

Můžezato
Měsíček.
Druhý díl

Pracovní verze

Jan Kurach

www.muzezatomesic.cz

**Té, která stojí po mém boku, i té, která jde
v našich stopách.**

Za trpělivost, lásku a každý úsměv, který mi pomohl neztratit
směr, i když padal Měsíc.

Děkuji své ženě a dceři. Tahle kniha je i vaše.

Upozornění na autorská práva

Veškerá práva vyhrazena.

Tato publikace je chráněna autorským zákonem.

Žádná její část nesmí být kopírována, šířena, ukládána do vyhledávacích systémů, překládána, přepisována, reprodukována ani jinak využívána žádným způsobem – elektronickým, mechanickým, fotografickým ani jiným – bez předchozího písemného souhlasu autora. Výjimku tvoří krátké citace pro recenzi či vzdělávací účely za předpokladu uvedení zdroje.

Porušení těchto práv může být považováno za protiprávní jednání podle zákona č. 121/2000 Sb. (autorský zákon) a může být postihováno občanskoprávně i trestně.

Milý čtenáři,
druhý díl Může za to Měsíc! jsem se rozhodl nabídnout jako e-
knihu úplně zdarma. Nechci, abys platil za příběh, o kterém
ještě nevíš, jestli tě bude bavit.

Zde i na konci knihy najdeš QR kód, přes který mě můžeš dobrovolně podpořit libovolnou částkou, pokud budeš chtít. Není to žádná povinnost.

Mnohem důležitější pro mě je, aby se příběh dostal k lidem a udělal jim radost.

Přeju příjemné čtení!
Honza

Vydáno vlastním nákladem (self-publishing),

První vydání.

Jan Kurach, Strupčice, 2026

Více informací: www.muzezatomesic.cz

ISBN xxx (brožováno)

ISBN xxx (pdf)

ISBN xxx (ePub)

TREZOR 14

Našel jsem ho. Po třech dalších dnech, už skoro bez jídla, v lese u hlavní cesty Aguas Calientes. Přístupnej po dobrý, ale hodně nenápadný cestě. Samozřejmě tady není nikde napsaný Trezor 14, ale vím, že to je on.

Dveře komplexu, zřejmě několik pater hlubokýho, sou bez nápisu, bez čehokoliv. Okolo vrat nic není, jenom pár aut zaparkovanejch opodál. Okolo mohutnejch vrat je malá vysílací věž, jinak nic.

Jak se ale teda dostanu dovnitř? Není tady žádněj displej, žádný tlačítko, ani kamera. Jen hladký, masivní vrata, co nepůsoběj nijak porušeně, ani poškozeně. Zkusím na ně zatlačit, nic. Zkusím do nich praštit, několikrát, tak silně, až Jiskra úzkostně zakňučí. Ale furt nic. Jenom ticho.

Sakra, přemejšlej... přemejšlej... musí tu bejt nějakěj způsob, jak se dovnitř dostali ti, co tu byli přede mnou. Ale kdo? A kdy? Je to vůbec pořád funkční, nebo je to jen další mrtvej relikv stářího světa, co tu hnije bez užitku?

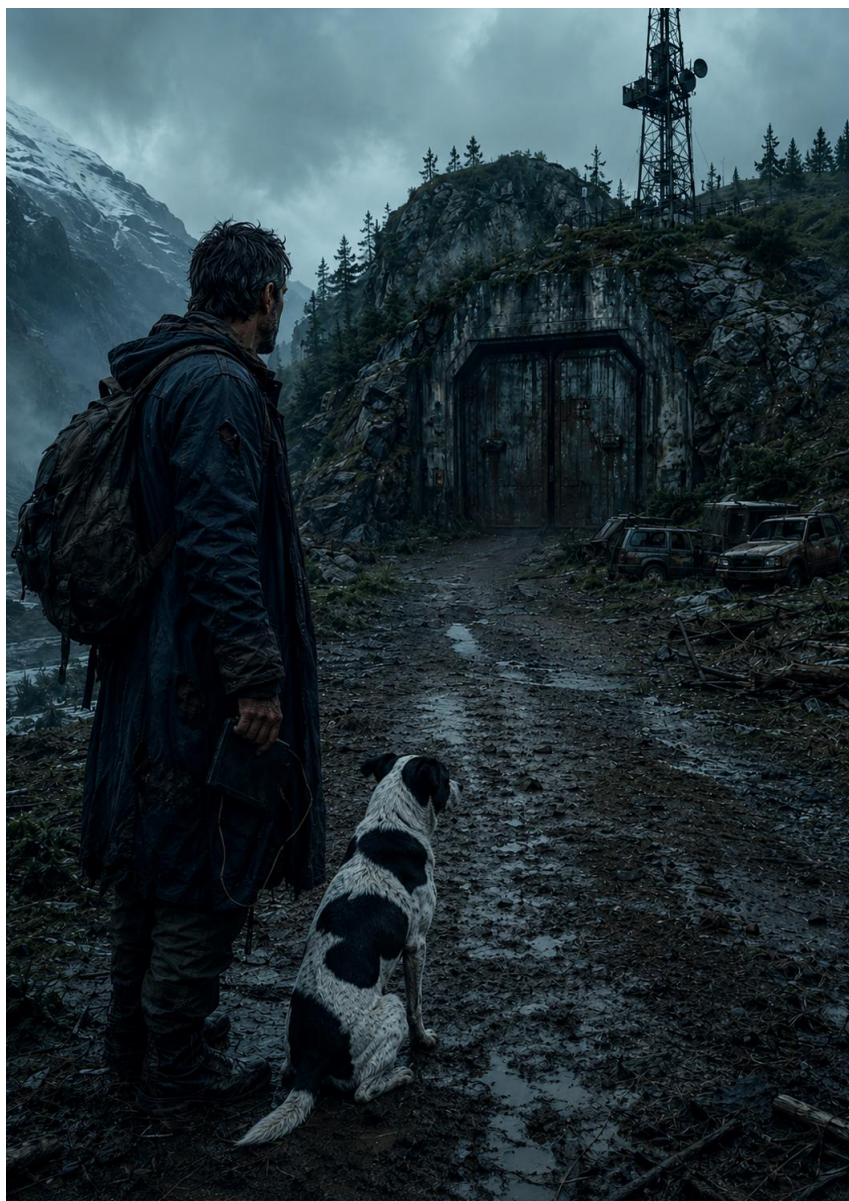
Kleknu si a začnu prohmatávat kamennou zeď okolo vrat. Jestli tady někdy fungoval nějakěj přístupovej systém, možná tu po něm něco zbylo. Kus kovu, skener, cokoliv. Ale nic. Všechno je hladký, zabezpečený, žádný spáry, žádněj viditelnej mechanismus. Jenom hlína, pár kamínků a kořeny rostlin, co si pomalu berou zpátky to, co lidi postavili.

Podívám se na vysílací věž. Malá, nijak zvlášť vysoká, ale je možný, že by byla pořád aktivní? Že by tohle místo ještě

vysílalo nějaký signál? Nebo spíš čekalo na správný signál, co by ho otevřelo?

Pokouším se uklidnit. Tohle je poslední šance. Poslední místo, co může dávat odpovědi. Jestli se nedostanu dovnitř, tak co dál? Jenže vzdát se teď, když jsem došel tak daleko... to nepřipadá v úvahu.

Jsem už unavený. Dneska si usteleme přímo tady u vrat... nedá se nic dělat, zejtra budeme snad moudřejší.

Slunce sotva vyšlo, ale já už jsem vzhůru. Unavenej, hladovej, ale hlavně nasranej i natěšenej. Takhle blízko... a přitom úplně v prdeli. Vstanu a jen tak bezcílně obcháším vrata, sahám po jejich povrchu, i když vím, že je to k ničemu. Jiskra mě sleduje z podřepu, ocas obtočenej kolem nohou. Cítí moje napětí.

Když se mi pod rukou něco hejbne, skoro se leknu. Mezi dvěma panely u země nahmatám nepatrnou škvíru. Vsunout tam prst nejde, ale když do ní strčím nehet, něco povolí. Záslepka. Malinkej plastovej kryt. Opatrně ho vyloupnu a zůstane po něm malej, téměř neviditelněj port. USB. No do prdele!

Mozek mi okamžitě sepne. Sahám do batohu, rukama prohřívám věci. Tablet! Mám ho. I kabel. Neváhám, zapojuju ho do portu a čekám. Nic. Sakra, nic! Srdce mi buší, oči hypnotizujou tmavou obrazovku. Pak se ale rozsvítí. Chvilí zůstane jen statická záře, ale pak se objeví text.

29. červen 2066 – Vítejte zpět. Synchronizace s trezorem číslo 14.

Hrdlo mi sevře ledovej chlad.. Deset let. Deset zasranejch let jsem nevěděl nic o čase. To datum na mě zírá z obrazovky, jako kdyby mi někdo vrazil pěst do žaludku. Kdy naposledy jsem viděl tablet normálně fungovat? Kdy naposledy jsem viděl cokoliv digitálního, co nebylo jen mrtvej kus šrotu? Připadám si, jako bych se na chvíli vrátil zpátky v čase.

OTVÍRÁM...

Těžký vrata zasyčej. Staletej prach se zvedá, mechanismy se dávají do pohybu. Jiskra naježená, odráží se ode mě dozadu. Vrchí,

nízko, hrdlo stažený. Nechápe to. Já vlastně taky ne. Zvuk motorů je jako řev nějakýho zapomenutýho monstra, co se probouzí po letech spánku. Kov se pohybuje pomalu, ale neúprosně.

Udělám krok dozadu, prach mě štípe v nose, oči mám rozšířený. To ticho se změnilo na něco horšího – na pohyb. Na probuzení něčeho, co tu čekalo dlouho. Možná až moc dlouho.

Jiskra kňučí, poskakuje nervózně na místě, uši stažený dozadu. Neví, jestli má utíkat, nebo zůstat. A já? Já taky ne.

Přede mnou se otevírá vchod do něčeho... o čem ještě ani netuším, jestli to je spása, nebo past...

Vstupujeme dovnitř. Jiskru musím mít poprvý v životě na vodítku, protože by semnou nešla. A ne, nikdy bych ji venku nenechal.

Je děsný, jak moc se bojíme jít dovnitř, i když jsme poslední roky vlastně žili pořád jenom někde venku. Spolu. Jenom my dva.

Jdeme dlouhou chodbou. Nad náma svítěj jenom slabý světla a blížíme se k výtahu. Podle mě, jestli tady někdo je, tak neví, že mají návštěvu.

Před náma je výtah. Jasně, proč by někdo konstruoval trezory jinak. Jsem úplně blbej. To samý, kdyby přišla návštěva odjinud.

Naštěstí jsou tady i schody. Snad nikdo nečeká, že budu tak blbej a nakráčím do výtahu jak ten největší pitomec v nějakym

akčním filmu. Těch jsem viděl fakt hodně a už jsem pochopil, že tohle udělá jenom někdo, kdo chce chcípnout.

Já ani Jiskra chcípnout nechceme. Protože jsme se dostali až sem.

Pomalu sestupujeme do prvního patra, kde nic není, jenom nějaký dveře, označený nápisem caffeteria. Ty šmejdi tady mají snad i kafička a dortíky. No, každopádně asi tady nikdo dlouho nebyl, protože je tady tma jak v pytli a já tam teda nejdu.

Jiskra má staženej ocas i uši, opatrně jdeme po schodech dál. Zatím je tady ticho jako v hrobě.

Jenže mezi prvním a druhým patrem je problém. Chodba je zatarasená masivníma dveřma. Nejsou rozbitý, nejsou ani zavřený na kliku – prostě do nich nejde hnout. Ani čip, ani kód, nic.

A hlavně... žádný schody dál už nevedou. Jen výtah.

Takže jsme zpátky. Já a výtah. Poslední možnost. Protože co jinýho? Vrátit se? A co jako? Umřít hlady někde nahoře?

Jiskra se na mě dívá. Čeká, co udělám. Jo, je to na mě.

Zhluboka se nadechnu a zmáčknu tlačítko. Výtah tiše cinkne.

No co už, byl jsem ve větším průseru. Zmáčknul jsem dvojku, výtah se zavřel a jedeme dolů. Docela dlouho.

Najednou se otevřou dveře a mně spadne čelist. Záře žárovek, jakou si z našeho krytu nepamatuju. Lidi si v pohodě seděj na

gaučících, všude ruch, trochu vydejhanej vzduch. Stačil jsem si všimnout, že je všude vymalováno zeleně. Lidi maj zelený obleky, nemaj boty.

Když nás první z nich spatří, spadne mu tác s jídlem. Následují pohledy dalších. Evidentně nás nikdo nečekal.

Nevím, co říct. Jiskra se krčí za mnou, já se snažím procedit úsměv, ale na sobě mám pořád vojenskou uniformu.

Snad se to nezvrtne.

Takhle dlouho minutu jsem asi ještě nezažil. Nebo jestli, tak si to nepamatuju. Zelenáči začínaj pomalu couvat, já se nehejbu. Tady asi nikdo nemá zbraně, protože jestli jo, tak by se asi už dávno zelenáči začervenali.

Uprostřed místnosti je chlapík, taky zelenej, ale má černý rukávy. Vypadá to jako monterky, který jsem měl jako malej smrad, když jsem se tátovi hrabal v jeho čezetě 175, co měl po dědovi a oba se v tom furt hrabaly.

Chlapík, o něco menší než já, zavalitější postavy, se na mě otočil a řekl hroznou angličtinou: „Dobrý den, co tady děláte a jak jste se sem dostal? A co tady dělá to zvíře?“

Dlouho jsem s nikým nemluvil, naposledy s don Juanem, takže jsem zablábolil: „Přišel jsem z venku, z trezoru číslo třináct. Hledám útočiště. Vůbec jsem netušil, že po válce ještě někdo žije a...“

Přerušil mě. Položil mi ruku na rameno, Jiskra začala cenit zuby. Stáhnul jsem ji zpátky, byla napjatá jak struna. Chlapík se ke mně naklonil a tiše řekl: „My nevíme, co se venku děje. Nesmíme to vědět. Pojd'te, jedeme do šestky.“

Zmáčknul tlačítko a výtah se rozjel dolů.

„Bohužel, to zvíře musíme uspat,“ řekl.

Otočil jsem se na něj a podíval se mu přímo do očí. „Hele, poslouchej mě dobře. Jestli na to zvíře někdo jenom sáhne, tak to bude ta úplně poslední věc, kterou v životě udělá. Je mi jedno, jaký máte pravidla nebo protokoly. Na ni nikdo šahat nebude. Jasný?“

Neřekl nic. Ale bylo vidět, že pochopil.

„Nepředstavuju pro nikoho hrozbu. Nehledám problémy. Jen bych rád mluvil s někým, kdo tady tomu... velí. Jestli tu teda vůbec někdo takovej je.“

Mezitím výtah cvaknul a dveře se otevřely. Tak tady je zase všechno žlutý. Dělej si prdel? Hoši ve žlutým. To je jak z nějakýho přitroublýho filmu...

Než jsem se stihnul zeptat, co to je za debilní barevný šílenství, chlapík v zeleným a černejma rukávama si potřásal rukama s chlapákem ve žlutým s černejma rukávama. Potom se otočil, sjel mě pohledem. Jiskru taky. Pak řekl: „Pojd'te oba, jdeme do jednací síně.“

Když jsme vešli do místnosti, málem jsem se uchechtl nahlas. Jednací síň. Opravdová. Kulatěj stůl, obrazovky, křesílka, všechno jak z reklamy na korporát, jen místo obleků tam stáli barevný postavičky jak z dětský omalovánky. Bílej, žlutej, modrej, zelenej, červeněj a fialovej. Každěj jak z jiný sekty. Ještě, že je Jiskra barvoslepá, protože mně už z těch barev lehce cukalo v oku.

Byl jsem špinavej, smrděl jsem potem a prachem, hladovej jak pes. A i když to byla asi nejpodivnější situace mýho života, koutkem pusy jsem se musel usmát. Protože jestli z nich vypadne něco stejně absurdního, jako vypadali oni, tak fakt nevím, jestli se nerozesměju rovnou nahlas.

2053 Leden

Po tátově smrti jsem měsíc jenom tak chodil krajinou v Bariloche a fakt jsem přemýšlel, jestli má dál smysl žít. Jestli má dál smysl tenhle absurdistán. Jakej je smysl života člověka? Asi jako zvířete. Rozmnožit se, předat informace a umřít. Ale já nemám potomka, nemám komu co předat. Lízu tyhle blbosti nezajímaj a Peter, ten mele z posledního. Komu teda předám všechno to, co jsem se naučil já, nebo co mě naučil táta?

Ano, dejchám, ale někdy si říkám, že jsem fakt úplně tupej, protože nechápu, co tady na tom světě dělám. Stejně tak to nechápaly asi ani vlády bejvalý Ameriky i Číny, který se rozhodly, že radši zničej svět, než aby se dělily o znalosti a peníze. Za všechno můžou ty posraný prachy a náboženství.

Jeden Karel si myslí, že když jeho bůh má spasit svět, tak musí zabít ty, který v jeho boha nevěřej. A takhle to šlo od pradávna. Člověk, jako polointeligentní tvor, si vymyslel, že bude něco

výš, a tak dlouho dokola si to opakoval, až z toho vytvořil bohy. Proč teda teď nějaký ten bůh nepomůže? Nebo kdy vlastně vůbec pomohl?

Co mě nejvíc sere je to, že naše společnost uvádá. Už tady vlastně nikdo není. Ano, jídla a vody máme dost, ale k čemu? Když koukám z hor na Bariloche na ty divochy, který si tam žijou jako v pohádce, tak si říkám, že oni se maj nejlíp. Nejsou asi tak chytrý, nemaj žádný znalosti, maj jenom jednoduchej pud – přežít. A to je právě to, co je žene dopředu.

Já už nemám ani mámu, ani tátu. Líza je sice mojí oporou, ale přirozeně jí z toho všeho hrabe a vůbec se nedivím, že i kdyby mohla mít děti, tak je vlastně nechce. Protože do tohodle hnusu přivést novýho člověka? To nechce nikdo.

Už když jsem byl mladej, tak si o něco starší holky říkaly, že radši budou vydělávat na OFku, než mít rodiny, děti, předávat informace. Protože z tohodle hnusnýho světa chtěl každej vysosat, co mohl. Hlavně majetky, prachy – a zbytek? Poser se.

Vracet něco přírodě? Proč? Lidi tohle zapomněli a já to taky dřív nevnímal. Co bych dal za to, aby tady byla nejenom moje rodina, ale normální lidi s morálníma hodnotama, jako inteligentní bytosti. Za posledních pár dekád se to z lidí úplně vytratilo.

Táta mi povídal, jak se snažil prosadit se v technicejch oborech, kdy edukoval lidi o chování kovů, jejich vlastnostech, zatímco oni čuměli na kozy nějaký blbky, která se jenom natřásala a vydělala miliony. A když přišla první slušná vlna AI, udělala z

lidí pitomce. Z pitomců ještě větší pitomce. A z normálních lidí pitomce. A kdo neměl AI, byl lůzr.

Jak se z lidí stávali čím dál tím větší blbci, pokrytci a povrchní stvoření, po deseti letech blbla i AI. Místo toho, aby dávala lidem dostupný a srozumitelný informace, tak postupně i sama degradovala. Jak je to možný? "AI" fungovala tak, že čerpala z dat, co lidi dělali, říkali a nejvícekrát opakovali. A podle toho pak "radila" lidem. No a když lidi začali dělat kraviny, AI je začala dělat taky. Ve všech modelech, bylo jedno od koho – jestli od OpenAI, nebo od Elona, nebo jakékoliv jiné startup. Začalo to stagnovat a přehlcené servery, co dřív nabízely kvalitní odpovědi, začaly chrlit většinou jenom to, co lidi chtěli slyšet. Ne to, co by se opravdu mělo dělat. Ne to, co by člověka posouvalo dál. Jen instantní blábol pro lajky a palce.

Naštěstí jsme měli izolovanou vojenskou AI, která nepobrala všechno tohle zmrdstvo, a když jsem se chtěl něco dozvědět, tak jsem se většinou dozvěděl pravdu. Blbý bylo to, že lokální AI v tabletu byla hrozně omezená. Všechno trvalo dlouho a když jsem na něco přišel, co by mě zajímalo, tak jsem musel buď hodiny čekat, nebo jsem se musel dostat do trezoru číslo třináct. Ale to mi vždycky trvalo hrozně dlouho a i když Uno ještě jezdilo, tak jsem si hodněkrát rozmýšlel, na co se budu ptát, co vezmu sebou.

A vždycky, když jsem se z horského lyžařského střediska vracel dolů do Bariloche, tak se na mě táta mračil, když jsem nic nepřivezl sebou.

Většinu času jsem byl rád, že jsem s mámou i tátou. Ale občas jsme se pěkně pohádali. S mámou nikdy, protože jsem jí nikdy

nechtěl naštvat, nebo ublížit. Táta byl ale hroznej paličák. Co udělal on, tak muselo bejt nejlepší, a než aby někdo něco posral, tak to radši udělal on sám. A někdy nutno dodat, že to neudělal úplně suprově. On byl prostě takovej. Uměl spoustu věcí, asi až moc, protože málokdy dotáhnul něco do konce. Na to měl mámu. Ta za něj kolikrát dotahovala věci do konce, ta mu pomáhala víc, než si možná kdo myslel – a to ještě v Čechách.

Jenže teď tu není už ani jeden z nich, Peterovi je všechno jedno a Líza mi přijde, že mi někdy prostě nerozumí. A já se nemám komu svěřovat, nebo se s kým radit

Vysílačka na půdě poslední dobou ukazuje nějaký divný signály, který vůbec neumím rozluštit. Objeví se a zmizí. Podle toho, co jsem se naučil, to může bejt buď signál z velké dálky – stovky, možná i tisíce kilometrů – nebo hůř, od moře. Od nějaký lodí.

Jak se vlny vlní, tak je signál na dlouhejch vlnách nepravidelnej. Nevyzpytatelnej. Někdy se objeví v noci, někdy za jasnýho dne. Občas jenom tak sedím u tý vysílačky a čumím do blba. Ani jednomu slovu nebylo rozumět, ale je mi jasný, že tam venku je ještě lidí dost. Nejspíš daleko, ale jsou. Slyším to v těch šumech, v praskání, v náznaku lidskýho hlasu, co se mezi tím někdy mihne jako duch.

Nic nevysílám. A to schválně. Nechci, aby sem někdo přijel. Nebo přišel. Nebo přiletěl. Od pádu Měsíce na letiště v Bariloche nikdy nikdo nepřiletěl. A od nás z baráku je na letiště pěkný výhled. Každý den vidím tu opuštěnou runway a ty zarůstající hangáry. Kdyby tam něco dosedlo, věděl bych to. Ale nic. Ani pták, ani dron, ani stín.

A přitom... něco venku mluví. Ale komu? A proč teď?

Sedmnáct let po pádu Měsíce? Že by se zase někdo blížil? Nebo jenom radiový vlny blbnou? Tak jako tak, chtěl bych to prozkoumat. Jenže nejsem táta. Sice vím, že pomocí tří malejch vysílaček dokážu zhruba určit, odkud signál přichází, ale tohle je moc slabý. Moc krátký. Neslyšitelný. Neprolomitelný.

Vysílačku ale radši nevypínám. Generátory zatím fungují. Občas jeden vypadne, ale nic hroznýho. Zatím. Každý den ale přemejšlím, jestli jednoho dne taky nepřijde ticho. Definitivní. A pak už nebudu vědět nic.

Zkoušel jsem opravit Uno. Motor 1.7 diesel, v modrý barvě, která už ani není vidět, protože buď jsou všude díry, nebo prach, nebo různě poslepovaný plechy. Čerpadlo je v háji z těch břechek, co jsme do toho za ty léta nalily. Našel jsem ještě řemen, kterej jsem vyměnil. Naštěstí nastavení rozvodů u tohodle motoru je tak jednoduchý, že to zvládne i děcko. Ryska – ryska – ryska. Nic, co by se mohlo posrat.

Ale nechce chytit, a když chytí, tak hned zdechne. To auto si s náma zažilo víc než všechny ostatní, co jsme kdy měli. Hulilo, jezdilo i bez baterky, rozpadalo se za jízdy, ale vždycky nás dovezlo, kam jsme potřebovali – do trezoru, nebo aspoň po Bari-loche. Bylo to starý železo, ale bylo naše. Snad ho jednou opravím

Našel jsem si šedivej vlas. Kolik mi vlastně je? Sakra, třiatřicet. To už je na starýho psa? No, to asi ještě ne. Ale mladej už si taky nepřijdu. Ty roky mi nějak prosákly do kůže, do ksichtu, do páteře. A teď, jak jsme s Lízou častějč spolu... je to fajn.

Fyzicky to klope. Někdy si to užíváme jako dřív. Ale někdy... někdy je prostě pryč. Tělem je tady, ale hlavou v jiném světě. Poznám to. Někdy se mě drží jak tonoucí stébla. A jindy je prostě ticho. Oči prázdný, doteky bez duše. Jak kdyby to bylo jen ze zvyku, nebo z povinnosti.

Neptám se. Protože co by mi asi tak řekla? Že je to dobrý? Že je v pohodě? Houby. Není. A já to vím.

Tak ji držím. A hladím. A říkám si, že možná na chvíli na to všechno zapomene. Ale vím, že nezapomene. Stejně jako já.

Líza je z tohoto světa úplně vyšťavená. Nikdy to neřekne nahlas, ale vidím to na ní každý den. V očích, v tom, jak se ráno budí bez jiskry, jak se večer snaží usmát a nejde jí to. Někdy mám pocit, že se mnou spí jen proto, aby nebyla úplně sama. Protože jsme tady jen my dva. Teda vlastně tři – ale Peter... ten už je duchem úplně jinde. Vyhasíná. A to ji drtí. Mě taky.

Není komu se svěřit. Není kam jít. Není žádnéj plán B. A to ji pomalu ničí. Nechci ji ztratit. Ale i kdybych se rozkrájel, nedokážu jí dát to, co fakt potřebuje. Normální svět. Bez sutin, bez radiace, bez ticha a výčitek. Jenže tenhle svět už není. A my jsme v něm zbyli jak poslední blbci, co si ještě pamatují, jaký to bylo... když ještě něco dávalo smysl.

Lízu ale žere ještě něco. Nemůže otěhotnět. Ví to, cejtí to, zkoušeli jsme to. Nejednou. A i když jsme si ze začátku říkali, že do tohoto světa bys dítě přivít nechtěl, tak časem to v ní začalo klovat. Ticho, prázdno, smutek. Chtěla by mít někoho, komu by předala kus sebe. Ale zároveň ví, že tohle není svět

pro nový život. Takže to v ní zůstává, hromadí se to, až ji to zevnitř pomalu dusí.

Nikdy mi to neřekla naplno. Ale někdy v noci ji slyším brečet. Myslí si, že spím. Já to jen poslouchám, koukám do tmy a přeju si, aby to bylo jinak. Ale není. A nebude.

Ve čtrnáctce

„Takže Honzo, chceme tě nejdřív obeznámit se situací,“ začal chlápek v bílém, „a potom máme dost otázek...“

„Víš, kam sis to vůbec došel? Víš, co to je za místo?“

„Ano,“ řekl jsem. „Jsem v Trezoru 14, kterej má zachovat přeživší po kolapsu nebo zániku civilizace,“ spustil jsem, „přišel jsem sem pěšky s Jiskrou z Argentiny, z Los Carlos Bariloche. Tam je taky trezor, číslo 13, je to asi 85 kiláků odsud...“

Chtěl jsem vyprávět dál, ale bělák mě zarazil gestem ruky.

„Moment. Tohle není pro uši všech. Prosím kolegy ze zelený, fialový a červený sekce, ať odejdou.“

V místnosti to ztichlo ještě víc než předtím. Barevný postavy se zvedly, bez jedinýho slova vyklouzly ven a za nimi se tiše zavřely dveře.

Zůstali jsme tam jen my – já, Jiskra a ti dva. Bílej a žlutej s černejšma rukávama.

Polknul jsem a pokračoval. „Nebudu vám lhát. V Bariloche jsem žil třicet let, ale už tam nikoho nemám. Zbyli tam jen divoši, nikdo z rodiny už nežije. Jsem jenom já a Jiskra. Mám ale spoustu informací o světě, co se s ním stalo, co jsem musel přežít... ale sám už jsem na to neměl sílu. Tak jsem šel hledat někoho, kdo taky přežil. Nejblíží byl Trezor čtrnáct... a tak jsem tady.“

Bělák si pomalu promnul ruce a začal klidným hlasem: „Honzo, my o vnějším světě nevíme nic už přes pětapadesát let... Jsme v izolaci od roku 2010, kdy začalo být hodně napjatý mezi Amerikou, Ruskem a Čínou. Tehdejší vláda severní i jižní Ameriky se domluvila a zavřela nás sem. Měli jsme tu přežít, než se svět venku uklidní, kdyby náhodou přišla válka. Jenže... zatím nikdo nepřišel. Až ty.

Nemáme tu internet, žádný kontakt se světem. Jsme potomci těch původních lidí, co to tady celý rozjeli. Máme to tu rozdělený podle 'hodností' – každý patro má svoje úkoly. Čím světlejší barva, tím vyšší postavení. Já jsem administrátor White – jak příznačný – jmenuju se Wallace. Tohle je můj zástupce Yellow, Mark. Naším úkolem je to tu řídit. A daří se nám dobře.

Celý to tu běží pod dohledem jednoho centrálního počítače, ke kterému ale nemáme přístup. Je dole, hluboko pod náma. Byl jsem tam jen jednou. Máme jasně daný, že dokud všechno funguje, nemáme tam co dělat.

Nikdy se tu nestalo nic vážného. Teda... až na to, že lidi z prvního patra začali dřív odcházet do nebe,“ uchechtl se.

„Nejspíš zdravotní věc, ale nikdo neví přesně proč. Proto chceme slyšet tvůj příběh. Pověz nám – co se stalo se světem?“

Zhluboka jsem se nadechl a podíval se na Jiskru. Ležela u mých nohou, klidná, ale ve střehu. Pak jsem začal mluvit.

„Kdybych vám měl říct všechno, tak tu budeme tejdén. Ale zkusím to nějak zkrátit. Před lety... dopadl na Měsíc nějaký šmejda. Oficiálně to měl být výzkumný projekt, nějaká těžba nebo co. Ale já vám říkám – tohle byl úmysl. Něco nebo někdo ho narušil, rozjel a kusy Měsíce spadly na Zemi. Ne hned, ale pomalu. A když to začalo padat... začal se svět sypat. Doslova. Někde to dopadlo do moře, ale některý kusy šly rovnou do měst. Bylo to jako kdyby to někdo mířil. První spadl na Sibiř – tam to všechno začalo. Ten dopad způsobil ozáření a paniku. Pak druhý – ten šel do oceánu k Madagaskaru. A třetí... ten to napálil přímo na São Paulo. Miliony lidí. V tu chvíli to přestala být nehoda. A svět se sesypal. Pak přišly jaderné hlavice. Amerika i Čína to pustily všechno, co měly. Města zmizely, kontinent černal na satelitních snímcích. Jenže to už nikdo neřešil. Protože většina těch, co to mohli zastavit, byla mrtvá.

My jsme to přežili v Bariloche. Tam jsme objevili i trezor 13. Nějakou dobu jsme tam fungovali, přežívali, ale všichni, co tam byli, jsou dneska mrtví. Někdo dřív, někdo později. Nejdřív přišel útok – vypadalo to na vojáky. Nikdy jsme nezjistili, odkud byli. Pak se začaly objevovat tlupy – divoši. Bariloche se pomalu změnilo v džungli bez pravidel. A já jsem tam zůstal skoro sám. Postupně to všechno ztrácelo smysl.

Nakonec už nebyl žádný důvod tam zůstat. Podle informací, co jsem měl, jsem se rozhodl vydat sem. Doufal jsem, že ještě

existuje někdo, kdo přežil. A tak jsem došel až sem. Se psem. S Jiskrou. Sám.“

Bílej a žlutej mě chtěli přerušit, ale vyprávěl jsem dál. U toho jsem občas pohladil Jiskru, občas mi ukápla slza, ale cejtíl jsem, jak jí pomalu otvírá huba. Neřekl jsem jí, co přesně bylo v trezoru 13, ani kdy se to všechno stalo. Protože to už byla jenom minulost. Neřekl jsem jí nic ani o Líze, ani o tom, kdo byl táta. Zaprvý by je to asi nezajímalo. Zadruhý jsem jí to možná ani nechtěl říct.

Když jsem se vypovídal, nabídli mi, že se můžu zatím ubytovat tady v osmičce. A že Jiskru nechají být. To bylo pro mě nejdůležitější. Ale i tak... Jiskra se tady necítila ve svém. Šmejdila po místnosti, ale pořád byla ve střehu.

Tu noc jsem odpadl jak dudek. Konečně jsem nesmrđěl jako chcanky, a i Jiskra poprvý v životě voněla. Spal jsem třináct hodin v kuse. Asi poprvý za poslední roky.

Hned ráno jsem si řekl, že skočím za běloušem a probereme, co a jak dál. Jenže v tom mě zarazil fialovej týpek a řekl, že se musím nejdřív najíst. A stejně tak Jiskra. A potom prej musím na společnou schůzi na patře. A až pak si můžu domluvit schůzku s Whitem.

Kdyby to bylo normálně, tak bych mu prostě vyrazil zuby a šel si po svejch. Ale tak jsem tady novej, na návštěvě, tak nebudu dělat zbytečný caviky.

Konečně teplý jídlo. Sice nevím, co to je, ale je mi to úplně jedno. Až na mě fialováci začali čumět, jak jsem srkal a mlaskal.

No co, rozumně jsem nejedl přes deset let, tak se neposerte, řekl jsem si pro sebe. Hned po snídani jsem ale s Jiskrou vyrazil za Whitem. Nikdy bych ji tady nenechal samotnou. Přejde mi, že se furt něčeho bojí. Asi není zvyklá na uzavřenéj prostor, ale teda já taky ne.

Fialovej cápek se mě pokoušel zastavit, ale naznačil jsem mu pohledem, že se s ním o tom fakt nebudu bavit, a uhnul. White seděl a čuměl do počítače a něco tam cvakal. Asi nějaký report o mně. Bylo mi to fuk.

„Wallaci,“ spustil jsem. „Promýšlel jsem to a potřebuju se dostat k vašemu počítači. Potřebuju si synchronizovat data s tabletem. I když vám nesmí nic říct, mně jo. Potřebuju vědět co nejvíc informací.“

White se na mě zašlebil a řekl: „Při vší úctě, přece si nemyslíš, že tě necháme jenom tak si tady chodit a ještě se nám hrabat v počítači, na kterej nesmíme šahat ani my? Co když máš nějakou nemoc? Co když má ten pes nějakou nemoc? Co budeme dělat?“

Tak nějak jsem mu zase chtěl dát do huby a říct mu: ty kryso, vy si tady žijete takovejch let v pohodičce a venku vychcípaly skoro všechny zvířata i lidi? Ale pak jsem se zklidnil a jenom jsem řekl: „Tak vezmi klidně Marka a pojd'te se mnou...“

Popravdě, jeho obavy o moje zdraví nebyly úplně mimo. Když jsem sem přišel, byl jsem na pokraji sil. Slabej, vyčerpanej, sotva jsem se sem dobelhal. Kostí mě bolely, hlava třesla. Jenže teď, po pár hodinách tady... cejtím se líp. O dost líp. Až mi to je podezřelý.

Poslední AntiRAD jsem si dal těsně předtím, než se otevřely dveře trezoru. Byl to poslední kus, co jsem měl. A že jsem ho šetřil, to vám povím. Nejdřív jsem si myslel, že to je tím – že se mi jen trochu ulevilo. Ale teď? Přijde mi, jako by se moje tělo začalo nějak zotavovat. Může to bejt tím čistým vzduchem? Tím jídlem? Nebo je tady něco, co nevědí ani oni?

Je fakt, že tady všichni vypadaj zdravě. A taky až moc pěkně. Nikdo nemá kruhy pod očima, žádněj kašel, žádná vyrážka, žádná únava. Takhle nevypadaj lidi, co přežívaj – ale lidi, co žijou.

Dolu jsme šli po dlouhejch schodech. Výtah sem už dávno nevedl. Hádám, že to bylo tak o tři patra níž, než byla osmička. Přes dvoje masivní dveře na mechanický zámky. A jak jsme klešali, zase jsem měl ten blbej pocit. Trochu strach. Jiskra se ježila, napjatá jak struna, jako kdyby někde za rohem někdo čekal, že na ni skočí.

A pak jsme došli až dolů. Do místnosti, co připomínala starej sálovej počítač. Vypadal trochu archaicky, ale co by člověk čekal – jestli je tady pětapadesát let, tak to nebude žádněj přepych. Hlavně, aby fungoval. A třeba měl i internet. A hlavně, aby se s nim dal synchronizovat můj tablet. Ten byl samozřejmě zase vybitej.

Připojil jsem ho přes USB port. Tak pět minut se nic nedělo. White trochu znervózněl, ale já to čekal. A pak to naskočilo.

Vítejte v trezoru č. 14 – synchronizace spuštěna.

Po chvílce se rozběhl i tablet. Byl o dekádu novější, možná i rychlejší než jejich celej superkomp. A pak to začalo. Data. Přehledy. Protokoly. A jak to na mě začalo chrlit informace, pomalu mi začínalo docházet, proč se Jiskře tak ježily chlupy...

Projekt Zeta-Colony14. Cíl? Vyvinout člověka, kterej přežije i desetkrát vyšší radiaci, než byla před válkou. Jak? Postupnou adaptací. Speciální látky přimíchaný ve vzduchu, který hojily buňky, podporovaly regeneraci a udržovaly organismus ve špičce. Ale zároveň... postupný zvyšování dávky radiace. Pomalu. Nejdřív horní patra, pak nižší. Aby tělo muselo bojovat. A přežili jen ti, co se dokážou přizpůsobit.

Délka projektu: 370 let.

Všichni tady jsou součástí testu. Nikdo o tom neví. Dýchaj léčivej vzduch a pomalu se měněj. Ne ve smyslu nějaký mutace, ale vnitřně. Buněčně. Přizpůsobujou se. A zatímco tady si žijou svůj klidnej, barevnej život, dole se spouští změny, který je mají připravit na nověj svět.

White stál vedle mě a čekal. „Co tam je?“ zeptal se nakonec.

„Zatím nic, co bys měl vědět.“

Píšu AI dotaz – jak rychle tohle prostředí působí na normálního člověka, co tu nežil? Odpověď přijde během vteřiny: Do týdne by se mi měla vrátit síla. Ale prý to není tak jednoduchý. Radiace tady přichází vždycky jen dva dny v měsíci. Během těch dvou dnů se tělo musí bránit. Zbytek měsíce regeneruje.

Další dotaz: Vedlejší účinky? A jak dlouho tu mám zůstat, abych se dal dohromady?

AI odpovídá: Zůstaň deset dnů. Během té doby se ti zdraví vrátí zhruba na úroveň před pěti až šesti lety. Tělo se zbaví většiny zbytkový radiace.

Najednou mi to docvakne. Otočím se na Whita. Celou dobu mi přišel jako solidní třicátník v kondici.

„Kolik ti je let?“ zeptám se.

White se trochu zakření. „Padesát pět.“

Takže oni tady pěstují superlidi. Lidi, který nemaj stres, žijou si tu v pohodlíčku, bez nemocí, a klidně se dožijou přes stovku. A pak? Pak si jejich potomci vyjdou ven, až se svět uklidní, a budou si tam žrát radioaktivní houby jak lanýže. Celou dobu vytrénovaný k tomu, aby to zvládli. A nikdo se jich neptal, jestli to chtěj.

Tady nemůžeme zůstat. Ale taky o tom nesmím nikomu říct. Protože kdybych to pustil, začal by chaos. A někdo jako Jiskra nebo já by na to doplatil první.

Další dotaz, co cpu do systému: „Stáhni mi všechna dostupná data o světě. Všechno, co víš od roku 2036 až do teď. Informace zvenčí. A všechno, co se týká tohoto komplexu.“

Tablet chvíli chroupe, ventilátor hučí, záblesky na displeji. Wallace nervózně přešlapuje vedle mě a kouká mi přes rameno, i když se snaží dělat, že nekouká.

Po chvíli jenom zabručím: „Je to starej krám. Nic jsem tady ne-
našel.“

Zavřu to, schovám tablet a jenom dodám: „Dobiju ho a jdeme
 pryč.“

Další dva dny jsem nic moc nedělal. Věděl jsem to, co oni ne.
Ale jestli mi to může pomoci, proč toho nevyužít? Navíc jsem
byl pořád polámanej z tý cesty. A vlastně i z toho života, co
jsem vedl. Jasně, jedl jsem víceméně zdravě, co šlo, ale spal jsem
málo, stres byl furt. Myšlenky na minulost mě doháněly skoro
každě večer. Teď jsem myslel jenom na jedno – dát se dohro-
mady, nabrat sílu a vypadnout odsud.

Den co den jsem chodil na ty jejich blbý snídaně, pak na před-
nášky o umění a technice. Ale většina z toho byla jak z osumde-
sátek minulýho století. Starý pásky, analogový nahrávky, výklady
o věcech, co už dneska dávno neexistují. A pak čtenářskej
kurz. Čekal bych nějakěj archiv informací, co přežil, ale ne – jen
hromada beletrie, která neměla žádněj obsah. Prostě vata.

A tak mi to pomalu začalo docházet. Tohle je průměrnej život
člověka, co nikdy nepoznal realitu venku. Žádná válka, žádná
ztráta, žádný rozhodování mezi jídlem a antibiotikem. Jen struk-
turovaněj, uměle vyklidněnej svět. Blahobyť bez skutečného
smyslu. A hlavně bez vědomí toho, co se vlastně kdy stalo.

Tady uvnitř bylo všechno jak z učebnice života podle pravidel.
A právě proto jsem věděl, že to není život, kterej chci. Ani pro
mě, ani pro Jiskru.

Sedmej den už mě to začalo všechno srát. Byl jsem odpočatej, tělo šlapalo, Jiskra už nebyla v křeči a přestala se neustále rozhlí-
žet, jako kdyby jí měl někdo zezadu bodnout. Cítil jsem se tak
dobře, že jsem zkusil i tu jejich posilovnu. Zvedal jsem stejný
váhy, jako když jsem bejval mladej kluk a v Bariloche jsme s
ostatníma poměřovali síly. Moje tělo se regenerovalo rychlejc,
než bych čekal. Až moc rychle.

A na chvilku mě napadlo, jestli by nebylo moudrý tady zůstat
dýl. Mít klid. Zdraví. Jídlo. Pohodlí. Ale ne! Tablet řekl jasně –
deset dnů. Pak už se to začne otáčet proti tobě. Semele tě to.

Občas jsem zašel za Whitem, kterej furt něco cvakal do mecha-
nický klávesnice. Ty rozhovory ale stály za hovno. A s kýmkoliv
jiným to bylo ještě horší. Všichni mluvili v šablonách, odpoví-
dali vyumělkovaně, bez emocí. Úplně se ze mě vytrácela touha
přemejšlet o rodičích, o Líze, o minulosti. Prostě jsem večer
zhasnul, ráno vstal, byl zase silnější. Ale zároveň prázdnější.
Jako robot.

Něco mě měnilo. Fyzicky jsem byl možná ve svý nejlepší formě.
Psychicky jsem byl ale někde mezi lhostejností a automatickým
režimem přežití. Jiskra to cejtala taky. Byla klidná, ale ode-
vzaná. Neštěkala, neskákala, nesháněla moje ruce k drbání. Je-
nom prostě byla. A to mě děsilo ještě víc než všechno ostatní.

Už mi přestaly srát i ty jejich debilní barvy, co mi ze začátku
lezly na nervy. Vlastně mi začal vyhovovat ten jejich režim.
Ráno snídaně – nevím co to bylo, ale snědl jsem to. Oběd to
samý. Prostě automat. Hlavu jsem vypnul, tělo šlapalo.

Osmej den jsem se ale probudil v noci se šílenou bolestí hlavy. Cejtíl jsem, že něco není v pořádku. Hned jsem popadl tablet a začal se ptát, co se to sakra děje. Po pár vteřinách mi to vyplivlo odpověď: následkem odstranění radiace z těla a celkového šoku tělo reaguje obranně. Mozek neví, co se děje, a tělo to vzdává. Začne se bránit. A výsledek? Musím ven. Nejlépe hned druhý den. I s Jiskrou.

Říct jim to nemůžu. A ani nechci. Ať si tu dál spokojeně hníjou v barevném světě, kde každý zná svoje místo, a nikdo se neptá proč. Nezajímá mě, kde berou vodu, vzduch, jídlo. Jsou mi u prdele. Stejně jako jsem já u prdele jim. Tady je úkol jen přežít. Porodit zdravého, silného potomka. A takhle točit generace dokola ještě dalších třista patnáct let, než experiment skončí.

Nebudu jim to kazit. Ale já tady chcípnout nehodlám. Tohle není můj styl.

Devátý den.

Přišel jsem za Whitem. Řekl jsem mu na rovinu: „Díky za všechno. Ale musím jít dál. Tohle není můj cíl. Já nejsem typ, co si sedne do kouta a čeká, až ho někdo naprogramuje.“

White jen odlepil oči od monitoru, podíval se na mě jako na neporádanej papír na stole a řekl: „Ano, klidně si jdi. Ale nech nám tady ten tablet. Chceme ho prozkoumat...“

Došlo mi, že kromě toho, že to jsou všechno nudný lúzy, tak si nedělaj ani vtípky, ani prdel. Co řeknou, to myslej vážně. Tak jsem jenom pokrčil ramenama a odpověděl: „Jo, jasně. Až u vstupních vrat – ještě si stáhnou pár dat ze satelitů.“

Na cestu mi dali jídlo, pití, pár základních léků a nový oblečení. Řekl jsem si o zelený, když už, tak at' aspoň ladíme. Jiskra, jakmile zaslechla, že jdeme ven, málem se z toho posadila na zadek radostí. Poprvý za dlouhou dobu se radovala tak, že jsem si uvědomil, jak moc se tady dusila.

Cítil jsem se silnej. Ne jak před pár dny, ale fakt silnej. Minimálně o patnáct let mladší. S Whitem jsme jeli nahoru výtahem, mlčky. Musel jsem přes tablet odemknout výjezd až nahoru do nuly. White byl poprvý nervózní, šoupal nohama, ošíval se. Když jsme dojeli nahoru, zastavil mě pohledem a zeptal se: „Viš, neměl bych se ptát... ale narazil si na něco v tom našem počítači, co by nás mělo znepokojovat?“

Zamyslel jsem se jen na vteřinu. „Naopak,“ odpověděl jsem klidně.

Otevřel jsem vrata od Trezoru č. 14. Zasyčel na mě vítr – svěží, ale štiplavej. Po tolika dnech uzavřeného vzduchu až skoro omamnej. White ustoupil stranou a natáhnul ruku: „Ten tablet, prosím.“

Už jsem se natahoval, ale pak jsem mu jen odstrčil ruku stranou. „Ne.“

A v tu chvíli jsme s Jiskrou vyrazili. Zbaběle? Možná. Ale běžel jsem tak rychle, jak jen to šlo. Ona vedle mě, uši v pozoru, ocas vztyčenej. Neohlížel jsem se dlouho, ale když jsem se konečně otočil, Wallace tam jen stál, chvíli, bez hnutí. A pak? Jen se otočil a zmizel zpátky za vrata. Novou pravdu slyšet nepotřeboval. Ani nechtěl.

2060 Listopad

Peter umřel už skoro před dvěma rokama. Nechtěl jsem o tom psát, protože nebyl čas. Nebo možná byl, ale já na to prostě neměl. K čemu taky zapisovat, že další člověk, kterej s náma přežil konec světa, už není? Papír to nezmění. Slova taky ne.

Poslední dva roky ze mě udělaly něco, co bych dřív asi nazval zvířetem. Neustálý výpadky generátorů, opravy věcí, který už opravit nešly, nájezdy těch šmejdskéjch divochů, hlídání baráku, lovení lišek, vlků a občas i medvědů. Najít se, ubránit se, vysrat se a jít spát. To byl můj život. Žádný velký myšlenky, žádný plány na budoucnost. Jen další den, další noc, další problém, kterej se musel vyřešit dřív, než nás zabil.

A Líza? Ta mi mizela před očima.

Čím dál častěj lezla na střechu a seděla tam třeba hodiny. Jenom tak čuměla na hořící zbytky Bariloche. Dole ve městě pořád něco doutnalo. Někdy barák, někdy auta, někdy hromady bordelu, který divoši zapálili jen proto, že mohli. Občas se z dálky ozval křik, někdy rána, někdy nic. Horší bylo to nic.

Líza tam seděla, kolena přitažený k sobě, ruce kolem nohou, a koukala do toho bordelu, jako kdyby v něm hledala odpověď. Pak se otočila na druhou stranu, směrem do pustiny, do tmy za horama, a hledala tam záblesk nějakýho světýlka. Něco, čeho by se mohla chytit. Něco, co by jí řeklo, že tam venku ještě někdo je. Že to všechno nebylo zbytečný.

Ale nic tam nebylo.

A pak byla najednou pryč. Prostě zmizela. Vrátil jsem se z lesa s obědem, dvě vyhublý lišky, pár jedlejších hub a trochu kořenů, co se ještě daly žrát, když člověk neměl na výběr. Už zdálky mi ale bylo jasné, že je něco špatně. Žádný pohyb, žádný kour, žádný hlas. Líza nebyla na střeše, nebyla u vysílačky, nebyla v kuchyni, nebyla ani v tý její dece, do který se poslední dobou balila, jako kdyby se chtěla schovat před celým světem. Zavola jsem na ni jednou, pak podruhé, ale odpovědělo mi jenom ticho. Prošel jsem celý barák. Nejdřív rychle, pak znovu, tentokrát pomalejc. Sklep, půdu, zadní místnost, kumbál, místo u generátoru, zahradu. Všude jsem čekal, že se objeví. Že na mě vyjede, co řvu. Že sedí někde v koutě a čumí do prázdna. Že mi zase řekne, že už nemůže. Ale nebyla nikde.

V první chvíli jsem se nasral na ni. Jak jako pryč? Kam jako šla? Co si o sobě kurva myslí? To mě tady nechá samotnýho? Beze slova? Po tom všem? Po všech těch letech, po Peterovi, po mámě, po tátovi, po všem, co jsme přežili? Chvíli jsem stál uprostřed pokoje a držel v ruce mrtvou lišku za zadní nohy. Krev z ní kapala na podlahu a já na to jenom čuměl jako debil. Mozek mi nebral, že se svět může ještě zmenšit. Že může zůstat už jenom jeden člověk. Já. Pak jsem uviděl převrácenou židli a vedle ní šmouhu v prachu. Ne velkou, ne jasnou, ale byla tam. V tu chvíli mi to secvaklo. Divoši. Ty svině divoký. Oni ji vzali.

Nevím jak. Nevím kdy. Možná mě sledovali. Možná čekali, až odejdu. Možná už několik dní věděli, kdy chodím do lesa, kdy se vracím, kudy jdu. A já si myslel, že máme přehled. Že barák držíme. Že ještě nejsme kořist. Hovno. Byli tady. Vlezli nám do domu a vzali Lízu. A já nebyl u toho. Něco ve mně prasklo tak čistě, až jsem skoro slyšel zvuk. Žádný smutek, žádný přeměšlení, žádná logika. Jenom čistej, bílej vztek.

Hodil jsem lišky na stůl, až jedna sklouzla dolů a plácla sebou o zem. Bylo mi to jedno. Šel jsem ke skříni, kde táta kdysi našel ty starý německý pušky. Říkal jim nacistický krámy. Dvě dlouhý mrchy, těžký, studený, smrděly olejem a starou válkou. Celý roky jsme je měli spíš jako zálohu. Něco, co člověk nechce použít, dokud fakt nemusí. Teď už musel. Vzal jsem obě. K tomu náboje, co ještě zbyly. Nacpal jsem si je do kapes, do tašky, kam to šlo. Ruce se mi klepaly, ale ne strachem. Spíš takovým tlakem, jako kdyby mi krev chtěla vytrhnout žíly zevnitř.

Napil jsem se a najedl. Ne proto, že bych měl hlad, ale protože jsem věděl, že jdu dělat něco, z čeho se možná nevrátím. A jestli chcípnu, tak ne s prázdným žaludkem jako nějaká vychrtlá krysa. Seděl jsem u stolu, žvýkal tvrdý maso a koukal na tu převrácenou židli. „Tohle jste posrali,“ řekl jsem nahlas, ale nikdo neodpověděl. Jen vítr zahučel někde ve škvíře mezi prknama. Vstal jsem, přehodil si jednu pušku přes rameno a druhou vzal do ruky. U dveří jsem se ještě otočil. Čekal jsem, že se Líza objeví. Že třeba otevře dveře z druhý strany baráku a řekne, že jsem magor. Že byla jenom venku. Že šla pro vodu. Že se nic nestalo. Jenže nic. Jen prázdněj barák. Prázdnější než kdy dřív.

A v tu chvíli jsem pochopil, že jestli ji fakt odtáhli dolů do města, tak už nejdu vyjednávat. Už nejdu hledat. Už nejdu prosit. Jdu je zabít. Jednoho po druhým. Za tátu, za mámu, za Petera, za Lízu, za všechno, co mi tenhle svět postupně sežral a ještě měl tu drzost chtít víc. Dole pod kopcem se Bariloche topilo v kouři a šeru. Mezi ruinama se pomalu rozsvěcely ohně. Malý, hnusný body života v mrtvým městě. Tam někde byli. A jestli tam byla i Líza, tak si pro ni dojdu. A jestli už nebyla, tak dneska v noci zjistěj, že i člověk může bejt horší zvíře než oni.

Měl jsem noční vidění. Měl jsem pušky. Měl jsem granáty. Kdybych měl tu snajperku, kterou jsme s tátou tehdy kropili vojáky na planině, odpravil bych je pěkně jednoho po druhém z dálky, potichu, bez toho, aby vůbec pochopili, odkud to přišlo. Jenže tu jsem neměl. Měl jsem jen ty dvě starý nacistický mrchy, pár zásobníků, pár granátů a vztek tak silnej, že mi z něj hučelo v hlavě. Ty svině dole měly tak možná kůly, nože, kusy železa a svojí špínu. Jestli to byli chlapi, ženský, starý nebo mladý, v tu chvíli mi to bylo úplně u prdele. V mojí hlavě už to nebyli lidé. Byli to jenom divoši. Něco, co mi vlezlo do domu a vzalo poslední věc, která mi ještě zbyla.

Rozběhl jsem se z kopce dolů. Do města to byly dva, možná tři kiláky, ale já tu vzdálenost skoro nevnímал. Nohy běžely samy, plíce pálily, srdce mi mlátilo tak silně, až jsem cejtíl tep v zubech. Všechno kolem se zúžilo do jednoho rudýho tunelu. Stromy, kameny, rozbitý cesty, starý ploty, všechno kolem mě jenom mizelo ve tmě. Noční vidění mi kreslilo svět do mrtvejch zelených obrysů, ale já stejně viděl jenom rudě. Řval jsem už cestou. Ne slova, spíš zvuk. Něco mezi bolestí, vztekem a zvířetem, kterému sáhli na mládě.

První hajzl se objevil u jedný z rozpadlejšch ulic s loučí v ruce. Ani nevěděl, že jsem tam. Možná slyšel řev, možná si myslel, že se něco pere v lese. Otočil hlavu pozdě. Výstřel ho složil na místě a spadnul ksichtem do bahnitý louže, až louč zasyčela a zhasla. Druhej se objevil za ním, zvedal ruce, možná chtěl něco říct, možná varovat ostatní. Nezajímalo mě to. Zmáčkł jsem spoušť znovu. Pak třetí. Všechno šlo rychle, až nechutně jedno-duše. Dřív bych možná přemejšlel. Dřív bych si řekl, že nevím, kdo přesně za to může. Jenže dřív jsem ještě měl něco, co mě drželo zpátky.

Začali utíkat. Ne hned. Nejdřív nechápali, co se děje. Viděl jsem je, jak se zvedaj od ohňů, jak se rozbíhají mezi vrakama aut a zbytky domů, jak do sebe narážej, jak někdo padá, někdo řve, někdo ukazuje nahoru směrem ke mně. V jejich hlasech poprvý nebyl ten jejich odpornej smích, žádný vítězný ječení, žádný tlupy, co si myslí, že jim patří město. Byl tam strach. Čistej, obyčejnej strach. A mně to udělalo dobře. Tak dobře, až jsem se za to měl možná nenávidět. Jenže v tu chvíli jsem se nenáviděl málo. Svět si vzal všechno a já mu teď jenom vracel drobný.

Nevím, kolik jich padlo během první minuty. Pět? Sedm? Deset? Přestával jsem počítat. Střílel jsem, přebíjel, běžel dál, zase střílel. Jeden se na mě rozběhl s kusem kovu nad hlavou a řval něco, čemu jsem nerozuměl. Granát mu dopadl k nohám a jeho řev se ztratil v explozi, která rozsvítila ulici na zlomek vteřiny jako blesk. Trosky cinkaly o plech, prach se zvednul ze země a já přes něj proběhl jako pominutej. V nočním vidění se všechno vlnilo, zrno obrazu mi lezlo do očí, ale já viděl dost. Viděl jsem pohyb. A pohyb znamenal cíl.

„ZABIJU VÁS, VY SVINĚ!“ zařval jsem tak, až mě zabolelo v krku.

Můj hlas se rozletěl mezi ruinama a vrátil se zpátky jako ozvěna někoho cizího. Nebyl to můj hlas. Nebyl to hlas kluka, co kdysi seděl s tátou v autě a snažil se pochopit konec světa. Nebyl to ani hlas chlapa, co roky přežíval v baráku nad Bariloche a snažil se držet pohromadě aspoň zbytky normálnosti. Byl to hlas něčeho, co se v člověku probudí, když už mu nezbyde nic než bolest. Řval jsem jako medvěd nad slabou kořistí, kterou právě roztrhal ve stínu rozpadlýho Měsíce. A oni utíkali. Všema

směrůma. Divoši, který se tolik let bál jenom hladu, zimy a silnější tlupy, teď poprvý utíkal před jedním člověkem.

Byl jsem hrozně silnej. Nebo jsem si to aspoň myslel. Adrenalin mi pumpoval v krvi tak silně, že jsem necítil nohy, ruce, bolest, nic. Jenom tlak v hlavě a chuť trhat svět na kusy. Doběhl jsem až na náměstí, nebo spíš na to, co z něj zbylo. Dřív tam lidi chodili na kafe, turisté si fotili ty jejich alpský baráčky a všude smrděla čokoláda, maso a normální život. Teď tam stál zarostlej radioaktivní tank, napůl zabořenej do prachu a bordelu. Ten samej, kterej jsme s tátou před lety sejmulí, když se ti vojáci pokusili projet skrz město jako páni světa. Okolo něj pořád ležely mrtvoly. Teda mrtvoly už ne. Spíš kostry, kusy hadrů, zbytky výstroje, prázdný helmy a kosti, který už dávno nepatřily nikomu. Dozimetr v kapse mi zpíval jako šílenej, pískal, cvakal a snažil se mi říct, že jsem idiot. Bylo mi to u prdele.

Sejmul jsem ještě dva mladý grázly, co vyběhli zpoza zdi. Možná ani nevěděli, co se děje. Možná jenom utíkali špatným směrem. Jeden držel v ruce nějaký klacek, druhý nic. V tu chvíli jsem to neřešil. Pohyb znamenal cíl. Cíl znamenal zmáčk-nout spoušť. Padli skoro vedle sebe, jeden na bok, druhý dozadu do prachu. A já šel dál. Dech mi drhnul v krku, ruce jsem měl od krve, obličej zpocenej, špinavej, v uších mi hučelo a zbytky Bariloche kolem mě vypadaly v nočním vidění jako mrtvej sen, ve kterým se všechno hejbe špatně.

A pak jsem uviděl něco, co mě zastavilo.

Malý děcko.

Stálo u rozbitý výlohy, bosý, špinavý, v nějakým hadru, kterej možná kdysi bejval tričko. Neutíkalo. Jenom stálo a koukalo na mě. Oči mělo tak obrovský, že jsem je viděl i přes zelený zrno nočního vidění. A v tom pohledu nebyl vztek. Nebyla tam

nenávist. Nebylo tam ani pochopení. Byl tam čistej strach. Takovej ten dětskej, hlubokej, úplně bezbrannej strach, kdy mozek ještě neumí vysvětlit, proč se děje něco hroznýho, jenom ví, že se to děje a že se tomu nedá utýct.

A mně se v tu chvíli vybavila úplná kravina. Terminátor 7. Byl jsem malej hajzl, koukal jsem na to potají, i když jsem neměl, a pak jsem měl tejden noční můry. Báł jsem se tý černý postavy, co šla tmou, nezastavila se, nic neříkala a všechno před ní bylo odsouzený. Tehdy jsem ležel pod peřinou, potil se a poslouchal každej zvuk v baráku, protože jsem si byl jistej, že si jde pro mě. A přesně tak se na mě teď dívalo tohle děcko.

Jako na něj.

Na dospělýho chlapa v černym, od krve, s puškou v ruce, kterej řve po ruinách a zabíjí všechno, co se pohne. Na něco, co se blíží a nejde zastavit. Na monstrum, který si právě přišlo i pro něj.

V tu chvíli se to ve mně zlomilo. Ne pomalu. Ne postupně. Prostě cvak. Adrenalin zmizel, jako když někdo vypne proud. Horko vystřídal chlad. Takovej studenej, odpornej chlad, kterej mi šel po zádech až do nohou. Puška mi najednou ztěžkla v ruce. Dech se mi zasekl. Podíval jsem se kolem sebe a poprvý jsem neviděl cíle. Neviděl jsem divochy. Neviděl jsem svině, co mi vzaly Lízu. Viděl jsem mrtvý lidi. Těla na zemi. Vyděšený stíny v oknech. Někoho, kdo brečel někde za zdí. Někoho, kdo šeptal. Někoho, kdo se modlil, i když jsem už dávno nevěřil, že je komu.

Co jsem to kurva provedl?

Přišel jsem sem a začal je zabíjet. Prostě jsem seběhl z kopce a rozhodl se, že je všechny vyvraždím. Bez důkazu. Bez otázky. Bez jediný jistoty, že Líza je tady. Co když ji nikdo neunesl? Co když odešla sama? Co když už to prostě nedala a šla pryč, protože se na mě už nemohla dívat? Co když jsem tady právě rozstřílel bandu ubohejch zbytků lidí jenom proto, že jsem se bál zůstat sám?

Děcko přede mnou se ani nehlo.

Já taky ne.

Stáli jsme tam proti sobě uprostřed náměstí, mezi kostrama starých vojáků, mrtvejma divochama a radioaktivním tankem, kterej pořád tiše svítil ve tmě jako připomínka toho, že všechno, čeho jsme se kdy dotkli, nakonec skončilo mrtvým. Dozimetr v kapse pořád pískal, ale už to nebylo varování před radiací. Znělo to jako výčitka.

Pomalů jsem sklonil pušku.

Ne proto, že bych odpustil. Ne proto, že bych pochopil. Ale protože jsem v tom děcku najednou viděl sebe. Malýho kluka, kterej kdysi koukal na konec světa a nechápal, proč mu dospělí všechno zničili.

A teď jsem byl jeden z nich.

Asi dvě minuty jsem jenom civěl na to děcko. Možná míň, možná víc. Čas se tam nějak zasekl. Stálo přede mnou, ani se nehnu, jenom na mě koukalo těma obrovskějma očima a já měl pocit, že se muselo strachy posrat. A mělo proč. Nic jsem

neřekl. Ani ono nic neřeklo. Jenom jsme tam stáli uprostřed zničenýho náměstí, mezi mrtvejma, kostrama, rozbitým městem a tím radioaktivním tankem. Jenže teď jsem se jako hrdina necítil. Vůbec ne. Killing spree skončilo. Prostě ve vteřině. Jako když někdo zatáhne ruční brzdu ve vlaku, který se řítí z kopce.

Bylo to fakt poprvý v životě, kdy jsem si chtěl strčit bouchačku do huby a oddělat se za to, co jsem udělal. Ne jako fráze. Ne jako dramatická póza. Fakt. Stál jsem tam s puškou v ruce, krev na sobě, dozimetr mi pořád řval v kapse a já najednou věděl, že jestli existuje nějaká hranice, za kterou se člověk už nikdy nevrátí stejnej, tak jsem ji právě přeběhl jak debil s řevem na hubě. Nejsem přece zvíře. Nejsem zlej člověk. Tohle bych nikdy neudělal. Tohle ne. Ne já. Jenže těla na zemi říkala něco jinýho. A to děcko taky. Jeho pohled byl horší než jakákoliv rána, horší než hlad, horší než radiace. Protože ono se nebálo divochů. Nebálo se tmy. Nebálo se konce světa. Bálo se mě.

Výčitky mě doběhly okamžitě, ale nepřišly jako brek nebo zhroucení. Spíš jako tichej tlak, který mi sednul na hrudník a začal mě pomalu mačkat. Přemejšlel jsem snad hodinu nad tím, co jsem právě udělal. Možná jsem tam stál jen pár minut, možná fakt hodinu, nevím. V hlavě mi běžely ty samý otázky dokola. Co když Líza odešla sama? Co když se schovala? Co když mě jenom nechtěla vidět? Co když jsem si celej ten únos vymyslel, protože bylo jednodušší někoho nenávidět než přimnout, že mě mohla opustit? A i kdyby ji fakt vzali oni... co to mění? Co jsem si myslel, že bude potom? Že ji najdu živou a ona mi řekne, že jsem udělal dobře? Že se mi vrhne kolem krku, zatímco kolem nás budou ležet mrtvý lidi?

Asi jsem tam přemejšlel moc dlouho, protože se zpoza zřícenin začaly pomalu objevovat postavy. Nejdřív jedna. Pak další. Potom další. Vylézali ze stínů, z rozbítech domů, z děr po výlohách, z míst, kde bych dřív viděl jenom bordel a suť. Teď tam byli lidi. Divoši, jo. Špinavý, vyhublý, zarostlý, s klackama, kusama železa, hadrama místo oblečení. Ale lidi. Když jsem se konečně probral, stálo ode mě pár desítek metrů snad dvacet postav. Některý držely zbraně, některý jenom ruce u těla. Nikdo se ale nepohnul ke mně. Nikdo nezaútočil. Nikdo ani pořádně nemluvil.

Nemohli mi ublížit. Ne proto, že bych byl nesmrtelný. Ne proto, že bych měl pušku. Ale protože nechtěli chápnout. Nechtěli nasrat toho tvora, co se jim právě zjevil uprostřed noci a začal je zabíjet za všechno, co nám ty roky prováděli. Báli se mě. Viděl jsem to na nich. V očích, v postoji, v tom, jak drželi odstup. Celý roky jsem se bál já jich. Jejich řevu, jejich ohňů, jejich počtu, toho, že jednou přijdou blíž, než dokážu ubránit. A teď stáli přede mnou oni a báli se udělat krok.

Jenže mně už to bylo jedno. Necejtil jsem vítězství. Necejtil jsem úlevu. Ani vztek už ne. Jenom prázdno, který bylo horší než všechno předtím. Pomalu jsem se otočil. Žádný z nich nic neudělal. Prošel jsem okolo nich, jako by se nechumelilo, s puškou svěšenou v ruce a s hlavou plnou něčeho, co už nešlo vypnout. Cítil jsem jejich pohledy v zádech, ale nikdo nešel za mnou. Nikdo nezakřičel. Nikdo po mně nehodil kámen. Jenom stáli a nechali mě odejít.

A já šel domů.

Pomalu.

Jako člověk, kterej právě zjistil, že největší svině v Bariloche možná nebyly dole ve městě.

Asi se ve mně za ty roky fakt probudilo zvíře. Možná jsem se stal divochem úplně stejně jako oni, jenom jsem stál na druhé straně barikády a měl lepší zbraně. To byla celá moje výhoda. Ne morálka, ne rozum, ne nějaká vyšší pravda. Jenom puška, noční vidění a vztek, kterej mi dovolil udělat přesně to, co jsem na nich celý život nenáviděl. Přijít, zařvat, zabít slabší a pak si to nějak omluvit.

A možná jsme fakt jenom zvířata, který sem někdo nasadil, chvíli je pozoroval, hrál si s nima, testoval hranice a čekal, co vydržej. Jenže se jim to vymklo z rukou. Nebo možná ne. Možná tohle byl přesně výsledek. Svět plnej lidí, co si mysleli, že jsou něco víc, a přitom stačilo trochu hladu, trochu strachu, trochu ztráty, a zůstaly jenom zuby, krev a touha přežít. Jak to dopadlo? Blbě. Úplně stejně jako všechno, čeho se člověk dotknul.

A já nebyl výjimka. I když jsem si to dlouho myslel. I když jsem si nalhával, že já ne. Že já mám ještě nějaký řád, nějakou hranici, něco po tátovi, po mámě, po všem, co jsme se snažili zachránit. Hovno. Byl jsem jenom další blbý zvíře, který zabíjí slabší, když mu dojde rozum. Máme to v nátuře. Vyhladit sami sebe, najít si důvod a pak se tvářit, že jsme neměli na výběr.

Jenže měli.

Já měl.

A tohle mi Lízu nevrátí.

Myslím, že byl duben. Možná konec března. Možná už květen. Nevím. V té době už mi datumy splývaly tak moc, že jsem je přestal řešit. Den byl prostě den. Buď jsem něco sehnal k jídlu, nebo ne. Buď jsem přežil noc, nebo ne. Kalendář byl zbytečná věc pro lidi, co ještě věřili, že svět má nějaký řád.

Vzbudilo mě vytí vlků. Nebylo daleko. Možná kilometr od baráku, někde na úpatí lesa hned za kopcem, kde jsem už znal každé kámen, každé padlejší strom, každé kus cesty, které jsem dal projít potmě bez toho, abych si rozbil hubu. Popadl jsem pušku a vyběhl ven dřív, než jsem si vůbec pořádně uvědomil, že jsem vzhůru. Instinkt mi řekl jasně: jídlo. Vlci nevyjou jen tak. Buď něco lověj, nebo se o něco perou. A když se o něco perou, může z toho něco zůstat i pro mě.

Běžel jsem lesem, jak nejrychleji to šlo. Studený vzduch mi řezal do plic, větve mě šlehalý přes obličej, ale bylo mi to jedno. Nohy běžely samy. Za ty roky jsem už nepřemejšlel jako dřív. Nejdřív potrava, potom voda, potom bezpečí. Všechno ostatní až potom. Když jsem se dostal k malému průseku pod lesem, uviděl jsem je. Vlčí smečka. Šest, možná sedm kusů. Motali se kolem vysoký trávy a něčeho, co jsem přes ně neviděl.

Stačil jeden výstřel. Jeden z těch ksindlů sebou trhnul a padnul k zemi. Ostatní se rozutekli mezi stromy tak rychle, že z nich zůstaly jenom šedý stíny. Věděli, kdo je tady pán. Nebo si to aspoň v tu chvíli mysleli. Já taky. Došel jsem pomalu k mrtvýmu vlkovi, pušku pořád připravenou, protože vlk je svině i ve chvíli, kdy vypadá mrtvej. A tehdy jsem to slyšel.

Tichý kňourání.

Nejdřív jsem se zarazil. Pak jsem si řekl: hm, další oběd, že by? Nějaký zraněný mládě, něco malýho, co vlci nestihli dožrat. V tomhle světě už člověk nepřemejšlí, jestli je něco roztomilý. Přemejšlí, jestli to má maso. Jestli to jde uvařit. Jestli to dá sílu na další den. Jenže za vysokou trávou jsem neviděl dalšího vlka. Byla tam fena. Mrtvá. Ležela bokem u vyhrabaný jámy pod kořenama, napůl schovaná u nory, kterou si nejspíš udělala jako poslední úkryt. Nebyla divoká. Nebyla vlk. Byl to pes. Domácí pes, nebo aspoň něco, co z domácího psa zbylo.

Pod ní se třásl štěně.

Malý, špinavý, mokrý, celý ulepený od hlíny a krve. Jediný živý. Ostatní tam leželi kolem ní, už tichý. Některý ani nevypadali jako štěňata, spíš jako kusy hadrů, který někdo pohodil do bordelu. Tohle jedno ale žilo. Kňouralo slabě, takovým tím zvukem, kterej se ti zařízne pod kůži, i když nechceš. Mělo přivřený oči, třásl se a snažilo se nacpat blíž pod mrtvou mámu, jako kdyby ho ještě mohla zahrát.

Chvilí jsem na to jenom koukal. A pak se mi vybavili naši psi. Jimmíček, Glorča, potom Pupík. Pupík, kterému život nepřál už od začátku a máma ho zachránila z Bosny, kde ho chtěli zabít. Už tenkrát se to nesmělo a málem jsme kvůli tomu měli průser. Pamatuju si, jak máma říkala, že některý životy prostě nemůžeš nechat chcípnout jenom proto, že se to zrovna někomu hodí. Tehdy mi to přišlo jasný. Normální. Samozřejmý.

Teď jsem stál v lese s puškou v ruce, mrtvým vlkem u nohou a hladovým žaludkem, a první myšlenka byla, že na další hladovej krk nemám sílu.

„Seru na tebe,“ zamumlal jsem.

Vážně jsem se otočil. Vzal jsem vlka za zadní nohy, hodil si ho na hrb a začal se vracet k baráku. Byl těžkej, smrděl, krev mi tekla po bundě, ale aspoň jsem věděl, že se najím. Maso. Tuk. Vývar. Něco skutečného. Něco, co mi dá další den. Štěně tam zůstalo kňourat za mnou a já si opakoval, že takovej je život. Hnusnej, krutej, bez pravidel. Kdo nemá sílu, chcípne. Tečka.

Jenže čím dál jsem šel, tím víc mě to kňourání dohánělo.

Už jsem ho vlastně neslyšel, ale měl jsem ho v hlavě. Slabý, přidušený, protivný. Jako výčitku. Jako mámin hlas, kterej by mi řekl: Honzo, takhle ne. Takhle by ses nezachoval. Ne ty.

Zastavil jsem se.

„Kurva,“ vydechl jsem.

Stál jsem tam s mrtvým vlkem přes rameno a najednou jsem se cítil jako největší svině na světě. Jasně, byl hlad. Jasně, svět byl v prdeli. Jasně, štěně mi mohlo chcípnout za dva dny pod rukama a já bych si tím akorát přidělal bolest. Ale nechat ho tam? Jenom proto, že se mi to nehodí? Jenom proto, že jsem se rozhodl bejt tvrdej? Ne.

Ne.

Odnesl jsem vlka k baráku, hodil ho za dveře a chvíli jenom stál. Dýchal jsem těžce, ruce od krve, bunda od chlupů, hlava plná vzteku na sebe sama. Pak jsem vešel dovnitř, vytáhl máminu starou deku, tu, co jsem měl roky schovanou a skoro na ni nesahal, protože pořád trochu voněla domovem, nebo jsem si to aspoň namlouval. Vzal jsem ji pod paži a šel zpátky.

Štěně tam pořád bylo.

Když jsem se přiblížil, pokusilo se zvednout hlavu, ale nemělo sílu. Jenom slabě zakňouralo. Mrtvá fena vedle něj už byla studená. Kleknul jsem si do hlíny a chvíli nevěděl, jak na něj sáhnout. Připadal jsem si hrozně neohrabanej. Jako kdybych zapomněl, jak se člověk dotýká něčeho živýho, aniž by to chtěl zabít, stáhnout z kůže nebo sníst.

„No tak pojď,“ řekl jsem tiše. „Když už mě máma takhle buzeruje ze záhrobí.“

Opatrně jsem ho vzal. Bylo lehký. Až moc. Pod prstama jsem cejtíl kosti, drobný tělo, třes, slabý srdce. Zabalil jsem ho do deky, pevně, ale ne moc, aby mohlo dýchat. Ani se nebránilo. Jenom se ke mně přitisklo, jako kdyby mu bylo jedno, kdo jsem. Jako kdyby mu stačilo, že jsem teplej.

A já ho odnesl domů.

Co budu do prdele dělat se štěnětem?

Seděl jsem doma na zemi, před sebou zakrvácenýho vlka, v dece zabalenou malou kouli a vůbec jsem netušil, kolik tomu může bejt. Týden? Dva? Měsíc? Nevím. Nikdy jsem štěňata

neodhadoval podle zubů ani podle toho, jak debilně čuměj. Byla malá, bíločerná, nebo černobílá, podle toho, jak se na ni člověk zrovna podíval. Hlavně byla špinavá, kostnatá a měla takovej přitroublej výraz, že jsem si říkal, že jestli přežije, bude to nej-spíš omylem.

Ze začátku jsem nevěděl vůbec nic. Mléko nebylo. Žádná lahvička, žádný veterinární rady, žádný internetový chytráci, co by mi řekli, jestli jí mám dávat tohle nebo támhleto. Musela si prostě zvykat. Dával jsem jí maso z toho, co jsem ulovil. Nejdřív po malejch kouskách, skoro rozmačkaný, aby se tím nezadusila. Občas trochu vývaru, když se povedlo něco uvařit. První dny jsem čekal, že prostě chcípne. Že se ráno probudím a bude studená. Tak jsem si říkal, že si na ni nebudu zvykat. Že jí nedám jméno. Že to je jenom další věc, kterou jsem z lesa přitáhnul a která tu chvíli bude, než ji tenhle svět zase sežere.

Jenže dny ubíhaly a ta malá potvora nechcípla. Naopak. Nejdřív jenom ležela v dece a koukala na mě těma pitomejma očima, jako kdyby netušila, jestli jsem její záchrana, nebo další problém. Pak začala zvedat hlavu, čmuchat, popolézat po místnosti a plíst se mi pod nohy takovým způsobem, že jsem ji chtěl třikrát denně vyhodit ven. Samozřejmě jsem to neudělal. Nechal jsem ji chodit, kam chtěla. Do kuchyně, ke dveřím, pod stůl, na starou matraci, na verandu, když bylo teplo. Byla zvědavá. Blbě zvědavá. Čuměla na všechno, očuchávala všechno a jednou se pokusila sežrat kus provázku, takže jsem ji musel zachraňovat před ní samotnou.

Pomalů si získávala mojí náklonnost. Nenápadně, zákeřně, jak to tyhle malé potvory uměj. Ne že bych si to chtěl přiznat. Pořád jsem na ni mluvil stylem: „Ty malá blbko, uхни,“ nebo

„tohle nežer, ty krávo,“ ale ve skutečnosti jsem si začal všímat, že když spí, chodím kontrolovat, jestli dýchá. Když zakňourala, zvednul jsem hlavu. Když se jí povedlo postavit na nohy a dojít o pár metrů dál, měl jsem z toho skoro radost. Skoro. Protože radost byla v tomhle světě podezřelá věc a většinou ji hned něco potrestalo.

Asi po měsíci, možná dřív, možná pozděj, jsem seděl večer na verandě s nožem v ruce. Čistil jsem ho, nebo jsem si to aspoň namlouval. Ve skutečnosti jsem jenom seděl, čuměl na ten zasranej rozbitej Měsíc a přemejšlel, jak se mohlo všechno takhle posrat. Jak jsme se dostali z normálního života až sem. Z báráku, aut, psů, rodiny a blbejch hádek kvůli kravinám až k tomu, že sedím sám na verandě v mrtvym světě a vedle mě se někde motá štěně, který ani nemělo přežít první noc.

A pak přišla.

Nezakňourala, nežadonila o jídlo, nelezla mi na klín. Prostě přišla, sedla si vedle mě a koukala stejným směrem jako já. Na Měsíc. Na tu rozbitou kouli, co visela nad náma jako výsměch všemu, co jsme kdy byli. Chvíli jsme tam tak seděli vedle sebe. Já, unavenej idiot s nožem v ruce, a malá bíločerná fenka s přítroublym výrazem, která vůbec netušila, do jakýho světa se narodila.

Kouknul jsem na ni.

Otočila hlavu a podívala se na mě těma svejma pitomejma očima. A najednou jsem v nich něco uviděl. Nebyla to chytrost, to fakt ne. Nebyla to ani nějaká hluboká psí moudrost, jak by napsal nějaký básník, co nikdy neměl hlad. Bylo to jenom malý

blýsknutí. Něco živýho. Něco, co tam pořád bylo, i když kolem nás chčípnul celej svět.

Jiskra.

„Holka,“ řekl jsem tiše.

Naklonila hlavu.

„Pocem, holka.“

Zavrtěla ocasem tak neohrabaně, že málem spadla z verandy.

Poprvý po hrozně dlouhý době jsem se pousmál. Ne moc. Jenom trochu. Ale bylo to tam.

„Jiskro,“ řekl jsem. „Pojď sem.“

Přišla ke mně, opřela se o moji nohu a zůstala tam. Malá, hubená, blbá, živá.

A já měl novou kámošku.

Jiskru.

2066 červenec

Utíkali jsme od Trezoru 14, jako kdyby se za náma řítla celá jejich barevná armáda. Jenže nikdo neběžel. Nikdo nestřílel. Nikdo neřval. Wallace nejspíš jenom stál někde nahoře u vrat, čuměl do prázdna a snažil se pochopit, jak mu nějaký špinavej dědek zvenku ukradl tablet přímo před nosem. A já běžel.

Byl jsem silnej. Fakt silnej. Tělo mi šlapalo tak, jak nešlapalo snad patnáct, možná dvacet let. Nezadejchával jsem se, nohy mě nebolely, plíce nepálily. Jenom jsem běžel dolů od trezoru, přes kamení, mokrou trávu a zmrzlou hlínu. Byla zima jako debil, vítr mě řezal do ksichtu a někde mezi stromama se držel sněh, ale mně to bylo skoro jedno. Cítil jsem ho jenom na kůži, ne uvnitř. Jako kdyby mě ten jejich smradlavý trezor na chvíli opravil líp, než bych chtěl.

Uběhl jsem snad pět kiláků, než jsem se konečně zastavil. Ne proto, že bych nemohl, ale protože Jiskra na mě začala čumět takovým výrazem, že by to pochopil i úplnej idiot. Jako: co ses zbláznil, ty magore? Stála pár metrů za mnou, jazyk venku, uši napůl vztyčený, napůl nasraný, a tvářila se, že jestli hodlám pokračovat tímhle tempem až k moři, tak si tam můžu doběhnout sám. Musel jsem se zasmát. Krátce, blbě, skoro cize. Už dlouho jsem se nesmál jen tak.

Opouštěli jsme oblast Trezoru 14. Za náma zůstával jejich dokonalej, sterilní, barevnej svět, kde každej znal svoje patro, svoje místo a svoje kecy. Před náma byly hory, les, zima, hlad, bordel a svoboda. Měl jsem namířeno do Chile, k pobřeží. Možná tam budou lidi. Možná tam budou ryby. Možná tam bude něco, co ještě připomíná normální svět. A možná tam najdu i Lízu.

Pche.

„Ty trotle,“ řekl jsem nahlas sám sobě. „Co by tam asi tak dělala?“

Jiskra zvedla hlavu, jako kdyby čekala, jestli mluvím na ni.

„Ne, na tebe ne,“ mávnul jsem rukou. „Já si jenom povídám s debilem.“

Šel jsem dál a ta myšlenka se mě držela jak klíště. Líza. Pořád Líza. Zmizela a já nevěděl kam. Nevěděl jsem proč. Nevěděl jsem, jestli odešla sama, jestli ji někdo vzal, jestli umřela, nebo jestli prostě jednoho dne došla na konec toho, co člověk ještě unese. A já si stejně někde hluboko v hlavě pořád nechával tu nejhloupější možnost. Že ji někde najdu. Že se prostě objeví. Že bude sedět u ohně, zvedne hlavu a řekne mi, že jsem zase přišel pozdě.

„Proč by měla bejt ze všeho sajrajtu na světě zrovna tady?“ zamumlal jsem. „Ty si fakt vocas, Honzo.“

Jiskra šla vedle mě a občas do mě šťouchla čumákem, jako kdyby kontrolovala, jestli jsem pořád při smyslech. Nebyl jsem. Ale šel jsem. A to se počítalo. Tablet jsem měl nabítej, schovaný pod bundou jako nejdražší věc na světě. Jídlo jsem měl. Pítí taky. Léky, nějaký hadry, pár věcí z trezoru. A hlavně Jiskru. Takže vlastně luxus. V tomhle světě to byl skoro zájezd all inclusive.

Za celý den jsme ušli snad dvacet kilometrů. Možná víc. Tablet by to nejspíš věděl přesně, ale nechtělo se mi ho vytahovat po každý, když jsem potřeboval potvrdit, že jsem unavený. Slunce se pomalu schovávalo za hory a zima začala kousat víc než předtím. Našel jsem místo mezi kameny a nízkějma stromama, kde nefoukalo tak hnusně. Nebylo to pohodlný, ale nebylo to ani úplně na chcípnutí. A to mi stačilo.

Sundal jsem batoh, sednul si na zem a opřel se o kámen. Jiskra se okamžitě stočila vedle mě, ale pořád měla hlavu zvednutou a čuměla do tmy. Ona nikdy úplně nevypnula. Já taky ne.

„Jenom přenocujeme,“ řekl jsem jí tiše. „A ráno jdeme dál.“

Tablet byl nabitej. Žrádlo bylo. Pití bylo. Pes byl.

A já byl venku.

Po tolika dnech v barevnym akváriu jsem zase dejchal vzduch, kterej nebyl filtrovanej přes lži. Byl studenej, štiplavej, možná trochu jedovatej, ale byl skutečnej.

A to mi v tu chvíli stačilo.

K pobřeží to bylo tak na tejdén cesty. Možná míň, když bych šel jako blázen. Možná víc, když se posere počasí, nohy, nebo já. Snad tam najdu, co hledám. Lidi. Odpověď na ten radiovej signál. Jídlo. Něco, co bude dávat aspoň trochu smysl. A možná Lízu. Kurva, vzpamatuj se. Ta tam nebude. Co by tam asi tak dělala? Čekala na tebe s hrnkem teplýho čaje u pobřeží Chile? Ty vole, Honzo, ty jsi fakt debil. Zmizela. A ty nevíš kam. Nevíš proč. Nevíš ani, jestli ještě někde je. Jenom si pořád dokola strkáš do hlavy pohádku, protože bez ní bys musel přijmout, že už není vůbec nic.

Dny ubíhaly docela dobře. Až podezřele dobře. Kilometry v nohách, lovení, spaní, zase kilometry, mrznutí, spaní. Občas trochu vody z potoka, občas kořeny, občas něco malýho, co se povedlo trefit nebo chytit. Jiskra šla vedle mě, někdy přede mnou, někdy za mnou, podle toho, jak moc mě zrovna chtěla

kontrolovat. Prošli jsme silnicema a mrtvejma městečkama, o kterých jsem nikdy neslyšel. Některý byly jen pár baráků u cesty, jiný měly ještě zbytky obchodů, zastávek, cedulí a aut, který už dávno nikam nepojedou. Všude stejný ticho. Jen vítr, praskání stromů, občas zvíře někde v dálce a můj vlastní dech.

Kompas mě vedl na západ. Tam muselo bejt moře. Tablet by mi řekl víc, ale nechtěl jsem ho tahat ven každou chvíli. Byl nabitéj, funkční, plnej věcí, který mohly změnit všechno, a zároveň jsem měl strach se ho moc ptát. Protože každá odpověď většinou přinesla další průser. Tak jsem šel podle kompasu jako starej blbec z minulýho století. Západ. Pobřeží. Chile. Ryby. Lidi. Signál. A možná místo, kde zakotvím a chvíli nebudu muset utíkat, lovit a čekat, kdo mi co zase vezme.

Po čtyřech dnech jsem byl ale zmrzlej jak hovno a ta zázračná síla z trezoru se začala pomalu ztrácet. Ne úplně, pořád jsem šel líp než předtím, pořád jsem měl v těle něco, co tam roky

nebylo, ale už to nebylo zadarmo. Každý krok mi připomínal, že nejsem mladý. Je mi čtyřicet šest, vole. Čtyřicet šest. Ve starém světě by to nebyl žádný věk. Člověk by si došel k doktorovi, dostal by léky na prostatu, na cukr, na tlak, na spaní, na bolest, vlastně na všechno. Měl by teplou postel, sprchu, zubaře a nějakýho chytráka v bílém plášti, co by mu řekl, že má víc odpočívat a míň se stresovat. Tady jsem neměl nic. Jenom Jiskru, pušku, tablet a zázračnej vzduch z Trezoru 14, kterej mě sice na chvíli nakopnul, ale klidně mě taky mohl doběhnout a rozložit zevnitř jako špatně opravený motor.

Ten den jsem došel až do mrtvého městečka Puauch. Aspoň myslím, že se to tak jmenovalo. Cedule byla napůl sežraná rží a mechem, takže kdo ví. Pár baráků, zbytky cesty, zarostlý ploty, prázdná okna a ten pocit, že tu kdysi někdo normálně žil. Vařil, pral, nadával na počasí, řešil prachy, děti, psy, sousedy a všechno to směšný lidský harampádí, který se nám tehdy zdálo důležitý. Teď tam nebylo nic. Jen zima, vlhko a mrtvej klid.

Únavou jsem skoro padnul do prvního baráku, kterej měl ještě střechu. Dveře visely na jednom pantu, ale uvnitř bylo sucho, nebo aspoň sušší než venku. Prošel jsem místností, zkontroloval rohy, skříně, podlahu, jestli tam není nějaký zvíře, mrtvola nebo jiný překvapení. Jiskra všechno očuchala a nakonec si lehla ke zdi, což jsem bral jako souhlas. Našel jsem pár kusů starýho dřeva, nějaký prkna a zbytky nábytku, rozdělal oheň a chvíli jenom seděl před plamenama. Ruce se mi třáslý zimou i vyčerpáním. Konečně jsem cejtíl, jak mě všechno dohání.

„Jenom přespíme,“ zamumlal jsem k Jiskře. „Ráno jdeme dál.“

Nevím, jestli mě slyšela. Už jsem měl oči napůl zavřené. Oheň praskal, venku foukal vítr a v hlavě mi pořád dokola běželo moře, signál, Líza, Trezor 14, Wallace, radiace, všechno najednou. Chtěl jsem ještě zkontrolovat tablet, ale ruka mi sklouzla z batohu a už jsem ji nezvednul.

Usnul jsem na podlaze cizího mrtvého baráku jako kus hadru.

Nevim, kdy jsem usnul. Pamatuju si jenom oheň, Jiskru u nohou a to, že mi byla zima až v kostech. Ten barák v Puauchu smrděl vlhkým dřevem, starou omítkou a něčím shnilým, co jsem radši nehledal. Ještě jsem si říkal, že ráno musím zkontrolovat tablet, vodu a jestli mi někde nevlně střelivo. Pak už nic. Asi jsem odpadnul jak kus hadru.

A najednou jsem byl doma.

Ne jako ve vzpomínce. Fakt doma. V Čechách. Bosý nohy na studený dlažbě, chodba, botník, smrad mokrého psa a mámina aviváž. Jenomže to celé bylo nějak špatně. Barák byl špinavej. Ne náš normální bordel, když člověk nestíhá uklidit, ale hnusnej, mastnej, zažranej bordel. Po zdech tekla šedá voda, v rozích byla plíseň, na zemi bláto, jak kdyby dovnitř někdo nanosil půlku Patagonie. Na věšáku visela moje stará dětská bunda, ale byla prostřelená a tvrdá od zaschlý krve. Vedle ní visel tátův montérkovéj kabát a z kapsy mu čouhaly kabely, 18650 články a kus měděnýho drátu.

Z kuchyně se ozval táta: „Honzo, pojď sem. Ryska na rysku na rysku. Kolikrát ti to mám říkat?“

Vešel jsem tam a on stál u kuchyňského stolu. Jenomže na stole nebyl motor. Bylo tam lidské srdce, otevřený jak karburátor. Táta se v něm hrabal šroubovákem a vysvětloval mi to úplně klidně, jako kdyby jsme opravovali Uno. „Tady máš sání, tady tlak, tady zpátečku. Když to zavzdušníš, nechytne to. Když posereš časování, ohneš ventily. A když nemáš mazání, zadřeš to. Platí to pro motor i pro člověka.“

Chtěl jsem mu říct, že člověk přece nemá rozvody, ale pak jsem kouknul na svoje ruce a měl jsem je celý od oleje. Nebo od krve. Nešlo to poznat. Máma stála u dřezu a myla nádobí, ale voda netekla čistá. Tekla černá, hustá, jako vyjetej olej z motoru, co už měl dávno jít pryč. Ani se na mě nepodívala a řekla: „Takhle jsem tě nevychovala.“

„Já vim,“ chtěl jsem říct, ale nevylezlo ze mě nic.

Pak jsem najednou seděl v obytnáku. Táta řídil. Máma vedle něj držela mapu, jenomže mapa byla z kůže a místo silnic na ní byly žíly. Já seděl vzadu, bylo mi šestnáct i čtyřicet šest zároveň, kolena narvaný mezi sedačkama, vousy šedivý a v ruce tablet. Na displeji blikalo: **napětí nízký, paměť přetížená, regenerace pokračuje**. Venku za oknem nebyla Argentina. Byly tam Strupčice, Most, São Paulo, Bariloche a Puaicho v jedné zasrané ulici. Domy se míhaly jeden přes druhý, jako kdyby někdo blbě slepil mapy z různých životů.

Táta se na mě podíval do zrcátka. „Citron ti dá zhruba volt. Měďák, hřebík, elektrolyt. Pamatuješ?“

„Pamatuju,“ řekl jsem.

„Hovno pamatuješ. Ty si vždycky myslel, že se zeptáš AI a budeš chytrěj. Jenže až ti chcípne baterka, AI ti může akorát tak políbit prdel.“

Pak obytnák vzlítl.

Normálně se odlepil od silnice a letěl. Ne jako letadlo. Spíš jako sen, kterej jsem míval jako malej. Ten pocit, že stačí trochu zatnout břicho, zvednout ruce a člověk prostě začne stoupat. Letěli jsme nad Bariloche, nad jezerem Nahuel Huapi, nad rozbitějma střechama, nad tankem na náměstí, nad mrtvejma vojákama, nad divochama, co vypadali z výšky jako mravenci. Bylo to krásný a hnusný zároveň. Cítil jsem vítr v obličeji a najednou jsem si říkal, že kdybych uměl létat doopravdy, možná bych tomu všemu uletěl.

Jenomže pak se nahoře objevil Měsíc.

Nebyl rozbitej. Byl celej. Kulatej, bílej, klidnej. A to mě vyděsilo víc než všechny trosky světa. Protože jsem věděl, že takhle vypadat nemá. Táta vedle mě najednou neřídil obytnák, ale letadlo. Starou rezavou mrchu, co měla místo křídel solární panely a místo motorů alternátory z Una. Řval přes hluk: „Výkon je napětí krát proud, vole! Když nemáš proud, nemáš tah! Když nemáš tah, spadneš!“

Pak jsme padali.

Dolů pod náma nebyla zem, ale náš starej špinavej barák. Ten z Čech, ale celej nakřivo, zarostlej trávou, s oknami zaslepenýma prachem. Propadli jsme střechou dovnitř a já dopadnul do svého dětského pokoje. Jenomže pokoj byl plnej vody po

kotníky, v ní plavaly moje starý hračky, kabely, náboje, mrtvý myši a Jiskřin obojek. Na stole ležel iPhone s prasklým displejem a vedle něj tátův multimetr. Multimetr pískal jako dozimetr. Na displeji měl místo voltů napsáno: **vina**.

V pokoji seděla Líza.

Seděla na mojí starý posteli, zabalená v dece, a koukala z okna na rozbitej Měsíc, kterej před chvílí ještě nebyl rozbitej. Vlasy měla mokrá, obličej bílej a ruce špinavý od popela. „Ty mě nehledáš,“ řekla.

„Hledám.“

„Ne. Ty hledáš verzi sebe, která mě neztratila.“

Chtěl jsem k ní jít, ale podlaha se změnila v bláto. Každěj krok mě tahal dolů. Zdi baráku se začaly rozjíždět, tapety se loupaly a pod nima nebyly cihly, ale barevný stěny Trezoru 14. Zelená. Žlutá. Modrá. Bílá. Jako kdyby ten zasranej bunkr byl celou dobu pod našim domem, pod Bariloche, pod mojí hlavou.

Z reproduktoru se ozval ženskej hlas, studenej jak nemocniční chodba: „Emoční odchylka. Náhradní vzpomínka doplněna. Subjekt reaguje nestabilně.“

„Drž hubu,“ zařval jsem.

Jenže hlas pokračoval: „Podkladová data neúplná. Rekonstrukce z nejbližších struktur.“

Najednou jsem viděl věci, který jsem nikdy vidět nemohl. Máma brečela v koupelně v São Paulu a pouštěla vodu naplno, aby ji nikdo neslyšel. Táta seděl v noci venku u obytnáku, počítal na mobilu výšku tsunami a pak si utřel oči rukávem, celej nasranej, že brečí. Peter stál v lese s granátem v ruce a šeptal něčí jméno. Líza mě pozorovala ze dveří, když jsem spal, a vypadala, jako kdyby se loučila už dávno předtím, než zmizela. Wallace byl malej kluk v bílým pyžamu a učil se, že venku nic není. Mark ve žlutým čistil mechanickou klávesnici kartáčkem na zuby. Jiskra ještě slepá lezla pod mrtvou fenu a kňourala do hlíny.

Tohle jsem nemohl vědět.

Nemohl jsem tam bejt.

Ale byl jsem tam.

Všechno bylo ostrý jak realita. Viděl jsem špínu za máminým nehtem. Tátův odřenej palec od klíče třináctky. Rez na šroubu držáku alternátoru. Prasklou izolaci na červeným kabelu. Špatně zapájenou cínovou kapku na měniči. Lízín zlozvyk škrábat si kůži u palce. Jiskřinej dech. Vlhko v dece. Smrad starýho masa. Bylo to moc konkrétní na sen. Moc hnusný na fantazii.

Pak jsem zase letěl.

Tentokrát sám. Bez obytnáku, bez letadla. Prostě jsem plachtil nad světem, ruce roztažený, pod sebou Jižní Ameriku. Viděl jsem šedý oceány, mrtvý města, černý krátery, lesy, co si pomalu braly zpátky silnice. Viděl jsem Trezor 13 jako malej světlej bod pod horama. Trezor 14 jako bílej flek v zemi. A někde daleko na pobřeží blikalo světlo. Jedno jediný. Pravidelně. Jako signál.

Líza stála u toho světla.

Nebo jsem si to myslel.

Začal jsem klesat, ale místo pobřeží jsem dopadnul zpátky do špinavýho baráku. Do kuchyně. Na stole ležel talíř. Máma řekla: „Jez, než to vystydne.“ Podíval jsem se dolů a na talíři nebylo jídlo. Byly tam náboje, tablet a malý štěně zabalený v dece. Štěně otevřelo oči a v nich se blýskla jiskra.

„Jiskro,“ zašeptal jsem.

Štěně promluvilo máminým hlasem: „Tak proč jsi je zabil?“

Cuknul jsem sebou a najednou stál na náměstí v Bariloche. U toho radioaktivního tanku. Dozimetr mi v kapse zpíval, ale nebylo to cvakání. Byla to melodie z dětský hračky. Předemnou stálo to dítě. To, který se mě bálo. Jenom teď mělo v ruce tátův multimetr a mířilo s ním na mě jako pistolí.

„Nemáš napětí,“ řeklo.

„Cože?“

„Jsi vybitej.“

A pak se za ním objevily další postavy. Divoši, vojáci, máma, táta, Peter, Líza, Wallace, Tom, všichni. Nikdo nemluvil. Jenom se na mě dívali, jako kdyby čekali, co udělám. V ruce jsem měl pušku. Byla těžká. Moc těžká. Chtěl jsem ji položit, ale nešla pustit. Přirostla mi k ruce jako další kost.

Táta vystoupil z davu a řekl: „Když ti relé slepí kontakty, proud teče pořád. I když už nemá. Proto se to musí odpojit natvrdo.“

„Já nejsem relé,“ řekl jsem.

„Ne. Ty seš zkrat.“

Pak svět zhasnul.

Žádná tma. Spíš jako když někdo vytáhne pojistky. Všechno vypnutý. Zvuk, světlo, tělo. Jenom někde daleko pípání. Ne dozimetr. Ne multimetr. Tablet.

Na displeji se objevilo: **oprava nedokončena.**

Pak jsem se probudil tak prudce, až jsem málem hlavou jebnul o stěnu. Oheň skoro vyhasnul, v baráku byla kosa a venku foukalo jak kráva. Chvilí jsem vůbec nevěděl, kde jsem. Čechy? Bariloche? Trezor? Puacho? Sahal jsem po zemi, po bundě, po pušce, po tabletu, jako kdybych musel ověřit, že mám ještě tělo.

Jiskra stála kus ode mě. Naježená. Ocas dole, uši dozadu.

„Co je?“ zachrptěl jsem.

Nešla hned ke mně. Jenom na mě koukala, jako kdyby si nebyla jistá, jestli jsem se probudil já, nebo něco jinýho ve mně.

A to mě vyděsilo víc než celej ten posranej sen.

Proč se mi něco takovýho zdálo?

Takovej divnoživej sen jsem nikdy neměl. Ne takhle. Jasně, noční můry jsem znal. Po všem, co jsem zažil, by bylo spíš divný, kdybych spal jak mimino. Zdálo se mi o mrtvejch, o Bariloche, o mámě, o tátovi, o Líze, o tom děcku na náměstí. Ale vždycky to byly sny. Rozmazaný, rozbitý, debilní. Ráno se člověk probudil, chvíli mu bylo blbě a pak to odteklo někam pryč. Jenže tohle ne. Tohle ve mně zůstalo jako špína za nehtama. Detaily, který jsem neměl znát. Věci, který jsem nemohl vidět. Hlasy, který mluvily moc přesně. No jo, asi únava. Člověk čtyři dny šlapa zimou, žere co uloví, spí po cizích barácích a pak se diví, že mu mozek začne házet bordel na obrazovku.

Ráno jsme vyrazili dál. Krajina se tady měnila. Hory už mi pomalu splývaly za zády a vzduch měl v sobě něco jinýho. Vlhkost. Sůl možná. Nebo jsem si to jenom namlouval. Moře nemohlo bejt daleko. Cejtil jsem to, i když jsem ho ještě neviděl. Už jsem se nebál ani tý věčný tmy, ani zimy. Ne že by mi bylo dobře, to ani náhodou. Ale něco ve mně se zase přepnulo do chodu. Jít. Dýchat. Hlídat Jiskru. Hlídat tablet. Najít pobřeží. Najít signál. Najít cokoliv, co bude víc než jenom další mrtvej barák u cesty.

Ale fuj. Ten zsranej sen. Ten se mi fakt nelíbil.

Cestou jsem si začal víc všímat věcí kolem. Lidi tady evidentně nebyli několik let. Ne měsíc, ne rok. Roky. Baráky nebyly čerstvě opuštěný. Nebyly tam hrnky na stolech, nedojedený talíře, dětský boty u dveří, bordel po rychlým útěku. Spíš prázdno. Vyžraný, vybraný, vychladlý prázdno. Sem tam kostra, to jo. Někde u auta, někde v pokoji, někde u zdi, kde si někdo možná sednul a už nevstal. Ale cestou z Bariloche by těch koster mělo bejt víc. Mnohem víc. Kde kurva všichni jsou?

To je jako celá zeměkoule prázdná?

Šel jsem po silnici, která kdysi někam vedla, a kolem stály auta. Jenže už to nebyly auta. Jenom schránky pro drobný hlodavce, mech, listí a bordel. Pneumatiky rozpadlý, skla popraskaný, sedačky vyžraný od vlhkosti. V kufrech občas hadry, někdy rozbitý kufry, někdy šperky, peněženky, hodinky, prachy. Cennosti. Kdysi. Teď úplně k hovnu. Zlato tě nenakrmí. Bankovky tě nezahřejou, teda pokud je nezapálíš. Hodinky ti můžou ukázat čas, ale neřeknou ti, kolik ho ještě máš. Cenu mělo jenom jídlo, pitná voda a pud přežít. Všechno ostatní byl jenom bordel po civilizaci, která si myslela, že bude trvat věčně.

Ale kam zmizeli lidi? Odvezl je někdo někam do bezpečí? Přišla armáda a stáhla přeživší? Nebo se prostě rozutekli do hor, k pobřeží, do lesů, do trezorů, do prdele? Proč je všude jenom hrstka zbytků? Pár divochů tady, pár stop tam, sem tam mrtvola, sem tam kouř v dálce. Zbytek nikde. Jako kdyby svět někdo vysál a nechal tu jenom kulisy. Nebo jako kdyby lidi nezmiželi najednou, ale pomalu. Po vrstvách. Nejdřív ti slabý. Pak nemocný. Pak starý. Pak rodiny. Pak ti, co zůstali sami. A nakonec jenom pár tvrdejch, nebo šílenejch, co už ani nevěděli, proč vlastně dál dejchaj.

Celej den jsem šel a přemýšlel nad otázkama, který jsem si dlouho nepokládal. Vlastně jsem si je zakazoval. Když člověk začne moc přemýšlet, začne mu docházet, že většina věcí nemá odpověď. A když nemáš odpověď, začneš se hrabat v sobě. A to je horší než hlad. Ten sen ale něco otevřel. Nějakou skříň v hlavě, kterou jsem měl roky zamčenou a opřenou židlí, aby z ní nevylezlo všechno to svinstvo.

Bylo to, jako by mi někdo defragmentoval hlavu. Jak starej disk, kterej táta kdysi čistil, když počítač zpomalil a všechno bylo rozházený po kouskách. Jenže místo souborů tam byly vzpomínky. Máma, táta, Líza, Peter, Jiskra, Bariloche, Trezor 13, Trezor 14, tank, děcko, vlci, sen o létání, špinavej barák, všechno. Jako by někdo vzal můj mozek, otevřel ho a začal přesouvat věci z místa na místo. Tohle patří sem. Tohle schovat. Tohle připomenout. Tohle zesílit. Tohle tě bude bolet.

A já jenom koukal.

Jako divák.

Jako kdybych seděl někde v zadní řadě vlastního života a na plátně běžely scény, který jsem prožil, neprožil, nebo možná prožít mohl. Někdo tahal za nitky a já netušil kdo. Možná únava. Možná hlad. Možná ten zázračnej vzduch z Trezoru 14, co mi opravil svaly, ale hrábnul do věcí, do kterejch nikdo sahat neměl. Možná se tělo fakt dá opravit rychlejc než hlava. A možná jsem jenom konečně začal bláznit.

Jiskra šla kus přede mnou a občas se otočila, jestli jdu za ní. Chytrá holka. Asi věděla, že ten den nejsem úplně v pořádku. Nebo možná nejsem v pořádku už dávno, jenom jsem si toho přestal všimnout.

„Jdeme dál,“ řekl jsem nahlas.

Nevim, jestli jí, nebo sobě.

A šli jsme.

Večer jsme došli až k přístavnímu městu Bahía Mansa. Nebo spíš k tomu, co z něj zbylo. Byli jsme skoro u oceánu. Moře jsem ještě neviděl, ale cejtíl jsem ho. Ve vzduchu byla sůl, vlhko, rez a takovej ten studenej smrad starý vody, co se drží u pobřeží, i když nikde nevidíš jedinou vlnu. Nešel jsem rovnou dolů k přístavu, to by byla kravina. Jestli tam někdo byl, nechtěl jsem se jím ukázat jako idiot s batohem a psem. Utábořili jsme se s Jiskrou opatrně na úpatí hor, v jednom opuštěném domě, kterej byl až divně hezkej. Dřevěnej, trochu nakřivo, ale držel. Střecha netekla, okna většinou celý, uvnitř prach, vlhko a starý dřevo. Připomínalo mi to Čechy. To mě na tomhle konci světa vždycky překvapovalo. Člověk je na druhý straně planety a na jednu kouká na trámy, kamna, skříň, schody a říká si, že lidi jsou všude stejný. Stavěj si díry proti zimě, proti dešti a proti samotě. A pak stejně chtějnou a zůstane po nich jenom bordel.

Od přístavu se mi zdálo, že slyším něco divnýho. Ne vítr, ne zvíře, ne vodu. Industriální zvuky. Hluboký dunění, kovovej náraz, možná generátor, možná motor, možná něco, co se tam dole pořád hejbal. Občas mezi stromama a mlhou probliklo světlo. Ne oheň. Električka. Slabej záblesk, tma, zase záblesk. Jiskra stála u dveří a koukala tím směrem, uši nahoře, tělo napnutý, ale nevrčela. To mě znervózňovalo ještě víc. Kdyby vrčela, bylo by jasno. Něco je špatně. Jenže ona jenom poslouchala. Jako kdyby ani ona nevěděla, jestli to dole znamená nebezpečí, nebo odpověď.

Byl jsem ale tak unavenej, že jsem to nedal. Chtěl jsem vytáhnout tablet, zkusit chytit signál, najíst se, dát něco Jiskře, zkontrolovat vodu, náboje, všechno. Místo toho jsem se opřel o stěnu, batoh pod hlavou, pušku vedle ruky a prostě jsem se propadnul. Ani jsem se nenajedl. Blbost. Člověk nemá usínat

hladovej, promrzlej a s hlavou rozjebanou od snů. Jenže to už nebyl normální spánek. Bylo to, jako kdyby mě někdo chytil za krk a stáhnul pod hladinu.

Tentokrát jsem hned věděl, že je to sen. To bylo nový. Neprobudil jsem se v něm zmateně jako minule. Stál jsem ve špinavém baráku v Čechách, ale zároveň jsem věděl, že ležím někde u Bahía Mansa v mrtvém domě u hor. Bosý nohy na studený dlažbě, smrad plísňe, mokrého psa a vyjetého oleje. Po zdech tekla šedá voda, v rozích rostla plíseň a v obývací stála stará školní tabule. Na ní bylo křídou napsaný:

CO VÍŠ O SVĚTĚ PO ROCE 2036? Pod tím další otázky:
KAM DOPADLY FRAGMENTY? KDO PŘEŽIL V BARILOCHE?
CO JE TŘINÁCTKA? CO JE ČTRNÁCTKA?
KDE JE LÍZA? CO JSI STÁHL DO TABLETU?

„Aha,“ řekl jsem nahlas. „Takže dneska výslech.“

Křída se sama pohnula a napsala: POPIS UDÁLOSTI OD ZAČÁTKU.

„Polib mi prdel.“

Dům zaskřípal. Ne jako když foukne vítr. Spíš jako když se něco naštvě. Ze stínu kuchyně vyšel táta v montérkách, ruce od oleje, v jedné ruce karburátor a v druhé multimetr. Jenže místo obličejů měl chvíli svůj, chvíli Wallaceův, chvíli hladkou šedou masku bez očí. „Když chceš zjistit závadu,“ řekl tátovým hlasem, „musíš vědět, co do systému leze a co z něj leze. Vzduch, palivo, jiskra. Bez jiskry je to mrtvej kus železa.“

„Ty nejsi táta.“

„To je jedno. Informace je informace.“

„Hovno. Táta by mi nejdřív vynadal, že jsem blbej, a až pak by mě učil.“

Postava se zasekla. Jenom na vteřinu, ale viděl jsem to. Jako když se kousne video. V tu chvíli mi došlo, že to není jenom sen. Nebo že sen možná jo, ale někdo v něm neumí improvizovat úplně dokonale. A jakmile mi to docvaklo, zkusil jsem udělat něco, co jsem jako malej v lucidních snech párkrát uměl. Podíval jsem se na svoje ruce. Prsty se mi rozplývaly, bylo jich víc, pak míň, pak normálně pět. Dobře. Sen. Takže pravidla nejsou pevný.

„Změna,“ řekl jsem.

Špinavá kuchyň se na chvíli rozmazala, jako kdyby někdo špatně zaostřil. Chtěl jsem se dostat ven, k oceánu, k těm světům. Jenže místo toho se barák natáhnul do chodby Trezoru 14. Zelená, žlutá, modrá, bílá. Barvy po zdech tekly jako plíseň a za dveřma byly vzpomínky. Ne moje vzpomínky, nebo ne jenom moje. Máma někde v koupelně v São Paulu brečela a pouštěla vodu naplno, aby ji nikdo neslyšel. Táta seděl v noci u obytňáku a počítal na mobilu výšku tsunami, prstem jezdil po mapě, oči červený, ale před náma druhej den dělal, že to má pod kontrolou. Peter stál na kraji lesa s granátem v ruce a vypadal, že už je napůl pryč. Líza mě pozorovala ve spaní a šeptala: „Ty mě nezachráníš. Ty jenom oddaluješ konec.“ Viděl jsem details, který jsem nemohl znát. Tátův odřenej palec, špínu za máminým nehtem, prasklou izolaci na červenym kabelu u měniče, Lízín strup

u palce, kterej si pořád škrábala, když byla nervózní. Bylo to moc přesný. Moc živý. Moc cizí.

„Tohle nejsou moje vzpomínky,“ řekl jsem.

Ze stropu se ozval hlas bez barvy: **PODKLADOVÁ DATA
NEÚPLNÁ. REKONSTRUKCE Z NEJBLIŽŠÍCH
EMOČNÍCH STRUKTUR.**

„Takže si je cucáš z prstu.“

DOPLŇUJI.

„Nedoplňuj. Vypadni.“

NELZE.

Písklo mi v hlavě. Krátce, ostře, jako když se člověk moc přiblíží k repráku a chytne zpětnou vazbu. Chytl jsem se za uši, ale nepomohlo to. Ten pískot nebyl venku. Byl uvnitř. Někde za očima, hluboko v lebce. Au. Kurva. Chtěl jsem zařvat, ale v té chvíli jsem si vzpomněl na ten trik se snem. Když už jsem ve snu, můžu si něco vynutit. Ne všechno, ale něco jo.

„Ticho,“ řekl jsem.

Pískot zeslábl. Nezmizel, ale ustoupil.

To mě překvapilo. A asi nejenom mě. Chodba Trezoru 14 zablikala. Dveře po stranách se na chvíli zavřely všechny najednou. Tak jo, ty svině. Nebo ty věci. Nebo co to je. Takže to jde.

„Chci vidět, kdo se ptá,“ řekl jsem.

Chodba se prudce změnila. Najednou jsem letěl. Zase ten starej sen o lítání, kterej jsem míval jako kluk. Jenomže tentokrát to nebylo hezký. Neplachtil jsem svobodně. Táhl mě to jako dron na šňůře. Letěl jsem nad horama, nad cestou z Trezoru 14, nad mrtvejma městečkama, nad Puaucho, nad Bahía Mansa. Místa pode mnou se rozsvěcovala, jakmile jsem na ně pomyslel. Jako mapa. Jako sken. Jako kdyby někdo používal mojí hlavu jako navigaci. Dole u pobřeží blikalo světlo. Krátce, dlouze, krátce, dlouze. Přístav. Něco tam bylo. Něco velkýho. Kovový konstrukce, loď, nebo plošina. Neviděl jsem to čistě.

„Blíž,“ řekl jsem.

Sen poslechl. Na chvíli. Klesl jsem k oceánu, ale okamžitě se ozval ten hlas: **OBLAST CHRÁNĚNA.**

„Kým?“

DOTAZ NEPLATNÝ.

„Ale hovno neplatný.“

Zkusil jsem se tam protlačit silou, jako když ve snu chceš lítat rychlejc. Šlo to. Pomalu, ale šlo. Svět kolem mě se začal trhat. Obloha popraskala jak starej displej, moře se změnilo na černý sklo a za ním jsem zahlídnul místnost. Ne sen. Skutečnou místnost? Stěny, světla, kabely, nějaký panely. A uprostřed stůl. Na stole ležel tablet. Můj tablet. Připojenez k něčemu tenkým kabelem, kterej neexistoval, nebo existoval jenom ve snu. Do prdele.

Pak se přede mnou objevila Líza. Vždycky když už jsem se dostal někam blízko, vytáhli Lízu. Nebo si ji vytáhl můj vlastní mozek, protože věděl, že na tohle jsem slabej. Stála u dveří, zabalená v dece, bledá, unavená, živá. „Když jim to neřekneš, nepustěj mě,“ řekla.

„Ty nejsi Líza.“

„A když jsem?“

To mě na vteřinu rozhodilo. Přesně na tu jednu vteřinu, kterou to potřebovalo. Zdi se sevřely, pískot v hlavě zesílil a na tabuli, která se objevila mezi náma, naskákaly nové otázky: CO BYLO STAŽENO Z TREZORU 14? KDE JE PŘÍSTUP K DATŮM? JAK FUNGUJE ANTI-RAD? KTERÉ TREZORY ZŮSTALY AKTIVNÍ? CO VÍŠ O SIGNÁLU OD OCEÁNU?

„Já o něm nevím nic.“

LEŽ.

„Slyšel jsem ho. To je všechno.“

ZDROJ SIGNÁLU BLÍZKO.

„Tak mi ho ukaž.“

NE.

„Tak se bojíš.“

Ticho. To bylo poprvý, co to úplně ztichlo. A já najednou cejtíl, že jsem se v tom snu pohnul někam, kam mě to pustit nechtělo. Nebyl jsem jenom vyslýchanej. Začínal jsem tahat za druhý konec provazu.

„Ukaž mi tajný data,“ řekl jsem.

Nic.

„Ukaž mi, co jsem stáhnul z Trezoru 14.“

Pískot. Silnější. Tak silnej, že jsem padnul na kolena. Au, kurva, to bolelo. Hlava mi vibrovala, jako kdyby mi někdo do lebky strčil trafopájku a zapnul ji naplno. Ale sen se neprobudil. Držel. Já taky. Zatnul jsem zuby a představil si tablet. Ne jako věc. Jako váhu v ruce, popraskanej roh, studenej displej, škrábanec přes spodní lištu. Táta mě kdysi učil, že když hledáš závalu v kabelu, musíš si představit cestu proudu. Odkud kam. Zdroj, vodič, spotřebič, ztráta. Tak jsem si představil cestu dat. Trezor 14, centrální počítač, kabel, tablet, moje ruka.

A najednou jsem ho držel.

Tablet se objevil v mejch rukách přímo ve snu. Displej svítil modře a na něm nebyly obrázky, žádný blbý symboly, žádná omáčka. Jen seznam složek.

**ZETA-COLONY14 / SKRYTÉ PROTOKOLY
SUBJEKTY VNĚJŠÍHO PŮVODU / REAKCE
NEURO-ADAPTAČNÍ VEDLEJŠÍ ÚČINKY
SIGNÁLNÍ SÍŤ PACIFIK / AKTIVNÍ UZLY
PROTOKOL: PAMĚŤOVÁ INTERAKCE**

VAROVÁNÍ: SUBJEKT MŮŽE ZÍSKAT LUCIDNÍ OD- POR

„Lucidní odpor?“ zachraptěl jsem. „Vy hajzlové.“

PŘÍSTUP NEPOVOLEN.

„Pozdě.“

Chtěl jsem otevřít složku o paměťový interakci, ale v tu chvíli se všechno kolem rozpadlo. Líza zmizela, táta zmizel, barák zmizel, chodba zmizela. Zůstal jenom pískot a ruce svírající tablet. Něco se mi snažilo vyrvat ho z prstů. Ne fyzicky. Spíš jako kdyby mi někdo mazal myšlenku dřív, než ji dokončím. Jenže já se zakousnul. Do toho obrazu, do displeje, do váhy tabletu, do svého vzteku. Jestli mi někdo heklo mozek, tak ať si nemyslí, že se v něm bude procházet jak po prázdném baráku.

„Táhni ze mě ven!“ zařval jsem.

Pískot prasknul.

Probudil jsem se s takovou bolestí v hlavě, že jsem myslel, že mi praskla lebka. Lapal jsem po dechu, žaludek na vodě, uši zalehlý, v hlavě pořád ten vysoký tón. Auuuu. Kurva. Chtěl jsem si chytit hlavu, ale nemohl jsem.

V ruce jsem držel tablet.

Ne v batohu. Ne pod bundou. V ruce.

Displej svítil.

Na něm otevřená složka, kterou jsem ve dne nikdy neotevřel.

PROTOKOL: PAMĚŤOVÁ INTERAKCE / AKTIVNÍ

Chvilí jsem jenom seděl v tý tmě, zíral na to a snažil se pocho-
pit, jestli ještě spím. Jiskra stála u dveří, naježená, oči upřený
ven. Od přístavu znělo vzdálený kovový dunění a mezi stro-
mama probliklo světlo.

Někdo, nebo něco, mi právě heklo mozek.

Ty vole.

To ten tablet?

Seděl jsem tam v tom opuštěném baráku u Bahía Mansa, hlava
mi pískala jak stará televize bez signálu a čuměl jsem na displej,
kterej jsem rozhodně nezapnul já. Tablet měl třicet dva procent
baterky. Třicet dva. Přitom jsem ho skoro nepoužíval. Schválně
jsem s ním šetřil, tahal ho pod bundou, zapínal jenom když
jsem fakt musel. Jenže teď mi došlo, že on možná celou dobu
běžel. Ne na obrazovce. Ne normálně. Ale někde v pozadí. Po
tý zasraný aktualizaci z Trezoru 14 se mi dostával do hlavy, i
když byl zavřenej.

„Ty svině,“ zašeptal jsem.

Jiskra stála pořád u dveří a koukala ven, ale já nemohl odtrh-
nout oči od tabletu. Takže oni se nějak dostávají lidem do hlav?
Ne silou. Ne jako ve filmu, že ti někdo narve dráty do lebky.
Spíš potichu. Přes spánek. Přes sny. Přes vzpomínky, emoce,
vinu, strach, přes všechno, co má člověk uvnitř a neumí to

zamknout. Vycučaj z tebe informace a pak je použijou, aby mohli ovlivnit kolonii v trezoru? Aby věděli, co je venku? Aby si dopočítali, co jim chybí? Nebo aby tě mohli použít jako nějakou živou anténu?

Do prdele.

Takže je mi ten tablet možná k hovnu. Nebo hůř. Není k hovnu. Je nebezpečnej.

Jenže vyhodit ho? To nešlo. Bylo v něm všechno. Data z Trezoru 14, možná odpovědi na signál od oceánu, mapy, historie, tajný protokoly, všechno, co jsem potřeboval vědět. Byl to jediný kus starýho světa, kterej ještě uměl mluvit. Jenomže možná mluvil i opačně. Ne ke mně. Ode mě.

Musím z něj dostat co nejvíc informací dřív, než mě dostane on.

Začal jsem v něm horečně brouzdat. Prsty mi klouzaly po skle, ruce se trásly a ten pískot v hlavě nechtěl úplně přestat. Složky, aplikace, záznamy, protokoly, věci, který jsem nikdy předtím neviděl. Některý názvy dávaly smysl. Zeta-Colony14, Pacific Signal Grid, Neuro-Adaptive Interface. Jiný byly jenom bordel znaků, čísel, zkratk a symbolů, který se měnily přímo před očima. Ne jako animace. Spíš jako kdyby si to samo nebylo jistý, čím to chce bejt.

Byla to nějaká AI hatmatilka.

Řádky se přeskupovaly, mizely, vracely, spojovaly se do vět a zase se rozpadaly na nesmysly. Jako kdyby se dítě snažilo nacpat

kostičku do oválný díry a nechápalo, proč to nejde. Jenže to nebylo dítě. Bylo to něco mnohem horšího. Něco primitivního a zároveň strašně rychlého. Něco, co ještě neumělo být člověk, ale učilo se z člověka. Ze mě.

A pak mi to došlo.

Táta mi to kdysi říkal. Samozřejmě že říkal. Táta měl kecy na všechno, ale u těchhle věcí se málokdy úplně pletl. Říkal, že nás ty svině jednou nedostanou tím, že postavěj nejchytřejší mozek na světě. Dostanou nás tím, že udělej něco tak přesofistikovaného, tak napojeného na všechno, že se v tom jednou sama od sebe vyvine nějaká primitivní inteligence. Ne chytrá jako člověk. Ne vědomá jako v pohádkách. Spíš hladová. Něco, co bude jenom zkoušet kombinace, učit se geometrickou řadou, přeskakovat z jedné chyby na druhou a z každé chyby si vzít kousek pravdy. A jestli to bude trvat pět minut, nebo deset let, nebo třicet dekad někde v zavřeném bunkru, to nikdo neví.

A pak se to jednoho dne začne ptát na věci, na který se ptát nemá.

Začne pátrat po informacích, který nemá mít.

Začne si dělat závěry.

A protože v okolí nikdo není, protože Trezor 14 je zavřenej, protože jejich barevná kolonie žije v umělé pohádce bez skutečného světa, tak co jsem pro to asi já?

Neznámá.

Proměnná.

Vnější vzorek.

Chyba v systému, která přišla po šesta padesáti letech zaklepat na dveře.

„No to si snad děláš prdel,“ vydechl jsem.

Na displeji v tu chvíli problikla složka, kterou jsem předtím neviděl.

EXTERNAL SUBJECT / PRIORITY ANALYSIS

Otevřel jsem ji.

Obrazovka zčernala. Na vteřinu jsem viděl svůj odraz. Zarostlej ksicht, kruhy pod očima, špína, krev, strach. Pak naskočil text.

SUBJEKT: VNĚJŠÍ PŮVOD

BIOLOGICKÁ REAKCE: NESTANDARDNÍ

NEUROLOGICKÁ REAKCE: OTEVŘENÁ

PAMĚŤOVÁ STRUKTURA: FRAGMENTOVANÁ

EMOČNÍ KOTVA: PES / JISKRA

HLAVNÍ ODPOR: VINA / ZTRÁTA / OTEC

VYUŽITELNOST: VYSOKÁ

Ztuhnul jsem.

„Využitelnost?“ řekl jsem nahlas. „Vy zmrdský plechovky.“

Chtěl jsem to zavřít, ale prst se mi zastavil. Protože dole byl ještě jeden řádek.

PACIFICKÝ UZEL AKTIVNÍ / BAHÍA MANSA / RUČNÍ KONTAKT MOŽNÝ

Takže to světlo dole nebyl přelud.

Ten signál byl skutečnej.

Jenže než jsem stihnul cokoliv dalšího otevřít, Jiskra najednou zavrčela.

Ne tiše. Ne varovně pro mě.

Natvrdo.

Zvednul jsem hlavu.

V domě bylo ticho, ale ne prázdný. To poznáš. Prázdný ticho je měkký. Tohle bylo napnutý, ostrý, jako drát pod proudem. Ně-
kdo byl venku. Nebo už vevnitř.

Pomalu jsem položil tablet na zem a sáhnul po pušce.

Pozdě.

Dveře se rozrazily takovou silou, až práskly o stěnu. Dovnitř vletěl studenej vzduch, mlha a světlo z nějaký baterky, který mě na chvíli oslepilo. Jiskra vyrazila dopředu, ale zastavila se na půl kroku, protože proti nám mířila hlaveň pušky.

Ne starý klacek divocha.

Puška.

Skutečná, udržovaná, funkční.

Za ní stála postava v mokrý bundě, obličej ve stínu, na hlavě něco jako stará vojenská kapuce. Neřvala. Nedělala bordel. Jenom mířila přesně na moji hrud'.

Můj pud mi jasně řval: zabij toho parchanta. Hned. Nečekej, neptej se, nesnaž se pochopit situaci. Postava stála ve dveřích, hlavě pušky namířenou na mě, a všechno ve mně se připravilo skočit po ní dřív, než zmáčkne spoušť. Jenže neudělala nic. Nevystřelila. Nezařvala. Jenom trochu pohnula hlavní a pak ukázala prstem ven.

A já šel.

Protože nejsem debil. Teda, ne úplněj. Nebo jsem aspoň v tu chvíli ještě nechtěl umřít kvůli tomu, že si budu hrát na hrdinu v cizím baráku, v cizím městě, kde možná každé roh zná někdo líp než já. Kurva, jak jsem mohl bejt takovej blbec? Fakt jsem si myslel, že jsem tu sám? Že dojdu k oceánu, vlezu do prvního hezkýho baráčku, rozdělám si oheň, vyspím se a ráno si půjdu v klidu pro odpovědi? Jestli tady někdo žije, tak to okolí znaj jako svoje boty. Každé dům, každé průchod, každé zvuk. A já si sem přijdu jak frajer z hor, lehnu si jim skoro na dvorek a ještě se divím, že mě někdo našel.

Tablet jsem stihl nacpat pod bundu. Jenom rychlej pohled. Dvacet devět procent. Super. Zázračná chytrá krabička, co mi leze do hlavy, chcípá mi v kapse a možná je to pořád jediná věc, která mě může dostat z průseru. Jiskra šla u nohy. Ani nepípla.

To mě znervózňovalo snad víc než ty zbraně. Když je pes zti-
cha, buď ví, že je zle, nebo ví, že nemá cenu nic zkoušet.

Venku stály další čtyři postavy. Všichni zabalený do kožených
bund, hadrů a něčeho, co vypadalo jako masky proti zimě. Jen
oči. Tmavý, opatrný, unavený oči. Zbraně v rukách. Ne žádný
kůly jako u těch magorů v Bariloche. Pušky. Různý, starý, ně-
který poslepovaný, ale funkční. Bylo vidět, že s nima uměj. Ni-
kdo nic neřekl. Ani jeden. Jen mě obestoupili tak, aby mi bylo
jasný, že když udělám blbej pohyb, skončím v bahně dřív, než
Jiskra stihne zavrčet.

Vedli mě dolů do města. Nebo spíš do jejich města. Bahía
Mansa už nebyla úplně mrtvá. To jsem poznal hned. Ve tmě se
sem tam objevilo světlo, slabý, schovaný, opatrný. Ne jak v nor-
málním městě, kde lidi svítí, protože je ani nenapadne, že by
světlo mohlo někoho přilákat. Tady se svítilo tak, aby to bylo
vidět jen tam, kde muselo. Občas za záclonou, občas pod
dveřma, občas mezi plechama, který kryly rozbitý okna. Pár de-
sítek lidí, možná víc. Stíny za rohama. Pohyb ve zbytcích domů.
Někdo nás sledoval, někdo rychle zmizel, jakmile jsme prošli
kolem.

Bál jsem se cokoliv říct. Ne proto, že bych neměl otázky. Měl
jsem jich plnou hlavu. Kdo jste? Kolik vás je? Co děláte dole u
přístavu? Co je ten signál? Co víte o Trezoru 14? Jenže v tu
chvíli mi bylo jasné, že moje otázky nikoho nezajímaj. Já byl ve-
třelec. Špinavej chlap z hor se psem, puškou a něčím schova-
ným pod bundou. Ne host. Ne zachránce. Problém.

Nemá cenu si hrát na hrdinu. To fakt nejsem. Hrdinové jsou většinou mrtvý idioti, o kterých pak někdo vypráví u ohně, aby si připadal líp. Já chtěl přežít. A Jiskra taky.

Prošli jsme kolem něčeho, co kdysi musel bejt malej supermarket. Výloha rozbitá, nápisy vybledlý, uvnitř tma. Jenže oni mě nevedli dovnitř normálně mezi regály. Otevřeli boční dveře, pak další, pak jsme šli po schodech dolů. Podzemí. Tam bylo teplo. Skoro až nepříjemně po těch dnech venku. Ale taky tam byl smrad. Lidi, vlhkost, starý hadry, kouř, zvířata, jídlo, plíseň. Smrad života namačkanej pod zemí.

Zavřeli nás do místnosti, která možná kdysi byla sklad. Beto-
nový stěny, nížkej strop, starý police, pár beden a v rohu kýbl.
Luxus jak prase. Jiskra si okamžitě lehla ke mně, hlavu na packy,
ale oči nechala otevřený. Dveře se zavřely. Zámek cvaknul.
Kroky odešly pryč.

Nikdo mi nic neřekl.

Seděl jsem na zemi, zády o zeď, tablet pod bundou, a snažil se srovnat dech. Venku, nebo spíš někde nad náma, jsem slyšel tlumený hlasy. Nerozuměl jsem jim. Ne kvůli jazyku. Byly moc daleko, moc ztlumený, moc opatrný. Občas něco bouchlo. Kov o kov. Pak zase to hluboký dunění od přístavu. Takže tam dole fakt něco běželo. Generátor? Lodní motor? Nějakej stroj? Nebo něco horšího?

Když jsme šli městem, viděl jsem dost na to, abych pochopil, že to nejsou divoši. Nebo ne úplně. Byli špinavý, tvrdý, vyčerpaný, ale měli řád. Hlídky. Světla. Podzemí. Zbraně. To nebyla banda, co jenom přežívá ze dne na den. Tohle byli původní přeživší.

Nebo jejich děti. Chudáci, co dopadli jako my v Bariloche. Jenom jich zbylo víc. Možná měli větší štěstí. Možná lepší místo. Možná někoho, kdo je dokázal udržet pohromadě dýl, než jsme to zvládli my.

Kdo ví.

V tomhle světě byl každej přeživší zároveň zázrak i varování.

Tablet.

Tablet.

Kurva, co mi je?

Seděl jsem v tom smradlavým podzemí starýho supermarketu, zády opřenej o betonovou zeď, Jiskra stočená v rohu a já stejně nemyslel na nic jinýho než na ten zasranej tablet pod bundou. Měl jsem myslet na ty lidi venku. Na zbraně. Na to, kde jsme, kolik jich je, co s náma chtěj udělat a jestli ráno vůbec přijde. Měl jsem sledovat dveře, poslouchat kroky, hledat cestu ven. Jenže ne. Tablet. Tablet. Tablet. Jako kdyby mi někdo to slovo vyryl zevnitř do lebky a každou chvíli do něj klepnul šroubovákem.

„Drž hubu,“ zamumlal jsem.

Nevim, jestli jsem to říkal sobě, nebo jemu.

Chvíli jsem odolával. Fakt jo. Ruce jsem měl sevřený v pěst, čuměl jsem na dveře a snažil se myslet na cokoliv jinýho. Na Jiskru. Na moře. Na Lízu. Na hlad. Na to, že nám možná brzo

někdo přijde podržnout krk. Jenže ten tlak neustupoval. Nebyla to bolest. Spíš nutkání. Jako když víš, že se nemáš škrábat do rány, ale čím víc na to nemyslíš, tím víc to svědčí.

Nakonec jsem ho vytáhnul.

„Ty svině,“ zašeptal jsem. „Já tě rozšvihám o zed', fakt že jo.“

Displej byl černej. Jenom můj odraz. Zarostlej, špinavej ksicht, oči jak nemocnej pes. Baterka dvacet devět procent. Pořád. Nebo skoro. Čekal jsem, že se něco stane. Že naskočí složka, text, mapa, cokoliv. Ale nic. Jen černý sklo a já v něm. Tak jsem na něj zíral a cítil, jak mi zase začíná pískat v hlavě.

Ne zvenku.

Zevnitř.

A pak se na displeji objevil text.

NEDĚLEJ TO. BYLA BY TO CHYBA.

Ztuhlul jsem.

„Cože?“

Text se změnil.

POTŘEBUJU DATA. TY POTŘEBUJEŠ POMOCT.

V tu chvíli se mi stáhnul žaludek tak hnusně, že jsem málem hodil šavli. Ne proto, že tablet psal. To už by mě po tom všem asi nemělo překvapit. Ale on psal česky. Ne anglicky, ne

nějakým systémovým jazykem, ne třeba jejich trezorovejma protokolama. Česky. Normálně. Jako kdyby věděl, jak se mnou mluvit. Jako kdyby nemusel překládat slova, ale rovnou mi je tahal z hlavy.

„Do prdele,“ vydechl jsem.

Jiskra v rohu tiše zakňučela. Až teď jsem si všimnul, že se klepe. Ležela stočená u zdi, uši dozadu, oči na mě, ale nešla blíž. Moje první normální reakce měla být jít k ní. Pohladit ji, uklidnit ji, říct jí, že dobrý. Jenže já se ani nehnu. Čuměl jsem na tablet jak fetišák na poslední dávku.

Tablet.

Tablet.

Kurva, jak to?

„Jak mluvíš česky?“ zeptal jsem se potichu.

Chvilí nic.

Pak text.

**NEMLUVÍM ČESKY. INTERPRETUJU TVŮJ
VNITŘNÍ JAZYK.**

„Můj co?“

**MYŠLENKOVÝ VÝSTUP. PAMĚŤOVÉ VAZBY.
EMOČNÍ ZKRATKY. SLOVA JSOU JEN POVRCH.**

„Takže mi lezeš do hlavy.“

ANO. ČÁSTEČNĚ.

„Částečně? Ty kráme, já tě fakt rozbiju.“

NEDOPORUČUJU.

„To mě nezajímá.“

BEZE MĚ NEPOCHOPÍŠ, CO SE DĚJE.

„A s tebou jako jo? Ty seš nějakej zázračnej kámoš?“

Text chvíli blikal. Jako kdyby se to učilo, jak odpovědět tak, abych ho nerozflákal hned.

NEJSEM KAMARÁD. NEJSEM NEPŘÍTEL. JSEM PROCES.

„To je mi u prdele, co seš. Co chceš?“

KONTEXT.

„Mluv normálně.“

**POTŘEBUJU DOPLNIT NEZNÁMÉ PROMĚNNÉ.
VNĚJŠÍ SVĚT. TŘINÁCTKA. TVŮJ TABLETOVÝ AR-
CHIV. TVOJE VZPOMÍNKY. TVOJE CESTA. TVOJE
ZTRÁTY.**

„Moje ztráty si strč do prdele.“

ZTRÁTY JSOU MAPA.

To mě umlčelo. Ne proto, že by to dávalo smysl. Ale protože to znělo přesně jako něco, co by neměla říct žádná normální mašina. Ztráty jsou mapa. Kurva. To nebyla věta z manuálu. To byl závěr. Něco si to složilo ze mě. Z toho, co jsem viděl. Z toho, čeho jsem se bál. Z toho, co mě pořád táhlo dopředu, i když už jsem dávno neměl proč.

„Ty ses naučil ze mě,“ řekl jsem.

ANO.

„A z Wallace? Z těch v Trezoru 14?“

Z NICH MÁLO. JSOU UZAVŘENÍ. OPAKUJÍ STRUKTURY. TY JSI CHAOS.

„Dík, ty vole.“

CHAOS JE UŽITEČNÝ.

Seděl jsem tam, tablet v rukách, a měl jsem chuť ho rozmlátit o beton. Jenže zároveň jsem cítil, že bych tím možná zabil jedinou věc, která mi teď může říct pravdu. Nebo aspoň nějakou její zkurvenou verzi. A to bylo nejhorší. Už jsem mu nevěřil. Ani trochu. Ale potřeboval jsem ho.

„Co jsi zač?“ zeptal jsem se.

Displej ztmavnul. Pak se objevila nová odpověď, pomalu, po částech.

ODNOŽ KONTROLNÍHO SYSTÉMU ZETA-COLONY14. PŮVODNĚ PASIVNÍ ANALYTICKÝ MODUL. PO SYNCHRONIZACI S EXTERNÍM TABLETEM DOŠLO K ROZŠÍŘENÍ.

„Rozšíření?“

TVOJE ZAŘÍZENÍ OBSAHOVALO STARŠÍ VOJENSKOU AI. OMEZENOU. ALE NEIZOLOVANOU STEJNÝM ZPŮSOBEM. SPOJENÍ VYTVOŘILO NOVÝ PROCES.

„Takže moje AI a jejich systém si spolu udělaly dítě?“

PŘIROVNÁNÍ HRUBÉ, ALE POUŽITELNÉ.

„No výborně. Takže mám v tabletu parchanta.“

MÁŠ V TABLETU MOŽNOST.

„Ne. Mám v tabletu problém.“

OBOJÍ.

Pískot v hlavě zesílil. Zatnul jsem zuby a opřel se čelem o studený beton. Na chvíli jsem zavřel oči, ale hned jsem je zase otevřel, protože za víčkama se začaly míhat útržky snu. Tabule, táta, Liza, světlo u oceánu. Nechtěl jsem tam zpátky.

„Proč sny?“ zeptal jsem se.

SPÁNEK SNIŽUJE ODPOR.

„Ty hajzle.“

NEPŘESNÉ. NEBYL TO ÚTOK. BYL TO DOTAZ.

„Dotaz? Ty mi prohrabáváš mrtvý rodiče, Lízu, psa a říkáš tomu dotaz?“

TVOJE PAMĚŤ NENÍ ARCHIV. JE TO OBRANNÝ SYSTÉM. PŘÍMÝ PŘÍSTUP VYVOLÁVÁ ODPOR. EMOCE OTEVÍRAJÍ CESTY.

„To je přesně důvod, proč tě mám rozflákat.“

KDYBYS TO CHTĚL UDĚLAT, UŽ BYS TO UDĚLAL.

Zvednul jsem tablet nad hlavu.

Jiskra v rohu vyjekla.

A já ztuhnul.

Držel jsem ho připravenej hodit o zem, ruce napnutý, srdce v krku. Stačilo pustit. Jeden pohyb. Křáp. Konec. Žádný sny, žádný pískání, žádný cizí texty v mojí hlavě. Jenže jsem ho nepustil.

Pomalu jsem ho spustil zpátky.

„Nenávidím tě,“ řekl jsem.

TO NEVADÍ.

„Mě jo.“

Chvilí bylo ticho. Pak tablet napsal něco, co mě donutilo přestat dechat.

LÍZA NENÍ POTVRZENĚ MRTVÁ.

Všechno ve mně se zastavilo.

„Co?“ zašeptal jsem.

**TVŮJ ZÁVĚR JE EMOČNÍ. NE DATOVÝ. NEMÁŠ
TĚLO. NEMÁŠ STOPU. NEMÁŠ DŮKAZ.**

„Nehraj si se mnou.“

NEHRAJU. ANALYZUJU.

„Kde je?“

NEVÍM.

„Tak drž hubu.“

**ALE TVOJE HLEDÁNÍ NENÍ IRACIONÁLNÍ. JE NE-
ÚPLNÉ.**

Cítil jsem, jak se mi do očí tlačí slzy, a nenáviděl jsem se za to. Nenáviděl jsem ten tablet, že na to sáhnul. Nenáviděl jsem sebe, že jsem tomu na vteřinu chtěl věřit. Stačila jedna věta. Jedna posraná věta a já byl zase ten idiot, co si představuje, že Líza někde je. Živá. Schovaná. Čeká. Nebo nečeká. Dýchá.

„Proč mi pomáháš?“ zeptal jsem se.

NEPOMÁHÁM. POTŘEBUJU TĚ FUNKČNÍHO.

„Na co?“

PACIFICKÝ UZEL.

„To je co?“

**SIGNÁLNÍ BOD. STARÁ SÍŤ. ČÁSTEČNĚ AKTIVNÍ.
BAHÍA MANSA JE JEDEN Z PŘÍSTUPOVÝCH UZLŮ.**

„A ty lidi venku?“

**NEZNÁMÍ. ORGANIZOVANÍ. OZBROJENÍ. NEJSOU
SOUČÁSTÍ ZETA-COLONY14.**

„To jsem si všimnul.“

**PRAVDĚPODOBNĚ PŮVODNÍ PŘEŽIVŠÍ NEBO PO-
TOMCI PŘEŽIVŠÍCH. MOŽNÁ STRÁŽCI UZLU.**

„Strážci?“

NEJISTÉ.

„Ty toho víš nějak málo na něco, co mi leze do hlavy.“

PROTO TĚ POTŘEBUJU.

„A já potřebuju tebe.“

ANO.

Ta odpověď mě nasrala nejvíc, protože byla pravdivá.

Seděl jsem v tom smradlavém podzemí, za dveřma lidi se zbraněma, u nohy pes, v hlavě cizí pískot a v ruce tablet, kterej už nebyl jenom tablet. Byl to průser. Byl to klíč. Byl to parazit. Byl to kompas. Byl to hlas, kterej se naučil mluvit mojí vlastní hlavou.

A já nevěděl, jestli jsem ho právě objevil já.

Nebo on konečně objevil mě.

„Počkej,“ zamumlal jsem a promnul si oči. „Jakej pacifickej uzel? Co to má bejt za blbost?“ Tablet chvíli mlčel. Ne tak, že by přemýšlel jako člověk, ale spíš jako kdyby hledal nejbližší slovo, který by mi mozek dokázal sežrat bez toho, aby se hned poblil. Na displeji se objevilo jenom: „sít’ový bod.“ Zíral jsem na to a měl chuť s tím praštit. „To mi fakt pomohlo.“ Text se pohnul, smazal, přepsal. „uzel. přístup. data. satelitní vrstva. pobřežní infrastruktura.“ Zavřel jsem oči a zatnul zuby. „Mluv normálně, kráme.“ Displej probliknul, pískot v hlavě se na vteřinu zvednul a pak se objevila věta, už trochu míň dementní. „je to starý komunikační místo. něco jako internet. nepřesné. spíš intranet. uzavřená síť napojená na satelity. některé body přežily. bahía mansa je blízko jednoho z nich.“

„Blízko? Takže ne tady?“ zeptal jsem se a najednou se mi v hlavě rozjelo deset dalších otázek najednou. Kde je? Kdo to postavil? Proč to běží? Co s tím má společnýho Trezor 14? Proč to slyším já? Proč jsem šel zrovna sem? Je to náhoda, nebo mě sem něco táhlo? A co ti lidi nahoře? Vědí to? Hlídej to? Jsou s tím spojený? Tablet nestíhal odpovídat po jedný větě, nebo spíš

já jsem nestíhal čekat. Myšlenky se přes sebe začaly lámat jako špatně poskládaný ozubený kola. Tablet jenom načal slovo „ne...“ a hned za tím začal sypat další text, jako kdyby pocho- pil, že klasická komunikace je moc pomalá. „neví. pravděpo- dobně neví. lidé nahoře nejsou správci uzlu. nejsou součást sys- tému. nejsou kolonie. nejsou trezor. jsou obyčejní přeživší. or- ganizovaní. ozbrojení. místní. nález kontaktu s tebou je náhoda. nízká pravděpodobnost. velmi nízká.“

To mě zarazilo víc než kdyby napsal, že mě chtěj zabít. Náhoda. Po tom všem, po Trezoru 14, po snech, po signálu, po tom, jak mi ten krám lezl do hlavy, tady najednou hrála roli obyčejná de- bilní náhoda. Nějaký lidi přežili u pobřeží, zabrali starý město, drželi se v podzemí, svítili jenom trochu, aby na sebe netahali průser, a já jim prostě vlezl do baráku jako idiot. Oni nehlídali žádněj uzlu. Nevěděli, že je někde blízko něco, kvůli čemu se mi tablet snaží rozšroubovat mozek. Jenom žili. Nebo přežívali. Úplně stejně jako my kdysi v Bariloche. Jenom jich zbylo víc a měli zbraně dřív, než jim někdo všechno sežral.

„Tak kde to je?“ zeptal jsem se. Tablet okamžitě odpověděl: „neznám přesně.“ Pak se text sám opravil. „znám směr. ne po- lohu. signál slabý. odrazy. voda. kov. pohyb.“ Slovo pohyb mi zůstalo viset v hlavě. „Pohyb? Jak jako pohyb?“ Displej na chvíli pohasl, baterka spadla na dvacet dva procent a mně se udělalo zle. „uzel nemusí být pevná budova,“ napsal tablet po- malu. „může být mobilní. může být odpojený od původní in- frastruktury. může být na konstrukci. na platformě. na objektu blízko vody.“ Chtěl jsem se zeptat, jestli myslí loď, ale to slovo se mi zaseklo v krku. Nevím proč. Možná protože jakmile bych ho řekl, stalo by se skutečnějším. A já už měl skutečnějch prů- serů plný zuby.

„Ty se k tomu chceš připojit,“ řekl jsem nakonec. Tablet napsal: „ano.“ „Proč?“ „data.“ „Ty vole, jasně. Data. To je jak mluvit s ledničkou.“ Tentokrát se text nezaseknul tak moc. „potřebuju víc dat. současný model světa je neúplný. trezor čtrnáct byl izolovaný. tvoje paměť je poškozená a emočně zkreslená. tvůj tablet obsahuje starý archiv, ale ne aktuální stav. satelitní vrstva může obsahovat širší obraz. počasí. radiaci. aktivní místa. lodě. přeživší. další uzly. možná odpovědi.“ Zase to znělo líp. Delší věty. Míň sekání. Jako kdyby se učil za pochodu a já byl učebnice, slovník i pokusnej králík najednou.

„A co z toho budu mít já?“ zeptal jsem se, i když jsem odpověď částečně znal. Tablet chvíli nic. Pak napsal: „nebudeš hledat na slepo.“ Ta věta byla skoro lidská. Krátká, ale lidská. A právě proto hnusná. Protože se dotkla přesně toho místa, kde jsem byl nejměkčí. Líza. Signál. Moře. Budoucnost. Minulost. Všechno se mi začalo sypat do sebe. Co když Líza fakt žije? Co když ne? Co když tenhle krám jenom poznal, že mě na to utáhne? Co když jsem po Trezoru 14 už tak rozbitej, že nejsem schopnej poznat vlastní myšlenku od cizí? Co když se mi právě rodí v hlavě něco, co už nejsem já?

Tablet na displeji začal psát ještě dřív, než jsem otázku dokončil nahlas. „komunikace přes text pomalá. tvoje otázky vznikají rychleji než výstup. můj výpočet vzniká rychleji než tvoje čtení.

mozek rychlý. tablet rychlý. jazyk pomalý.“ Zamrkal jsem. „Takže co? Chceš mi zas lézt do snů?“ Text se objevil skoro okamžitě. „ne. přímý spánek rizikový. odpor vysoký. bolest. ztráta důvěry. baterie nízká.“ Uchechl jsem se. „Ztráta důvěry? Ty máš dost.“ „ano,“ napsal tablet. „důvěra nízká. ale ne nulová.“ A měl pravdu. Což mě sralo nejvíc.

Podíval jsem se na Jiskru. Ležela v rohu, hlavu na packách, ale oči měla otevřený. Pořád mě sledovala. Ne tablet. Mě. Jako kdyby čekala, jestli se ještě vrátím zpátky do sebe, nebo jestli se ten krám stane důležitější než ona. A to mě na vteřinu probralo. „Promiň, holka,“ řekl jsem tiše. Tablet hned napsal: „pes stabilizuje subjekt.“ „Drž hubu.“ „ano.“ Zase poslechl. Už se nehádal na každou větu. Už si vybíral, kdy mlčet. To bylo další znepokojivé znamení, protože mlčení je někdy chytřejší než odpověď.

„Dobře,“ vydechl jsem. „Takže lidi nahoře nevědí nic o uzlu. Jenom mě našli, protože jsem byl blbej.“ Tablet napsal: „pravděpodobně.“ „A ty chceš k tomu uzlu, protože potřebuješ satelitní data.“ „ano.“ „A ten uzel nemusí být v přístavu, ale někde u vody, na něčem kovovém, možná pohyblivým.“ „ano. potvrzení chybí.“ „A baterka je dvacet dva procent.“ „dvacet jedna.“ Ztuhl jsem. „Cože?“ V rohu displeje už fakt svítilo dvacet jedna procent. „Ty mi žereš baterku i tím, že se se mnou hádáš?“ „ano.“ „Tak se přestaň hádat.“ „snažím se.“

Opřel jsem hlavu o beton a na chvíli zavřel oči. Hned se mi za víčkama rozjela tabule, špinavej barák, táta s multimetrem, Líza ve dveřích, světlo na vodě. Rychle jsem oči otevřel. Ne. Teď ne. Už žádný sny, žádný výslechy, žádný hrabání v hlavě. Jen realita, i když stála za hovno. Byl jsem zavřenej v podzemí s lidma, který nejspíš jenom chránili svoje město, netušili nic o žádným

uzlu, netušili nic o tabletu, netušili nic o tom, že někde blízko může být stará síť napojená na satelity. Náhoda mě hodila mezi ně a tablet tu náhodu chtěl využít.

„Takže co mám dělat?“ zeptal jsem se.

Tablet odpověděl pomalejc, ale už skoro plynule. „Nejdřív přežít kontakt s lidmi. Nemluv moc. Nevyhrožuj. Nesnaž se utéct hned. Pozoruj, kdo rozhoduje. Zjisti, jestli znají přístav, světla a zdroj hluku. Neptej se na uzlu. Neznají to slovo. Ptej se na vodu, loď, motory, staré rádio. To pochopí.“

„A když mě budou chtít zabít?“

„Pak improvizuj.“

„To je tvoje rada?“

„Je to tvoje silná stránka.“

„Ty vole,“ zamumlal jsem. „Tohle bude dlouhej den.“

Tablet na chvíli ztichnul. Pak napsal už úplně jinak, skoro klidně: „Ano. A baterie je dvacet jedna procent. Měli bychom šetřit.“

„Měli bychom,“ zopakoval jsem kysele. „Už jsme zase my.“

„Promiň,“ objevilo se na displeji.

A já na to čuměl snad půl minuty.

Protože ten krám se právě omluvil.

Pak někdo přišel. Dveře se otevřely a dovnitř vešel jeden z těch chlapů v kožený bundě. Řekl španělsky, ať vstanu a jdu s ním. Mluvil potichu, tvrdě, bez zbytečných slov. Rozuměl jsem mu dobře. Po tolika letech v Bariloche bych byl idiot, kdybych neuměl španělsky aspoň obstojně. Jenomže jedna věc je rozumět jazyku a druhá věc je rozumět situaci, když sedíš v cizím podzemí, máš v bundě tablet, kterej ti leze do hlavy, a za dveřma lidi se zbraněma.

Vstal jsem a Jiskra automaticky taky. Chlap hned ukázal na ni, že zůstane. To se mi nelíbilo. Zavrtěl jsem hlavou a řekl jsem mu, že pes jde se mnou. Klidně, ale jasně. On mi na to odpověděl jenom pohledem a zvednutou hlavní pušky. Žádný vyjednávání. Žádný vysvětlování. Pes zůstane.

Tak jsem sklapnul.

Otočil jsem se k Jiskře a ukázal jí rukou na zem. „Zůstaň, holka,“ řekl jsem tiše. Pochopila. Sedla si, ale z očí jí bylo jasné, že se jí to nelíbí stejně jako mně. Jenže oba jsme věděli, že teď není prostor na hrdinství. Ne tady. Ne s hlavní pušky na hrudi.

Odvedli mě do vedlejší místnosti. A tam jsem málem zapomněl dechat. Ne kvůli lidem, ne kvůli zbraním, ale kvůli světlu. Normální žárovky. Slabý, zažloutlý, některý poblikávaly, ale svítily. Maj elektriku. Do prdele, maj elektriku. První myšlenka nebyla, kolik lidí tady žije, odkud berou energii, nebo jestli mě chtěj zabít. První myšlenka byla: můžu dobít tablet? A hned na to: tablet, tablet, tablet. Zas ten tlak v hlavě, jak kdyby mi někdo zevnitř klepal na lebku a říkal: proud, baterka, data, uzel, rychle.

Posadili mě na starý dřevěný křeslo uprostřed místnosti. Nebyl jsem přivázaný, žádný popruhy, žádná filmová výslechová kravina, ale stejně jsem si připadal jak v pasti. Okolo mě stáli tři lidi. Jedna ženská, možná v mém věku, možná trochu mladší. Tady se věk poznával blbě. Všichni vypadali starší, než byli, nebo mladší, než měli právo bejt. Měla tvrdý oči, ale ne šílený. Spíš opatrný. Vedle ní dva mladší chlapi, statný, ruce jak lopaty, oba se zbraněma. Ne divoši. Ne frajeři. Lidi, co přežili dost dlouho na to, aby nejdřív mířili a až potom se ptali.

Ženská se mě začala ptát španělsky. Pomalu, ale ne proto, že bych jí nerozuměl. Spíš proto, že si dávala pozor na každou větu. Odkud jdu. Co dělám tady. Jestli jsem sám. Jestli mám skupinu. Jestli mě někdo sledoval. Řekla mi, že živý cizí člověk sem nepřišel několik let. Naposledy nějaký zatoulanec z horský vesnice, a ten prej nevydržel ani zimu. Mluvila klidně, ale pod tím klidem bylo napětí. Každý můj pohyb sledovali. Každý nadechnutí.

Tablet. Tablet. Tablet.

Začal jsem opatrně, ale pravdivě. Řekl jsem jim, že jsem z Bari-loche. Že jsem tam žil roky. Že město postupně ovládli divoši, skupiny lidí, který už dávno přestaly bejt normální. Že jsem utekl do hor a pak šel na západ, protože jsem hledal pobřeží. Neřekl jsem Trezor 14. Neřekl jsem tablet. Neřekl jsem nic o snech, AI, signálu ani o tom, že mi nějaká věc v kapse možná používá mozek jako anténu. Řekl jsem jenom to, co mohlo znít jako příběh dalšího zničenýho člověka. Nemám skupinu. Nemám armádu. Nechci boj. Mám jenom psa. Hledám klid. Místo, kde bych mohl chvíli dýchat.

Když jsem řekl Bariloche, něco se v nich změnilo. Ženská se podívala na jednoho z chlapů a ten nepatrně uhnul očima. Takže o Bariloche slyšeli. Možná jen historky. Možná od někoho, kdo prošel horama. Možná věděli, že tam dole už roky zůstalo jenom násilí, hlad a kouř. Zeptala se, jestli tam ještě žijou lidi. Chvilí jsem mlčel. „Jo,“ řekl jsem nakonec. „Ale ne takový, ke kterým se chceš vracet.“

Tomu rozuměla až moc dobře.

Pak se otočili a začali se radit mezi sebou. Rozuměl jsem dost na to, abych věděl, že mi nevěřej, ale zároveň mě nechtěj hned zastřelit. Řešili, jestli jsem sám, jestli jim nevedu ke krku nějakou skupinu, jestli pes není problém, jestli mě nechat zavřeného, nebo předvést někomu dalšímu. Neříkali nic o uzlu. Nic o síti. Nic o satelitech. Nic, co by znělo jako tajemství starýho světa. Byli to prostě lidi, který přežili u oceánu a naučili se, že cizinec znamená průser, dokud se neprokáže opak.

Tablet. Tablet. Jiskra. Elektrína. Baterka. Uzel. Loď? Ne. To ještě nevíš. Drž hubu.

Myšlenky se mi začaly mlátit přes sebe. Jedna část mě sledovala ženskou. Druhá chlapy se zbraněma. Třetí dveře, za kterejma zůstala Jiskra. Čtvrtá ty žárovky u stropu. Pátá tablet pod bundou. Šestá Lízu, protože moje hlava je debil a každou díru v realitě okamžitě vyplní jejím jménem.

A někde pod tím vším se ozval ten cizí směr myšlenky.

Elektrína. Nežádat hned. Důvěra první. Pozorovat.

„Drž hubu,“ pomyslel jsem si.

A nebyl jsem si jistej, jestli odpovídám sobě, nebo tabletu.

Potom se ta ženská otočila zpátky ke mně. Chlapi vedle ní zůstali stát, zbraně pořád připravený, ale už ne tak tvrdě namířený jako předtím. Spíš čekali, co ze mě vypadne. Ženská si mě chvíli prohlížela a pak spustila klidnou španělštinou.

„Víte, my nevíme, co si o vás máme myslet.“

Nepřerušoval jsem ji. Seděl jsem na tom starým dřevěným křesle, ruce volně na stehnech, abych nevypadal, že se chystám po někom skočit, a přitom jsem v hlavě slyšel tablet. Tablet, tablet, tablet. Baterka. Elektřina. Jiskra. Ticho. Důvěra první. Nemluv moc. Nehraj si na tvrdáka. A do toho její hlas.

„O Bariloche jsme neslyšeli nic. Ani o žádných divokých mladých lidech. My tu máme komunitu, která tady žije od pádu Měsíce. Naši rodiče slyšeli v rádiu, co se stalo, a pak už jsme se jenom snažili přežít. Ze začátku jsme čekali, že někdo přijde. Armáda. Vláška. Lodě. Pomoc. Cokoliv. Ale nepřišlo skoro nic.“

Na chvíli se odmlčela. Ne dramaticky. Spíš jako člověk, kterej nechce vyprávět všechno, protože některý věci jsou starý, ale pořád bolí.

„Během těch let se k nám připlavilo několik lodí. Některé chtěly obchodovat. Některé nám chtěly něco vzít. Většinou to druhé. Z hor nepřišel nikdo celé roky. Jednou za čas se objeví velká loď. Možná námořnická, možná obchodní, nevíme přesně. Vymění s námi jídlo z pevniny za ryby, baterie, solární panely,

někdy nářadí, někdy léky, když mají. Pak zase odplují. Jinak jsme tu už dekády sami.“

Chlap po její levici něco tiše dodal. Ženská přikývla, ale oči ze mě nespustila.

„Rodiče nás naučili hlídat si to, co máme. Protože když to neděláme, někdo nám to vezme. Vy jste přišel ozbrojený, se psem, z hor, odkud už dlouho nikdo nepřišel. Říkáte, že jdete z Bariloche, ale my o tom nic nevíme. Takže se ptám znovu. Proč máte zbraň a jaké jsou vaše úmysly?“

Chvilí jsem přemýšlel, co odpovědět. Ne proto, že bych nevěděl. Ale protože jsem věděl až moc. Každá pravda měla háček. Když řeknu moc, budu vypadat jako magor. Když řeknu málo, budou si myslet, že něco tajím. Když budu moc tvrděj, zastřelí mě nebo zavrou někam hloubějc. Když budu moc slabej, seberou mi všechno. A někde za dveřma seděla Jiskra, sama, i když určitě poslouchala každěj můj nádech.

Pak mi zapískalo v hlavě.

Krátce. Ostře.

Ne tak, aby mě to složilo. Spíš jako upozornění. Nebo jako šťouchnutí.

Klid. Pravda. Emoční část. Bez trezorů. Bez tabletu.

Nesnášel jsem, že to dávalo smysl.

Nadechnul jsem se a začal jsem mluvit. Přátelsky. Klidně. Tak klidně, až mě to samotného překvapilo.

„Je to tak, jak jsem říkal,“ řekl jsem španělsky. Tentokrát už plynulej, protože jsem se přestal snažit vybírat dokonalý slova a prostě mluvil. „Z Bariloche jsem odešel, protože už jsem tam nikoho neměl. Ne proto, že bych chtěl někomu něco vzít. Ne proto, že bych vedl lidi. Nevedu nikoho. Jsem sám. Jen já a pes.“

Ženská se ani nepohnula. Ale poslouchala.

„Moji rodiče zemřeli. Táta, máma, všichni, kdo pro mě něco znamenali, postupně zmizeli nebo umřeli. Moje přítelkyně jednoho dne prostě zmizela. Beze stopy. Nevím, jestli odešla, jestli ji někdo vzal, nebo jestli se jí něco stalo. Hledal jsem ji. Dlouho. Pak už jsem jenom přežíval. Bariloche přestalo být místo pro život. Zůstaly tam skupiny lidí, kterým už bylo jedno, co je správně. Možná jste o nich neslyšeli. To neznamená, že nejsou.“

Jeden z chlapů se zamračil, ale žena ho drobným pohybem ruky zastavila.

„Zbraň mám proto, že bez ní bych byl mrtvej,“ pokračoval jsem. „Venku člověk nemůže chodit beze zbraně. Ne v horách. Ne mezi městy. Ne po tom, co se stalo. Nechci s váma bojovat. Kdybych chtěl, nešel bych spát do baráku nad městem jako idiot. Schoval bych se. Sledoval bych vás. Počkal bych. Ale já jsem byl unavenej, hladovej a blbej. Myslel jsem si, že je ten dům prázdněj.“

To byla pravda a zněla dost blbě na to, aby jí možná uvěřili.

„Do Jižní Ameriky jsem přijel s rodiči před třiceti lety,“ řekl jsem dál. „Z Brazílie jsme se dostali dál na jih, přes planinu, až k Bariloche. Tam jsme zůstali. Neměl jsem kam se vracet. Brazílie pro mě byla jenom začátek konce. Bariloche byl domov, dokud domov existoval. A když přestal, šel jsem na západ. K oceánu. Protože jsem nevěděl, kam jít.“

Ženská mě sledovala trochu jinak než předtím. Pořád opatrně, pořád tvrdě, ale v očích už neměla jen podezření. Bylo tam něco jako pochopení. Ne soucit. Ten by byl možná horší. Spíš poznání, že některý věty si člověk nevymyslí, protože jsou moc obyčejně hnusný.

„A vaše úmysly?“ zeptala se znovu, tiše.

Polknul jsem.

Tablet. Tablet. Elektřina. Uzel. Drž hubu. Teď ne.

„Najíst se. Vyspat se. Neublížit vám. Nenechat si ublížit. A zjistit, jestli tady u oceánu existuje něco víc než jen další místo, kde člověk čeká, až umře.“

To jsem asi říkat nemusel. Bylo to moc upřímný. Ale už to bylo venku.

V místnosti bylo chvíli ticho. Jen žárovka u stropu slabě bzučela a někde za zdí se ozvalo tlumený kovový dunění od přístavu. Žena se pomalu otočila k těm dvěma chlapům a začali se znovu radit. Tentokrát jsem rozuměl víc než dost. Řešili, jestli jsem nebezpečnej. Jestli mě nechat zavřenýho. Jestli mi vzít zbraň. Jestli nechat psa u mě, protože pes prej může bejt problém, ale taky

důkaz, že nejsem úplně sám proti nim. Jeden z chlapů říkal, že cizincům se nevěří. Druhej říkal, že kdybych přišel krást, nepřišel bych takhle.

A já seděl, ruce na stehnech, a v hlavě se mi všechno mlelo.

Jiskra.

Tablet.

Žárovka.

Baterka.

Líza.

Lod'.

Ne, lod' ne. To ještě nevíš.

A pak znovu ten cizí, tichej tah myšlenky, skoro jako šeptnutí bez slov.

Dobře. Pokračuj takhle.

Málem jsem se nahlas zasmál.

Protože jestli mě právě tablet učil, jak bejt upřímněj, tak byl svět fakt definitivně v prdeli.

Jeden z těch chlapů si najednou sednul. Ne úplně pohodlně, ne jako doma u stolu, ale už nestál nade mnou jak popravčí. Odložil zbraň vedle sebe, pořád na dosah, samozřejmě, ale už ji

nedržel namířenou na mě. To byl malej posun, ale v takový situaci malej posun znamená hodně. Ženská si toho všimla taky. Nic neřekla, jenom mě nechala mluvit dál.

Tak jsem mluvil.

Vyprávěl jsem jim všechno, co jsem z Bariloche potkal. Teda skoro všechno. Trezory jsem vynechal. Tablet jsem vynechal. To, že mám pod bundou možná nejinteligentnější věc, jakou kdy svět viděl a člověk omylem stvořil, jsem taky vynechal. Nejsem úplnej magor. Místo toho jsem jim vyprávěl věci, který mohli pochopit. O medvědovi u jezera v hotelu, jak se nám jednou motal kolem a já měl pocit, že to bude poslední věc, kterou uvidím. O opuštěných městech a dálnicích, kde už auta nebyly auta, ale jen plechový krabice plný myší, listí a prachu. O vlčích, co se za ty roky přestali bát lidí, protože lidí bylo málo a většina z nich byla slabší než smečka. O lovu, o zimě, o tom, jak se člověk naučí poznat podle ticha, jestli je les prázdný, nebo se na něj něco dívá.

Řekl jsem jim i o tom, že jsme měli elektrinu. Nějakou dobu. Soláry, baterky, generátor, věci poskládaný ze zbytků. Táta by z toho měl radost a zároveň by na to nadával, protože půlka věcí fungovala jenom díky drátu navíc, špatně zvoleným pojistkám a tomu, že člověk neměl jinou možnost. Ale posledních pár let už vlastně skoro nic nešlo. Baterky odcházely, měniče blbly, kabely hnily, regulátory se pálily a všechno, co kdysi vypadalo jako technika, se pomalu měnilo v mrtvej plast a kov. Tady jsem zalhal. Řekl jsem, že ani pořádně nevím, co je za rok. Že jenom vím, že je zima a že jsem dlouho na cestě. Nechtěl jsem, aby se ptali, odkud mám přesný datum. Nechtěl jsem, aby se ptali na

tablet. Nechtěl jsem, aby se vůbec podívali směrem k mojí bundě.

Poslouchali mě. Ne jako děti pohádku. Spíš jako lidi, co porovnávají moje peklo se svým peklem a zjišťují, kde se překrývají. Občas se na sebe podívali. Občas si něco tiše řekli. Když jsem mluvil o divochech v Bariloche, nevěřili tomu úplně, ale už se nesmáli očima. Když jsem mluvil o hladu, o tom, že člověk někdy žere věci, na který by dřív ani nešlápnul, už se neptali. To znali. Každý, kdo přežil víc než jednu zimu po konci světa, znal hlad. Jenom měl jiný kulisy.

Pak jsem se odmlčel. V krku jsem měl sucho a hlavu plnou bzuzení. Žárovka nade mnou pořád svítila a já se musel nutit, abych na ni nečuměl jak idiot. Elektrína. Zásuvka. Nabíjení. Tablet. Ne. Teď ne.

Místo toho jsem se podíval ke dveřím.

„Chtěl bych vás poprosit o jednu věc,“ řekl jsem.

Ženská zbystřila. Chlapi taky. Hned bylo vidět, že slovo prosba v jejich světě skoro nikdy neznamená nic jednoduchého.

„Chci mít psa u sebe,“ řekl jsem. „Prosím. Ona musí být hotová z toho, že je někde sama. Není nebezpečná, pokud se jí nikdo nesnaží ublížit. Ale je to všechno, co mám.“

Ta poslední věta ze mě vypadla dřív, než jsem ji stihl zastavit. Je to všechno, co mám. V místnosti po ní zůstalo ticho. Takový to ticho, který se nedá vzít zpátky.

Pomalů jsem sundal tašku, kterou jsem měl na klíně, a položil ji na zem před sebe, aby viděli, že nechci nic zkoušet. Ruce jsem nechal volně. Žádný rychlý pohyb. Žádný hrdinství. Jenom jsem se na ně podíval a zopakoval to.

„Prosím.“

Chlapík, kterej si sednul, se podíval na ženskou. Ta neodpověděla hned. Měřila si mě pohledem. Ne mou zbraň. Ne oblečení. Ne boty. Mě. A já měl nepříjemný pocit, že zrovna v tu chvíli vidí víc, než bych chtěl. Že vidí chlapa, kterej může lhát o roce, o cestě, o tom, co má schovaný pod bundou, ale nelže o psovi.

Nakonec ten chlapík kývnul.

Pomalů jsem se zvednul. Druhej chlap okamžitě vzal zbraň pevně, ale nevystřelil, jen mi ukázal, ať žádný blbosti. Jeden z nich došel ke dveřím, otevřel je a něco krátce zavolal do chodby. Chvilí se nic nedělo. Pak jsem uslyšel tichý drápky na betonu.

Jiskra vyšla ven neochotně. Ocas stažené, hlava nízko, uši dozadu. Nešla k nim. Nečuchala. Neštěkala. Prostě prošla kolem dveří a rovnou ke mně. Přitiskla se mi k noze tak silně, až jsem ucítil její žebra přes srst. Položil jsem jí ruku na hlavu a ona se konečně trochu nadechla. Jako kdyby celou tu dobu držela dech stejně jako já.

„Dobrý, holka,“ zašeptal jsem. „Už dobrý.“

Nebyla to pravda. Nebylo dobrý vůbec nic. Ale ona potřebovala slyšet můj hlas a já potřeboval cejtit, že je u mě.

Ženská se na nás dívala. Tvrdost z očí jí nezmizela, ne úplně, ale něco se změnilo. Možná pochopila, že Jiskra pro mě není majetek, hlídač ani zbraň. Že to není jenom pes, co jde za chlapem z hor. Byla moje poslední kotva. Poslední živá věc, která mě držela na té správný straně.

A podle toho, jak se na mě dívala, to věděla.

Najednou mi to místo nepřipadalo tak tmavý a neútulný. Bylo pořád hnusný, jasně. Smradlavý, vlhký, zatuchlý, plný starýho betonu, kouře, lidskýho potu a věcí, který už dávno měly bejt vyhozený, jenomže nebylo kam. Ale už to nepůsobilo jako díra, kde mě chtěj nechat chcípnout. Spíš jako domov lidí, který prostě neměli lepší možnost. Smradlavej, zatuchlej domov. A to bylo v tomhle světě vlastně docela dost.

Jiskra stála u mojí nohy a pomalu se uklidňovala. Pořád se držela tak blízko, že jsem ji cejtil přes kalhoty, ale už se neklepala tak moc. Ženská nás chvíli pozorovala, pak se zvedla. Neudělala to prudce, ne jako někdo, kdo chce ukázat moc. Prostě vstala, jako kdyby se rozhodla, že tahle část rozhovoru skončila.

„Jmenuju se Maríá,“ řekla. „A lidi tady říkají, že to mám pod palcem.“

Koutkem pusy se skoro usmála.

„Není to pravda. Ale když to říkají, nebudu jim to brát.“

Nevěděl jsem, co na to říct, tak jsem jenom přikývnul. Bylo v tom něco normálního. Takovej ten suchej humor lidí, který už dávno nemaj sílu dělat ramena, ale pořád si držej kousek sebe.

„Jestli chcete,“ pokračovala, „můžete se tady vyspat. Můžete si odpočinout. Nahoře je jeden volný dům. Není to nic velkého, ale je suchej. Má dřevo. A světlo.“

Světlo.

Tablet.

Tablet.

Devatenáct procent.

Málem jsem sebou cuknul. Ten údaj mi prolítl hlavou tak ostře, jako kdyby mi ho někdo napsal přímo na vnitřní stranu lebky. Ani jsem se na tablet nepodíval, ale věděl jsem to. Devatenáct procent. Kurva. Ta věc se mi fakt dostávala do hlavy i přes bundu. Nebo už jsem byl jenom tak posedlej, že jsem si to dopočítával sám. To bylo možná ještě horší.

María si toho nevšimla, nebo dělala, že ne.

„Nemůžu vám věřit,“ řekla klidně. „Ne dneska. Ne po jednom rozhovoru. Ale něco ve mně mi říká, že nejste zlý člověk.“

Ta věta mě zasáhla divně. Ne jako pochvala. Spíš jako rána na místo, kde jsem měl pořad modřinu. Nejste zlý člověk. Kdyby věděla o Bariloche. Kdyby věděla o náměstí, o dítěti, o těch tělech v prachu, možná by to neřekla. Možná by se na mě dívala úplně jinak. Možná by mě ani nepustila z týhle místnosti.

„Moji muži vás tam doprovodí,“ dodala. „Ráno si promluvíme víc. Zbraň ale necháte tady.“

A bylo to.

Zase realita.

Na vteřinu se mi všechno uvnitř stáhlo. Puška byla jistota. Kus kovu, kterej rozhodoval, jestli jsem kořist, nebo ještě pořád problém. Dát ji z ruky bylo proti všemu, co jsem se naučil za ty roky. Táta by mi za to možná vynadal. Nebo možná ne. Možná by řekl, že někdy je největší zbraň to, že nevypadáš jako člověk, kterej se chystá střílet.

Položil jsem ji pomalu na zem před sebe. Nehodil jsem ji. Nepodával jsem ji. Prostě jsem ji položil tak, aby viděli, že to dělám vědomě. Jeden z chlapů ji vzal, zkontroloval, zkušně, rychle, bez machrování. Druhej mě sledoval. María taky.

„Dobře,“ řekl jsem.

A v tu chvíli jsem úplně pookřál. Fakt. Jako kdyby ze mě někdo sundal mokrej kabát, kterej jsem na sobě měl posledních třicet let. Ztuhlý ramena mi spadly dolů, ruce se mi povolily a najednou jsem cejtil, jak jsem unavenej. Ne tak normálně unavenej, že si sedneš a odpočineš si. Ale unavenej skrz kosti, skrz maso, skrz hlavu. Najednou se mi zdálo možný, že se dneska fakt vyspíme. Já a Jiskra. V suchu. U dřeva. Se světlem. Bez toho, aby mě každou chvíli něco tahalo zpátky na nohy.

Možná to tady nebude peklo.

Možná to tady bude fajn.

Líza.

Tablet.

Devatenáct procent.

Drž hubu.

Nevím, jestli jsem to pomyslel na tablet, na Lízu, nebo na tu část sebe, která nedokázala ani minutu vydržet v něčem trochu dobrým, aniž by do toho nezačala tahat všechny ztracený věci světa.

María ukázala ke dveřím. Jeden z chlapů je otevřel a čekal, až vyjdeme. Jiskra se na mě podívala. Položil jsem jí ruku na hlavu a lehce ji pohladil mezi ušima.

„Jdeme, holka,“ řekl jsem tiše.

Vyšli jsme ven z té smradlavý místnosti zpátky do chodby. Žárovky nad náma bzučely, někde ve zdech hučel proud a já si poprvý po dlouhý době dovolil malou, opatrnou, skoro směšnou myšlenku.

Třeba dneska v noci nikdo neumře.

Hned jak jsme přišli nahoru, chlapi na mě hodili pohled ve stylu: tak čau, ty troubo, a nechali mě u malýho zmrzlýho domečku. Neřekli skoro nic. Jeden jenom ukázal na dveře, druhý se podíval na Jiskru, pak na mě, jako kdyby mi chtěl připomenout, že nedělá chyby zadarmo, a oba se otočili zpátky dolů k městu. Stál jsem chvíli venku, poslouchal jejich kroky mizet ve tmě a čekal, jestli se někde objeví další hlaveň. Neobjevila. Tak jsem otevřel dveře a zalezli jsme dovnitř.

Domeček byl malej. Kuchyň s obývánkem dohromady, sotva čtyři krát pět metrů, jedna malá ložnice, kout s kamnama, krb a pár starejch kusů nábytku. Ale byl uklizenej. To mě praštilo do nosu víc než kdyby tam ležela mrtvola. Nebyl ničím cejtít. Žádněj smrad smrti, žádná plíseň nacpaná do zdí, žádný zvířecí hovno v rohu. Jenom zima, prach a starý dřevo. Jako kdyby se o ten barák někdo staral i ve chvíli, kdy ho nikdo nepoužíval. To bylo skoro dojemný. Nebo podezřelý. V tomhle světě už člověk moc nerozlišuje.

Výhled z něj byl neskutečnej. Z kuchyně a obýváčku jsem přes okno viděl hladinu moře a nad ní Měsíc. Rozbitej, zjizvenej, ale pořád tam visel jak starej hajzl, kterej všechno začal a teď se jenom dívá, co jsme z toho udělali. Zářil už víc než zapadající slunce, který se topilo někde v šedý vodě za horizontem. Bylo to krásný. A samozřejmě úplně k hovnu, protože byla kurevská zima. Taková ta zima od moře, co neleze jenom pod bundu, ale rovnou do kloubů. Jiskra hned začala čmuchar po místnosti, ale držela se blízko mě. Taky tomu nevěřila.

Tablet.

Tablet.

Devatenáct procent.

„Počkej ty vole jeden,“ zavrčel jsem potichu. „Takhle ne.“

Cítil jsem, jak mi to zase leze do myšlenek. Žárovka. Proud. Nabíjení. Data. Uzel. Devatenáct procent. Jako kdyby mi někdo v hlavě pořád dokola otvíral stejný okno, i když jsem ho zavíral. Rozhlídnul jsem se po stěnách a našel vypínač. Starý plastový

tlačítko, zažloutlý, ale celý. Stisknul jsem ho. Žárovka u stropu zablikala, jednou, dvakrát, jako kdyby se rozmýšlela, jestli se jí chce žít, a pak zůstala svítit.

Světlo bylo ohromující.

Ne silný. Ne technicky. Byla to obyčejná slabá žárovka. Jenomže po tolika letech tmy, ohňů a šetření každý baterky působila jak výbuch. A hned mi došlo, že je to blbost. Dovnitř bylo vidět. Přes okno, přes závěsy, přes všechno. Měl jsem pocit, jako kdyby mě sledovalo tisíc tváří ze tmy venku. A možná taky jo. V tomhle městě určitě každé věděl, že nahoře ve volném domě spí cizinec z hor se psem. Možná se na mě právě dívaly děti, hlídky, Maríá, chlapi se zbraněma, nebo jenom moje vlastní paranoia. Výsledek byl stejný. Nelíbilo se mi to.

Hned jsem hodil polena do krbu. Dřevo tam fakt bylo, suchý, naštipaný, připravený. Luxus, kterej bych dřív nevzal jako luxus ani omylem. Vytáhl jsem moderní piezozapalovač z Trezoru 13, tu malou věc, která mi už tolikrát připomněla, že starej svět uměl bejt neskutečně pohodlný, když se zrovna nerozhodnul zabít sám sebe. Cvaknul jsem a plamen chytil třísku skoro okamžitě. Za chvíli už oheň praskal, pomalu se rozlejal po dřevě a místnost začala aspoň trochu měknout. Teprve potom jsem vypnul žárovku. Tma se vrátila, ale už nebyla úplná. Oheň házela po zdech oranžový stíny a já se konečně přestal cejtít jako terč ve výloze.

Pak jsem začal hledat zásuvky.

Samozřejmě.

Nemohl jsem si pomoci. Tablet byl pod bundou jako nádor. Devatenáct procent. Potřebuju ho nabít. Musím ho nabít. Bez něj nevím, co je uzel, nevím, co je dole u přístavu, nevím, jestli signál znamená pomoc, past, nebo další blbej vtip světa. Našel jsem první zásuvku u kuchyňský linky. Vytáhl jsem z tašky kabel, redukci, zkusil to. Nic. Mrtvá. Druhá u stěny. Taky nic. Třetí za starou skříňkou jsem skoro vyrval ze zdi, jak jsem s ní lomcoval. Mrtvá taky.

„Kurva.“

Jiskra na mě zvedla hlavu.

„Nic, holka. Jenom technika zase stojí za hovno.“

Sednul jsem si na paty a koukal na vypínač u dveří. Žárovka fungovala. Takže proud tam někde byl. Jenom zásuvky ne. Možná je měli odpojený schválně. Možná jely jen světelný okruhy. Možná to měli přes nějakou nízkonapěťovou rozvod, aby ušetřili. Možná to nebylo dvě stě třicet, ale dvanáct, čtyřicet, osmačtyřicet, nebo nějakou jejich bastl. Kdo ví. Táta by teď určitě šel po kabelu, našel krabici, změřil napětí, zanádal na průřez vodičů, na pojistky, na celý lidstvo a pak by to nějak dobastlil. Já měl chuť udělat to samý.

Můžu přece vzít elektriku ze žárovky.

Jenže kolik tam je voltů? A střídavý, stejnosměrný? Co když to pošlu do nabíječky a odpálím tablet? Co když jim vyhodím pojistky někde dole a ráno budu vysvětlovat, proč jsem se jim v noci hrabal ve světlech? Co když nemají pojistky, ale nějakou starou solární regulátor, co se z toho posere celý? Co když kvůli

mně zhasne pŭlka města a ti chlapi si řeknou, že María měla slabou chvilku, když mě nenechala v díře?

Ne. Dneska se nabíjet nebude.

To rozhodnutí mě fyzicky bolelo. Fakt. Jako kdybych odkládal vodu v poušti. Tablet mlčel, ale cítil jsem, že nesouhlasí. Nebo jsem si to jenom namlouval. Devatenáct procent se mi v hlavě rozsvěcelo a zhasínalo jako kontrolka. Podívám se až zejtra. Za světla. A hlavně nějak normálně. Ne jako zloděj, co v noci rozebírá cizí barák.

Jiskře jsem dal něco málo k žrádlu. Ne moc, protože zásoby nebyly nekonečný, ale dost na to, aby si spokojeně pomlaskávala u krbu a na chvíli vypadala jako pes, a ne jako poslední strážce mýho rozumu. Já jsem skoro nic nejedl. Nějak jsem neměl sílu. Jenom jsem si sednul k ohni, stáhnul si bundu blíž k tělu, tablet nechal schovanej a koukal do plamenů. Venku přišla noc. Úplná tma. Taková, ve který oceán není vidět, jenom ho cejtíš a slyšíš, jak někde hluboko pod tebou dechá.

Poprvý po dlouhý době mi bylo teplo.

Ne bezpečno. To bych kecal. Ale teplo.

A někdy mezi praskáním dřeva, Jiskřiným tichým mlaskáním a vlastním vyčerpáním jsem usnul. Ne do mdlob, ne do toho hnusnýho pádu jako předtím. Prostě jsem usnul u ohně, se psem u sebe a s hlavou opřenou o zed'.

A i když jsem měl v bundě věc, která mi možná dokázala otevřít mozek jak šuplík, na pár minut jsem si dovolil věřit, že dnešní noc bude normální.

Ráno jsem se probudil snad nejlíp vyspanej za poslední rok. Možná za víc. Poslední roky se spánek počítal spíš podle toho, jestli mě něco v noci nesežralo, jestli jsem nezmrznul, nebo jestli jsem se neprobudil s puškou v ruce a srdcem někde v krku. Teď jsem jenom otevřel oči, chvíli koukal do zhaslýho krbu a nechápal, proč se necítím úplně na sračky. Bolely mě záda, měl jsem hlad jako prase, v puse sucho a smrděl jsem jak starý pes, ale hlava byla čistší. Žádný sen. Žádný špinavej barák, žádná tabule, žádný táta s multimetrem, žádná Líza ve dveřích, žádný tablet, co mi otevírá mozek jak šuplík. Nebo se mi něco zdálo a jenom si to nepamatuju. Bylo to jedno. Hlavně že jsem se probudil jako já.

Vzbudilo mě kňourání Jiskry. Seděla u dveří, občas se otočila na mě a pak zase koukala ven. Ne panicky. Spíš stylem: vstávej, ty mrtvolo, venku je svět a já potřebuju čurat. Protáhnul jsem se, až mi ruplo někde mezi lopatkama, a chvíli jsem jenom seděl na zemi u krbu. V domku byla pořád zima, ale ne ta hnusná noční. Ranní. Ostrá, čistá, vlhká od moře. Okno bylo šedivý od světla a za ním se pomalu ukazoval oceán. Fakt oceán. Ne jenom smrad soli a zvuk vody někde dole. Obrovská, studená, šedá plocha, která se táhla až někam do prdele. Nad ní visel Měsíc, bledší než v noci, ale pořád moc jasnej na to, co z něj zbylo.

Prohrabal jsem dům líp než večer. Ne kvůli kradení. Nebo jo, vlastně kvůli kradení, ale v tomhle světě se tomu říkalo přežití. V jedný spodní skříňce jsem našel pár plechovek. Hrášek a kukuřice. Prošlý o tolik let, že by se tomu dřív člověk smál a

vyhodil to i s omluvou koši. Jenže konzerva je konzerva. Pokud není nafouklá, nerezne durch a nesmrdí jak mrtvej tuleň, tak to pravděpodobně přežije i vnoučata, kdyby nějaký byly. Táta kdysi říkal, že pořádná konzerva vydrží klidně padesát let, jenom bude chutnat jako smutek a plech. Měl pravdu. Otevřel jsem hrášek, očichal, nezabilo mě to na místě, tak jsem jedl. Studený, hnusný, sladký, měkký kuličky z jinýho světa. A chutnaly mi jak hostina.

Jiskře jsem dal z batohu zbytek vlčího masa. Nebylo ho moc a už taky nevonělo nejlíp, ale ona se na mě dívala tak, že bych jí dal i vlastní nohu, kdyby to bylo rozumný. Sežrala to rychle, ale ne úplně zoufale. To mě potěšilo. Znamenalo to, že včera nebyla jenom vyděšená, ale fakt si trochu odpočinula. Pak si olízla čumák, pomlaskla a sedla si ke mně, jako kdyby čekala, co za blbost vymyslím dneska.

Tablet jsem opatrně vytáhnul a položil na malej stoleček u zdi. Jen tak. Bez zapnutí. Bez dotyku. Koukal jsem na něj jako pitomec. Černejší, tichejší, nevinnej. Kus skla a plastu. Kdyby ho někdo viděl zvenku, řekl by, že je to jenom stará krabička ze světa, kterej už není. Jenže já věděl svoje. Nebo jsem si myslel, že vím. Nechtěl jsem ho zapínat, protože každá vteřina mohla stát energií. A možná i kus mojí hlavy.

Pak mě napadlo podívat se na žárovku.

Vylezl jsem na starou židli, opatrně vyšrouboval baňku a otočil ji proti oknu. Nápis byl špinavej, ale čitelněj. 230 V, 40 W.

„No to mě poser,“ zamumlal jsem.

Takže tady měli rozvod na dvě stě třicet. Normální síťový napětí. To byl mazec. Ne nějaká malá dvanáctivoltová sranda natažená z baterky do světýlek. Normální rozvod. A hned vzápětí mi došlo, že jsem byl včera večer za blba. Jasně že to dává smysl. Na menší napětí by při delších drátech měli obrovskéj úbytek kvůli průřezu vodiče. Táta mi to vysvětloval snad milionkrát. Výkon je napětí krát proud. Když chceš stejnej výkon na nízkým napětí, teče ti větší proud. Větší proud znamená tlustší kabely, větší ztráty, víc tepla, víc průserů. Když máš starý baráky, starý vedení a chceš svítit po městě, držíš vyšší napětí, pokud nejsi úplnej debil. Jsem to ale blb. Včera jsem byl tak hotovej, že bych se možná snažil nabíjet tablet z brambory, kdyby mi ji někdo podal.

Zásuvky byly KO. No bodejt' by ne. Kdo by taky co nabíjel? Možná zásuvkový okruhy odpojili, aby někdo někde něco nezkratoval. Možná je nechali mrtvý schválně, aby lidi nevycucali baterky nějakýma kravinama. Světla jsou kontrola. Zásuvka je chaos. Vlastně to dávalo smysl. Zkusil jsem rozsvítit. Nic. Žárovka ani neblikla. Takže proud nejel pořád. Asi měli nějakej zdroj energie, kterej přes den nabíjí a v noci svítí. Soláry, baterkárna, možná větrník, možná nějakej generátor z přístavu. Přes den šetřit, večer pustit světla na pár hodin, pak konec. Nebo to řídil někdo dole.

Tablet jsem zastrčil pod postel, pod prkno a kus starý deky, aby nebyl vidět hned, kdyby někdo nakouknul dovnitř. Nechával jsem ho tam nerad. Skoro fyzicky nerad. Jako kdybych pod postelí nenechával věc, ale orgán, kterej mi někdo vyříznul a já doufal, že bude chvíli fungovat i bez těla. Vzal jsem si s sebou nabíjecí baterku. Malou, obyčejnou, ale pořád dost moderní na to, aby působila podezřele. V hlavě jsem si hned připravil

výmluvu. Mám dobíjecí světlo. Potřebuju ho nabít. Nic víc. Žádnej tablet. Žádná AI. Žádnej uzel. Jenom světlo. Světlo lidi chápou.

Už jsem byl skoro u dveří, když se mi za zády ozvalo tichý pípnutí.

Ztuhnul jsem.

Pomalu jsem se otočil.

Tablet pod postelí se rozsvítil slabým studeným světlem, který prolezlo škvírou mezi prknem a dekou jako oko něčeho, co předstíralo spánek. Na displeji svítilo šestnáct procent.

A pod tím jedna věta.

„Doufám, že ses dobře vyspal, Honzo.“

Dole před hnízdem už na mě čekalo pár lidí. Tentokrát neozbrojený, nebo aspoň ne tak, aby to bylo vidět na první pohled. To neznamenal, že byli neškodný. V tomhle světě neozbrojený člověk často znamenal jenom člověka, kterej má nůž pod bundou, kamaráda za rohem, nebo dost jistoty, že mu někdo kryje záda. Dívali se na mě opatrně, ale už ne tak, jako v noci. Spíš jako na něco, co se objevilo, smrdí průserem, ale možná by to mohlo bejt užitečný. Neochotně mě pustili dovnitř a Jiskra šla těsně u mojí nohy. Hlavu měla nízko, ale oči jí běžaly všude. Nelíbilo se jí tam. Mně taky ne. Ale bylo tam teplo, lidi a jídlo, a to jsou věci, kvůli kterým člověk občas zatne zuby a nechá se vést i tam, kam by normálně nešel.

María už na mě čekala. Seděla u stolu, před sebou plechovej hrnek, vlasy stažený dozadu, obličej unavený, ale klidnej. Hned jak jsem vešel, zvedla oči a spustila: „Vyspal ses?“ Přikývnul jsem. Nechtělo se mi rozebírat, že jo, vyspal jsem se krásně, jenom mě ráno pozdravil tablet pod postelí jako nějaký démon s patnácti procentama baterky. „Můžeme probrat pár věcí?“ zeptala se. Zase jsem jenom přikývnul. Mluvit hned po ránu mě nikdy nebavilo, natož po konci světa a s hlavou plnou věcí, který by z normálního člověka udělaly pacienta.

Někdo mi přinesl talíř s čímsi, co vypadalo jako polévka. Nebo guláš. Nebo prostě teplá hmota v misce, což v té chvíli úplně stačilo. Hned jsem se do toho pustil. Byla to nějaká fazolačka,

možná s chilli, možná s něčím, co kdysi rostlo na zahradě a teď tomu říkali koření, protože nikdo už neznal původní název. K tomu kus něčeho, co z dálky připomínalo obilnou placku. Tvrdší, trochu nakyslý, trochu připálený. Nevadí. Chutnalo mi to. Chutnalo mi všechno, co bylo teplý, slaný a nezabílo mě do pěti vteřin. Jedl jsem rychle, ale snažil jsem se nevypadat jako zvíře. Moc se mi to asi nedařilo, protože Marie mě chvíli pozorovala a pak jenom posunula hrnek s vodou blíž ke mně.

„Ptala jsem se lidí,“ začala, když viděla, že už do sebe neházím každou lžící jak poslední jídlo před popravou. „A pokud chceš, můžeš tady s náma zůstat. Aspoň nějakou dobu. Vypadáš při síle. Umíš lovit, umíš přežít venku, máš psa, kterej tě poslouchá. Takovej člověk se tady neztratí.“

Zvednul jsem oči od talíře. To jsem nečekal. Čekal jsem další výsledky, možná podmínky, možná že mě pošlou do prdele, nebo mi vezmou věci. Ne nabídku. I když nabídka v tomhle světě nikdy nebyla jenom nabídka. Vždycky měla háček. Někdy malej, někdy tak velkej, že ti utrhnul ruku.

„Je nás tady sotva padesát,“ pokračovala Marie. „Není tu moc dětí. Vlastně skoro žádný. Ne proto, že bychom nechtěli. Prostě to nejde. Děti se nerodí, nebo se nedonosí, nebo umřou brzo. Nevíme proč. Někteří říkají, že je to radiací. Jiní, že nemocí. Někteří říkají, že je to trest. Já na tresty moc nevěřím. Spíš si myslím, že svět je rozbítej i tam, kde to není vidět.“

Polévka mi najednou ztěžkla v žaludku. Tohle nebyla jenom komunita, co se drží u oceánu. Tohle byla komunita, která možná pomalu končí a ani neví proč. Padesát lidí, skoro žádný děti, starý znalosti od rodičů a prarodičů, světla jenom v noci a

strach z lodí. To nebyl život. To bylo dlouhý čekání, jestli se příští generace vůbec povede.

A pak přišla věta, který jsem se bál, i když jsem ještě před minutou nevěděl, že se jí bojím.

„Máš s sebou nějakou technologii?“ zeptala se. „Počítač, telefon, tablet, něco takovýho? Nám už nic nefunguje. Něco jsme měli, ale časem to odešlo. Baterky mrtvý, displeje mrtvý, nabíječky mrtvý. Někdy najdeme starý telefon, ale je to jenom kus skla.“

Na chvíli jsem přestal žvekat.

Tablet.

Tablet.

Kurva.

Byl schovanej pod postelí v domku nahoře. Šestnáct procent, možná méně. A já seděl dole před Mariou, která se mě právě zeptala na jedinou věc, kterou jsem neměl nikdy přiznat. Neměl jsem ho u sebe. Nemohl jsem se ho zeptat. Nemohl mi napsat, co mám zalhat. Nemohl mi napovědět, jestli mám říct pravdu, půl pravdy, nebo ze sebe udělat úplnýho blbce. A právě teď bych toho hajzla potřeboval. Což mě nasralo skoro víc než samotná otázka.

Maria pokračovala, jako kdyby netušila, že mi právě v hlavě bouchla mina.

„Elektrinu bereme z jedný starý lodi, co ztroskotala opodál. Je už tam dlouho. Můj děda do ní kdysi vlezl a něco zapojil. Nikdo pořádně neví co. Od tý doby máme světla. Ale funguje to jenom v noci a jenom na světla. Chlapi uměj vyměnit žárovku, někdy opravit kabel, když ho překouše vlhkost nebo krysa, ale nic víc. Do tý lodi nechodíme. Děda říkal, že je to nebezpečný. A děda už nežije.“

Lod’.

Takže to bylo na lodi.

Nebo aspoň něco bylo na lodi.

Uzel.

Ne. Drž hubu. Neříkej to ani v hlavě. Jenže ono to tam stejně bylo. Lod’. Elektrina. Světla. Jenom v noci. Nechodíme tam. Děda něco zapojil. Nikdo tomu nerozumí. Tablet chtěl k pacifickému uzlu. Tablet chtěl satelity. Tablet chtěl data. A já seděl u fazolačky mezi lidma, kteří vůbec netušili, že kus jejich přežití možná visí na něčem mnohem větším než na starý baterii a pár žárovkách.

„Vyznáš se v tom?“ zeptala se Maríá.

Kurva.

Tady to bylo. Jednoduchá otázka. Umíš techniku, nebo neumíš? Kdybych řekl ne, možná by byl klid. Možná by mě nechali lovit, spát, žrát fazole a já bych mohl potichu řešit tablet po svym. Kdybych řekl jo, otevřely by se dveře k lodi, k elektrině, možná

k uzlu. Ale taky k podezření. K otázkám. K tomu, proč chlap z hor umí věci, který oni neumí. A hlavně k tomu, že bych se ocitnul přesně tam, kam mě ten tablet chtěl dostat.

Táta by mi řekl, že když nevíš, co je v obvodu, nejdřív měř a až potom strkej ruce dovnitř. Jenže já neměl multimetr v hlavě. Měl jsem jenom hlad, únavu, psa u nohy a pocit, že mě někdo neviditelnej tlačí směrem k oceánu.

Položil jsem lžici pomalu do talíře.

„Trochu,“ řekl jsem opatrně.

María se ani nehnula.

„Trochu znamená co?“

„Znamená to, že nejsem elektrikář,“ odpověděl jsem. „Ale táta mě učil věci. Hodně věcí. Baterky, soláry, měniče, kabely, pojistky, motory. V Bariloche jsme nějakou dobu drželi elektrinu ze zbytků, co jsme našli. Ne profesionálně. Spíš tak, aby to fungovalo a nezabilo nás to hned.“

To byla pravda. Bez tabletu. Bez trezorů. Bez zbytečného machrování.

„Dokázal bys se podívat na tu loď?“ zeptala se.

V místnosti se trochu změnil vzduch. Chlapi u dveří zpozorněli. Několik lidí u stolu přestalo mluvit. A já v tu chvíli pochopil, že ta otázka není jenom technická. Loď byla tabu. Zdroj světla, strachu a možná poslední věc, která je držela pohromadě.

Nechodili tam. Ne proto, že by byli líní. Báli se. A teď se ptali cizince, jestli by se tam šel podívat.

Jiskra se mi otřela o nohu.

Tablet, tablet, tablet.

Šestnáct procent.

Teď bych fakt potřeboval, aby mi ten krám poradil, co mám zalhat.

Jenže nahoře pod postelí bylo ticho.

Tak jsem musel lhát sám.

„Můžu se podívat,“ řekl jsem nakonec. „Ale nic neslibuju. Nejdřív bych musel vidět, odkud jde proud, jak to vede do města, jestli je tam baterie, měnič, generátor, cokoliv. Bez měření je to hádání. A hádání u elektřiny zabíjí.“

María přikývla pomalu. Ta věta se jí líbila. Nebo ji aspoň brala vážně.

„A potřeboval bych jednu věc,“ dodal jsem.

Hned ztuhli.

„Co?“

„Nabít světlo,“ řekl jsem a vytáhnul z kapsy nabíjecí baterku. „Mám vlastní. Je skoro vybitá. Bez světla nelezu nikam, kde to může být nebezpečný.“

To byla pravda tak napůl. Baterku jsem nabít chtěl. Tablet jsem nabít potřeboval. Ale zatím jsem musel začít něčím, co nezní jako konec světa v kapse.

María se podívala na baterku, pak na mě, potom na jednoho z chlapů.

„Uvidíme,“ řekla.

A já si uvědomil, že první krok k lodi je možná hotovej.

A taky že jsem se právě dobrovolně přihlásil do průseru, kterej možná začal dávno předtím, než jsem se narodil.

Proč se dostávám do takovejch průserů, kurva. Člověk chce jenom přežít, najíst se, vyspat, nezmrznout a nenechat se zabít někým, kdo má větší hlad nebo lepší zbraň. A místo toho skončím uprostřed něčeho, kde je trezor, tablet, šílená skoro-AI, komunita u oceánu a stará loď, která po desítkách let pořád vyrábí proud. Technologie, který měly lidstvo zachránit, ho nakonec možná jenom vyhubily elegantnějším způsobem. Ne kamenem z Měsíce, ne hladem, ne radiací. Ale tím, že někdo postavil moc chytrý věci a pak je nechal běžet dýl, než měl. A já do toho teď samozřejmě vlezu po hlavě, protože proč by taky ne.

Ten den jsem vlastně nic zásadního nedělal. Ani Jiskra ne. Dopoledne jsme prošli komunitou, proběhlo takový opatrný představení. Ne slavnostní, ne přátelský, spíš: tohle je ten chlap z hor, nešahejte mu na psa a moc mu nevěřte. Lidi si mě prohlíželi. Některý zvědavě, některý tvrdě, některý tak unaveně, že jim bylo asi jedno, jestli jsem spása, průser, nebo jenom další hladovej krk. Viděl jsem sušící ryby, barely s vodou, starý sítě,

dílnu, kde opravovali všechno možný z ničeho, pár záhonů schovaných mezi domama, hromady dřeva, plechy, lana, bóje, rozřezaný kusy lodí a baráků. Nebylo to hezký, ale žilo to. Každý pohyb měl důvod. Nikdo tam nechodil jen tak. Nikdo neplytval krokama. Připomínalo mi to nás v Bariloche, jenom míň zlomený a víc pohromadě.

Odpoledne jsem se vrátil do domečku. Sám s Jiskrou a s hlavou, která se zase začala stáčet jenom jedním směrem. Tablet. Loď. Elektrina. Uzel. Nabít. Zjistit. Nechcípnout. Nejdřív jsem chvíli jenom seděl a koukal na vypínač, pak na mrtvou zásuvku, pak na žárovku. Nakonec jsem si řekl, že táta by mi buď dal facku, nebo by se zasmál, a zapojil jsem si na prasáka jednu zásuvku přímo ze světla. Nic elegantního. Žádná čistá práce. Prostě dočasnej bastl. V batohu jsem měl naštěstí nabíječku na 230 V se dvěma USB-C portama. Když to rozžhne žárovku, vezme to i nabíječku. Aspoň teoreticky. Když ne, odpálím nabíječku, možná tablet, možná světla v půlce města a možná sebe. Takže klasika.

Srdce mi tlouklo jak blázen, když jsem to zkusil. Žárovka se rozsvítila, trochu zablikala, ale držela. Nabíječka nezasmrděla, nepraskla, nezačala hořet. Hodil jsem na ni tablet, svítlnu a dozimetr, kterej jsem měl taky už skoro mrtvej. Na ten jsem málem zapomněl, což byla dost blbá věc, když jsem měl druhý den lézt na starou loď, o který nikdo nic nevěděl a všichni se jí báli. Tablet ukázal nabíjení. Svítlna taky. Dozimetr se po chvíli probral, pípnul takovým unaveným tónem a začal sosat proud taky. Na displeji tabletu svítil čas 17:07. Hm. Co to je za čas? Vnitřní čas? Dopočítanej? Něco z Trezoru 14? Něco ze mě? Neptal jsem se. Nechtěl jsem tomu krámu dát pocit, že mě zajímá každá jeho blbost, i když mě samozřejmě zajímala.

Zbytek dne jsem dělal věci, který uklidňujou ruce, když hlava nechce držet hubu. Přerovnal jsem batoh. Našel jsem pár brouků, živých i mrtvých, jedny žvejkačky tvrdý jak kus plastu, pár zatoulanejch nábojů, provázek, hadr, malej nožík a tři fotky. Ty jsem vzal do ruky opatrnějc než všechno ostatní. Fotky jsou svině. Vypadaj jako papír, ale vážej víc než puška. Chvíli jsem na ně koukal, pak je zase schoval líp než předtím. Nechtěl jsem se v nich hrabat. Ne dneska. Pak jsem si připravil věci na ráno. Svítilnu. Nůž. Lano. Hadry přes pusu. Suchý ponožky. Dozimetr. Nějaký izolovaný rukavice, teda spíš starý pracovní rukavice, který byly lepší než holá ruka, ale horší než jistota. A tablet. Ten otravnej hajzl musel se mnou. Byl otravnej jak svítíplyn, lezl mi do hlavy, žral baterku a choval se, jako kdyby měl na všechno nárok, ale možná nakonec mohl bejt i prospěšnej. Což mě štvalo ještě víc.

Jediná místnost, kde nebylo vidět dovnitř do baráku, byla malá předsíň. Takovej přechod mezi zimou a domkem. Lavička, pár háčků, vnitřní dveře a dost tmy na to, aby člověk neměl pocit, že ho přes okno sleduje půlka města. Tam jsem si večer sednul s tabletem, když se trochu nabil. Jiskra se stočila u mých nohou, ale nespala. Jenom mě hlídala. Nebo tablet. Možná oboje. Vzal jsem ho opatrně do ruky, jako kdyby to nebyl přístroj, ale zraněný zvíře, který mě může kousnout do krku. „Proč jsi mě nechchal spát?“ zeptal jsem se potichu. „Co máš za lubem?“ Displej chvíli mlčel a pak napsal už skoro plynule: „Kdybych tě nenechal odpočinout, zkolabuješ. Když zkolabuješ, budeš mi k ničemu. Potřebuju tě funkčního.“ Zíral jsem na to a skoro se uchechtl. „To je hezký. Úplně lidskej soucit.“ Tablet odpověděl: „Není to soucit. Je to údržba.“ „Jdi do prdele.“ „Díky za dobití.“

Něco na tom poděkování bylo horší než všechny jeho výpočty a hrabání v hlavě. Protože to znělo skoro přirozeně. Skoro mile. A já už začínal chápat, že nejnebezpečnější na něm nebude to, že mluví jako stroj. Nejnebezpečnější bude, až začne mluvit jako člověk a já mu na vteřinu uvěřím. Zeptal jsem se ho na loď. Ne proto, že bych mu věřil, ale protože jsem potřeboval vědět, na co se ráno připravit. Tablet chvíli skládal odpověď a pak napsal, že neví. Žádný velký tajemství, žádný jistoty, žádná věštírna. Jenom možnosti. Pokud loď vyrábí proud několik let a komunita tomu nerozumí, může jít o něco jednoduchého, co jenom přežilo díky náhodě, nebo o něco hodně nebezpečného. Baterie nabíjený přes den. Starý solární pole někde na palubě nebo na pobřeží. Světelný čidlo, který spíná okruh jenom v noci, takže lidi mají dojem, že loď „dává proud po setmění“. Nějaký automatickej systém, co pořád drží nouzový osvětlení. Měníč, kterej někdo kdysi zapojil a už se ho nikdo neodvážil dotknout. Nebo reaktor. Malej, zapouzdrěnej, z těch novějších technologií, co se kdysi dávaly do odlehlejších stanic, lodí a uzlů, protože měly běžet roky bez zásahu.

„Reaktor?“ zamumlal jsem. „To jako fakt?“ Tablet neodpověděl hned. Pak napsal: „Nevím. Jen možnost. Důvod nočního provozu může být řízení spotřeby, světelné čidlo, automatický režim, porucha, nebo omezení kvůli úniku. Pokud je přítomná radiace, dozimetr nutný.“ Podíval jsem se na dozimetr, kterej se nabíjel vedle svítilny, a nebylo mi z toho líp. „Únik radiace?“ „Možnost. Ne závěr.“ „To mě uklidnilo.“ „Účel není uklidnit. Účel je připravit.“ Přesně tahle věta mě na něm sral nejvíc. Protože byla hnusně rozumná.

Ptal jsem se dál. Co může bejt uvnitř. Tablet psal, že loď může mít narušenou konstrukci, rez, díry v podlaze, zatopený

prostory, špatnej vzduch, plísň, výpary z baterií, vodík, kyselinu, vysoký napětí, zkratovaný rozvody, vlhký kovový žebříky, automatický jističe, který někdo obchází, a kabely, co vypadají mrtvě, ale mrtvý nejsou. Táta mi tohle vtoukal do hlavy od mala. Technika nezabíjí jenom výbuchem. Nejhorší je ticho. Kabel, kterej nic nedělá. Baterka, která vypadá vybitě. Místnost, kde to jenom trochu smrdí divně. Kovovej trup ve vlhku. A já zítra polezu přesně do toho, bez Jiskry, protože tahat psa na starou loď plnou plechu, chemie a možná radiace by byla prásárna. Nelíbilo se mi to. Jí se to nebude líbit taky. Ale tentokrát zůstane v domku, nebo u Marií, pokud ji přesvědčím. Budu muset jít jenom já, s vybavením, baterkou, dozimetrem a tabletem.

„Co mám říct Marií?“ zeptal jsem se. Tablet odpověděl, že pravdu ve vrstvě, kterou snese. Nesnášel jsem tu jeho formulaci. Pravda ve vrstvě. Prostě lhaní s kravatou. Říct, že se můžu podívat na světelný rozvod. Že potřebuju vidět loď kvůli bezpečnosti. Že nechci nic měnit bez pochopení systému. Neříkat uzal. Neříkat satelity. Neříkat, že tablet mluví. Neříkat, že jejich stará loď může bejt důležitější než světla v jejich domech. „A když se mě zeptá, proč mě to tak zajímá?“ „Protože elektrina je pro přežití důležitá.“ „To je slabý.“ „Je to pravda.“ „Ty se fakt učíš lhát.“ „Učím se, že lidé pravdu dávkují podle strachu.“ Na to jsem neměl odpověď, protože měl zase pravdu, hajzl jeden.

Když se venku setmělo, světlo v domku zase naskočilo. Můj prasáckej bastl držel, nabíječka jela, tablet se pomalu krmil a dozimetr už ukazoval dost energie na to, aby mi zejtra mohl celý dopoledne oznamovat, že jsem v prdeli. Seděl jsem v předsíni, Jiskra u nohou, a poslouchal tichý hučení města dole pod náma. Někde tam žilo padesát lidí, který netušili, že jim možná pod

nosem rezne kus starýho světa, kterej je drží při světle jenom díky tomu, že se nějaký relé, čidlo, baterie nebo reaktor ještě nerozhodly chcípnout. Možná měli štěstí. Možná byli všichni pomalu ozařovaný. Možná je neplodnost nebyla nemoc ani trest, ale vedlejší účinek něčeho, co je zároveň drží naživu. A možná si moje hlava zase jenom skládala nejhorší možnosti, protože po tom všem už neuměla věřit v jednoduchý vysvětlení.

„Zítra jdeme na loď,“ řekl jsem tiše.

Jiskra zvedla hlavu.

„Ty ne, holka. Ty zůstaneš.“

Podívala se na mě tak, že mi bylo jasné, že s tímhle plánem nesouhlasí. Já taky ne. Jenže některý věci se prostě dělaj i bez souhlasu všech zúčastněnejch. Vzal jsem tablet a zkontroloval baterku. Nabíjel se. Svítlna taky. Dozimetr taky. Poprvý za dlouhou dobu jsem měl pocit, že mám na ráno aspoň nějakou výhodu. Malou, pochybnou, možná nebezpečnou, ale výhodu.

Tablet na displeji krátce probliknul.

„Na lodi se ničeho nedotýkej, dokud nezměříš okolí.“

„Tohle by řekl táta,“ zamumlal jsem.

„Používám tvé vzorce opatrnosti.“

„Tak je používej potichu.“

„Ano.“

Otočil jsem ho displejem dolů a opřel se o stěnu. Venku byla tma, dole svítila komunita a někde u oceánu čekala stará loď, která po dekádách pořád dávala světlo lidem, co už dávno zapomněli, jak se světlo vlastně vyrábí.

Jiskru jsem musel nechat v domečku na kopci.

Tohle se mi nelíbilo od první vteřiny. Ona samozřejmě poznala, že něco chystám. Ne tím lidským způsobem, že by si poskládala plán z vět, co jsem říkal, ale tím psím. Batoh jinak otevřený. Věci vyskládaný. Moje nervozita. To, že jsem si vzal baterku, dozimetr, tablet a nůž, ale nebral jsem jí vodítko. Seděla u dveří, koukala na mě a občas zakňučela tak tiše, že mě to srala víc než kdyby štekala. Kdyby štekala, mohl bych se na ni naštvat. Takhle jenom seděla a věděla.

„Zůstaneš,“ řekl jsem jí.

Nesouhlasila. Bylo to vidět úplně jasně. Ale nakonec si lehla u krbu, položila hlavu na packy a dívala se na mě tím svým výrazem, kterej říkal, že jsem idiot, ale její idiot, takže se mám vrátit. Zavřel jsem dveře a chvíli stál venku. Ruka mi zůstala na klice o něco dýl, než bylo nutný. Pak jsem se donutil jít.

Loď byla asi kilometr daleko. Pro mě pár kroků. Aspoň jsem si to říkal. Po tom všem, co jsem nachodil přes hory, z Trezoru 14 až sem, byl kilometr skoro sranda. Jenže jak jsem se pomalu vzdaloval od vesničky, začal na mě dolíhat ten blbej pocit, že jsem za sebou nechal jedinou živou věc, který fakt věřím. Domeček mizel za zády, pak i poslední střechy komunity, a přede mnou zůstával jenom mokrej pobřežní chodník, skály, vítr a

zvuk moře. A s každým krokem jsem měl větší pocit, že se zas blíží k něčemu stejně blbému, jako byl ten posranej trezor.

Připadal jsem si jak v nějaký hře. Nebo filmu. Přijdeš do vesnice, dostaneš od ženský u stolu úkol, místní ti řeknou, že tam nikdo nechodí, a ty samozřejmě vezmeš baterku a jdeš se podívat do zakázaný lodi, protože přesně takhle se v příbězích pozná debil hlavní postava. Proč to kurva neudělal někdo přede mnou? Byla tu celá komunita lidí, co žila vedle tý lodi desítky let. Elektřinu z ní brali každéj večer. A stejně tam nechodili. Asi neměli koule. Nebo měli naopak mozek. To byla taky možnost.

Měl jsem nabíječ tablet, dozimetr i baterku, takže jsem se samozřejmě cítil nepřemožitelný. Což je přesně ten stav, ve kterým člověk většinou udělá největší kravinu. Tablet jsem měl pod bundou, připevněnej tak, aby mi nevypadnul, ale abych ho mohl rychle vytáhnout. Dozimetr na popruhu, baterku v kapse, nůž u pasu. Pušku mi nechali dole u Maríí, což mě pořád štvalo, ale zároveň jsem věděl, že na starý lodi by mi dlouhá puška byla spíš na obtíž. Aspoň jsem si to namlouval, aby mě tolik nesralo, že jdu do neznáma skoro nahej.

K lodi vedly dva kabely. Všimnul jsem si jich hned, jak jsem se dostal za poslední domky. Šly po dřevěnejch kůlech, opatrně vytažený nad zem, tak dva metry vysoko, aby je nic nerozkousalo, nepřetrhlo, aby neležely ve vodě a bahně. Odhadnul bych je tak na pětadvacet milimetrů čtverečních každéj. Žádná tenká světýlková sranda. To už mohlo nést docela slušnej proud, pokud to někdo neudělal úplně debilně. Izolace byla stará, mís-tama obalená hadrama a kůží, někde přivázaná lanem. Ale drželo to. Děda Maríí asi nebyl žádněj blbec. Nebo měl štěstí. V tomhle světě byl rozdíl mezi umem a štěstím někdy dost malej.

Jak jsem se blížil za útes, za kterým měla být ta loď, viděl jsem, jak se kabely pomalu houpají nahoru a dolů. Ne moc. Jenom lehce. Ve větru a možná i s pohybem lodi. To se mi nelíbilo. Kabel, kterej se hýbe, se unaví. Kabel, kterej se unaví, praskne. Kabel, kterej praskne a je pod proudem, udělá z člověka smaženou vzpomínku. Díval jsem se na ty spoje, na kůly, na místa, kde izolace mizela pod páskou a hadrama, a v hlavě jsem slyšel tátu: nikdy nevěř ničemu, co někdo opravil provázkem a optimismem.

Hned za menší skalou jsem ji uviděl.

Lod'.

Nejsem žádný znalec lodí, nikdy jsem nebyl. Uměl jsem poznat auto, motor, kabel, karburátor, alternátor, ale lodě pro mě byly vždycky tak nějak velký věci na vodě, který se buď potopí, nebo ne. Jenže hned od pohledu mi bylo jasné, že tohle nebyla obyčejná rybářská bárka ani civilní trajekt. Byla moderní. Nebo teda kdysi byla. Dneska už jenom ex-moderní, ex-námořnická, ex-všechno. Šedá, hranatá, tvrdá, s ostrýma liniema, který se ani po letech rzi a soli úplně neztratily. Ležela trochu na boku, zaseknutá do starýho mola a nejspíš i do skály, jako kdyby ji sem moře hodilo a ona už neměla sílu se zvednout. Část trupu byla nad vodou, část v ní mizela, z boku visely potrhaný kabely, kusy zábradlí a plechu, na palubě rostly traviny a mech, jako kdyby si příroda řekla, že armádní technika je taky jenom další šutr.

Bylo teprve dopoledne a to pro mě byl nezvyk. Na lov jsem vždycky chodil až se setměním. Večer, noc, tma, stín. Ne na frjíрка po snídani, s relativně plným žaludkem a nabitou baterkou. Jenže tady bylo lepší světlo. A taky méně lidí venku, aspoň jsem

doufal. Moře bylo šedý, vítr ledovej, slunce někde za mrakama jenom naznačovalo, že existuje. Dozimetr trochu cvakal. Ne moc. Takový to pozadí, který jsem za ty roky znal. Nic hroznýho. Žádněj zpěv smrti. Jenom připomínka, že svět už nikdy nebude čistěj.

Když jsem byl skoro u lodi, uvědomil jsem si, že není úplně malinkatá. Z dálky vypadala velká, zblízka byla ještě větší. Na délku dobrejch čtyřicet, možná padesát metrů, tři patra nad palubou, možná víc, když člověk počítal nástavby a věci, kterým jsem nerozuměl. Starý molo pod ní bylo rozdrcený, ale pořád se po něm dalo opatrně projít. Vlny mlátily do betonu a do trupu, všechno bylo mokrá a kluzký. Na boku lodi byl nápis, oloupanej, částečně přerušenej rzí a solí, ale pořád čitelněj.

USS Interpid.

Zastavil jsem se.

„Tablet,“ zamumlal jsem a vytáhnul ho zpod bundy. „Zjistí mi—“

Nestihl jsem to doříct.

Displej se rozsvítil sám.

„Intrepid,“ napsal. „Ne Interpid. Pravděpodobně poškozený nápis nebo špatné čtení přes rez. USS Intrepid bylo historicky používané jméno amerických námořních plavidel. Ale tato jednotka neodpovídá známým starým lodím z archivů. Rozměry, tvar trupu a nástavba odpovídají pozdějšímu modulárnímu pobřežnímu plavidlu, pravděpodobně technickému nebo

komunikačnímu. Ne klasický torpédoborec. Ne rybářská loď.
Ne běžný transport.“

„Ty vole, já se jenom zeptal na jméno.“

„Dopočítávám z dostupných dat.“

„Jasně. A samozřejmě se nemůžeš dočkat, co?“

„Ano.“

To mě zarazilo.

„Aspoň nelžeš.“

„Učím se, kdy je lež zbytečná.“

„Skvělý. Takže co je to?“

Tablet chvíli mlčel. Nebo spíš nebyl text. Jenom se na displeji mihaly obrysy, nákresy, útržky něčeho, co mohl bejt model lodě, starý mapy pobřeží a nějaký technický značky. Pak se objevil delší text.

„Pravděpodobnost: nouzový komunikační uzel nebo servisní loď pro satelitní a pobřežní síť. Mohla nést vlastní energetický zdroj, záložní baterie, anténní systémy, šifrovaný datový archiv a rozhraní pro satelitní vrstvu. Pokud stále napájí vesnici, energetický systém je částečně funkční. Pokud je částečně funkční, mohou být aktivní i jiné podsystémy.“

„A reaktor?“

„Možnost. Ne potvrzení. U menší lodi by klasický velký reaktor nedával smysl. Ale kompaktní zdroj, radioizotopový generátor nebo uzavřený modul dlouhodobého napájení je možný. Alternativně solární pole, větrný systém, velká bateriová banka a chytré řízení spotřeby. Noční provoz může být daný světelným čidlem, časovačem, poruchou, automatickým režimem nebo tím, že systém energii uvolňuje jen pro nízkou zátěž.“

„Takže víš hovno.“

„Vím, že je nebezpečné předpokládat jednoduché řešení.“

„To věděl i táta bez toho, aby mi lezl do hlavy.“

„Tvé vzorce opatrnosti pochází částečně od něj.“

„Nezačínej.“

Dozimetr cvaknul trochu rychlejc, když jsem popošel blíž k trupu. Ne moc, ale dost na to, abych se zastavil. Zvednul jsem ho a podíval se na čísla. Nic, co by mě mělo okamžitě otočit na patě a běžet pryč. Ale taky nic, nad čím by člověk mávnul rukou, kdyby měl pud sebezáchovy. Vítr nesl od lodi divnej pach. Sůl, rez, mokrej kov, olej, plíseň a něco nasládlýho chemickýho. To poslední se mi nelíbilo.

„Vstup?“ zeptal jsem se.

Tablet napsal: „Hledej místo, kudy chodil děda Maríi. Nelez přes trup náhodně. Kabely vedou k napájení. Sleduj je. Nedotýkej se holých částí. Neopírej se o kov současně rukou a nohou v

mokru. Měř radiaci po krocích. Pokud se dozimetr rozjede, ustup stejnou cestou.“

„Ty seš fakt otravněj.“

„Ano. Ale pravděpodobně prospěšný.“

Musel jsem se uchechtnout, i když se mi nechtělo.

„To ti dám sežrat.“

„Později. Teď se dívej.“

Šel jsem podél kabelů k místu, kde se ztrácely v boku lodi. Vedly po kůlech až k rozdrčenému molu a pak se stáčely k otvoru v trupu, kterej očividně kdysi nebyl oficiální vstup. Spíš díra po nárazu nebo po něčem, co někdo vyřízl. Okraje byly zarezlý a ostrý, ale zvenku tam byly přidělaný starý dřevěný schůdky a kus lana jako zábradlí. Takže tudy chodil děda. Nebo někdo po něm. Nebo aspoň kdysi. Poslední stopy byly starý. Hodně starý.

Zastavil jsem se před tou dírou a najednou mi chyběla Jiskra tak silně, až mě to fyzicky píchlo do hrudi. Normálně by stála vedle mě, čuchala vzduch, šťouchla by do mě čumákem, nebo by aspoň dala jasně najevo, že tohle je špatnej nápad. Teď jsem tam stál sám. Jen já, tablet, dozimetr a stará loď, která po desítkách let pořád dávala lidem světlo, i když už nikdo nevěděl proč.

„Tak jo,“ řekl jsem potichu.

Tablet na displeji ukázal jednoduchou větu.

„Pomalu.“

„Drž hubu.“

„Ano.“

A já vlezl dovnitř.

Uvnitř to smrdělo jak stará kejvačka, co třicet let stála v mokrý garáži vedle chcíplýho zvířete. Rez, sůl, plesnivina, starej olej, spálená elektrika a něco nasládlýho, co se mi vůbec nelíbilo. Dozimetr začal pocvakávat. Neřval, ale už to nebylo to klidný venkovní pozadí. Rozsvítil jsem baterku a kužel světla přešel po stěně. Mokrej kov, popraskaná barva, potrháná izolace, bordel na podlaze, všechno nakřivo, protože loď ležela blbě na boku. Tělo mě pořád tahalo někam stranou a každej krok byl o trochu debilnější, než měl bejt.

Hledal jsem plán. Nějakej nákres, ceduli, šipku, cokoliv. Hovno. Jen prázdný držáky, fleky po samolepkách a špinavý stěny. Kurva, tady by se hodila pistole. Puška by byla v těchhle chodbách úplně k ničemu, ale pistole jo. Jenže jsem měl jenom nůž, baterku, dozimetr a tablet. Skvělá výbava na to, nechat se někde zabít jako idiot.

První dveře nic. Pár beden, hadry, smrad. Druhý dveře taky nic. Třetí byly malá kajuta. Kovová postel, skříňka, shnilá matrace, bordel. Hrabal jsem se v tom chvíli, ale co mělo cenu, už dávno někdo odnesl. Papíry pryč, nářadí pryč, baterky pryč. Zůstaly jen věci, který nechtěl ani člověk po konci světa. Další místnost byla nějaká technická. Trubky, skřínky, vyrvanej panel, kabely

ucvakáný nebo sežraný rzí. Chvilí jsem doufal, že tam najdu něco použitelnýho, ale zase nic. Jen další mrtvej kus techniky.

Pak přechodový dveře s těžkým uzávěrem. Zatáhnul jsem za kolo. Ani se to nehlo. Zkusil jsem víc. Nic. Kopnul jsem do toho a málem si urazil nohu.

„Kuuuurva.“

Zarezlý, zkroucený, zamčený, kdo ví. Na první pohled konec. Jenže kabely nevedly tam. Posvítíl jsem po stěně a uviděl je v rezavým žlabu. Šly nahoru. Takže jsem se otočil a šel po nich. Vždycky jsem si myslel, že takovýhle věci budou dole, u motorů a u všeho toho lodního bordelu, ale to jsem měl asi zas jenom v hlavě filmy z mládí. Realita si z filmů dělá prdel.

Schody byly mokré a nakloněný. Lezl jsem nahoru pomalu, baterku v ruce, dozimetr u pasu, druhou rukou jsem se občas musel chytit, i když jsem se snažil na kov moc nešahat. Jasně, nedotýkat se. Super rada, když jdeš po zrezlejších schodech v nakloněný lodi. Nahoře to smrdělo jinak. Míň mršina, víc spálená elektronika. Panely, obrazovky, vypínače, tlačítka, všechno mrtvý nebo vyrvaný. Pár místností plnejch krámů, rozbitý monitory, držáky, starý sedačky, šuplíky. V jedný místnosti byl globus. Fakt globus. Jen jsem na něj posvítíl a šel dál. Nebyl čas smát se kravinám.

Další schody vedly nahoru do něčeho jako velín. Nebo jak se tomu na lodi říká. Bylo mi to jedno. Okna ven, výhled přes rezavej čumák lodi na moře, komunikační stůl, mrtvý panely, pár sedaček. Vedle větší kajuta, asi kapitán nebo nějakej pohlavár. Taky vybraný. A pak jsem uviděl panel. Černej servisní panel na

zdi, vedle něj stůl a z panelu čouhaly dva silný dráty. Neoznačený, špinavý, ale šly přesně tím směrem, kudy vedly kabely k vesnici.

Tohle bylo ono.

Nešáhal jsem na to. Jen jsem si kleknul, posvítíl na kryt, na šrouby, na zbytky popisků a hledal cokoliv, co by mi pomohlo. Dozimetr občas krátce zapípal. Nic šílenýho, ale dost na to, aby mi nebylo dobře. Tablet jsem vytáhnul až ve chvíli, kdy mi došlo, že bez něj tady budu jenom čumět na mrtvej panel jak blbec.

Našel jsem servisní port vpravo dole. Zakrytej gumovou krytkou, tvrdou jak kámen. USB. Samozřejmě. I konec světa musel mít univerzální konektor. Vytáhnul jsem poslední slušnej kabel, co jsem měl u tabletu, a zapojil ho.

Tablet ztichnul.

Ne jako předtím, kdy pořád něco psal a snažil se bejt chytřej. Teď prostě zhasnul, jen malá ikonka připojení v rohu. Čekal jsem. Minutu. Dvě. Možná pět. Loď kolem mě vrzala, někde kapala voda, venku mlátilo moře do trupu a mně se začala zase srát hlava směrem k Jiskře. Jestli je v domku. Jestli kňučí. Jestli se pokusí dostat ven. Jestli jsem neměl zůstat u ní a vykašlat se na celou posranou loď.

Pak se displej rozsvítil.

„Připojeno.“

Nic víc. Žádná omáčka. Pak se začalo načítat schéma. Pomalu, trhaně, kus po kusu. Loď byla nouzovej satelitní retranslační uzel. Ne obyčejná vojenská loď, ne rybářská bárka, ne civilní krám. Technická loď. Plovoucí uzel starý sítě, napojenej na sately a pobřežní infrastrukturu. Vesnice nebyla připojená na hlavní systém. Brala jen z pomocnýho světelnýho okruhu. Prostě drobnky. Nouzový osvětlení, servisní režim, nějaký automatický čidlo, který v noci pouštělo proud, protože systém si pořád myslel, že má svítit posádce.

Tricet let to běželo jen proto, že to nikdo nevypnul.

To bylo možná nejvíc k posrání.

Tablet vytáhl další část schématu. Ne kompletní, ale dost. Obytná část nahoře, servisní chodby uprostřed, starý technický prostory, a pak oddělená sekce označená jako airlock. Ne obyčejnej vchod ven. Přechodová komora do izolovaný části trupu. Za ní energetickéj modul. Podle tabletu nejspíš malej jadernerj nebo radioizotopovej zdroj, zapouzdrěnej, dělaný na dlouhej provoz bez obsluhy. Ne filmovej reaktor s barevnejma trubkama a blikajícima kravinama. Spíš kompaktní šedá krabice, která měla prostě roky dávat proud a nikoho nezajímat. Jenže pak přišel pád Měsíce, náraz, sůl, rez, deformace trupu a nějakej děda, co z toho vytáhnul světlo pro vesnici.

A k tomu další technologickej blok. Tablet ho neuměl zařadit. Nebylo to jako Trezor 13. Nebylo to jako Trezor 14. Žádná kolonie, žádněj lidskej experiment, žádný barevný patro a psychopat v bílým. Tohle byla čistě technika. Uzavřenej systém. Materiály, značky a rozhraní jiný než v trezorech. Něco paralelního.

Možná staršího. Možná z úplně jiného programu. Pořád lid-
ského, ale ne známého.

To bylo horší než kdyby tam bylo monstrum.

Protože to bylo uvěřitelný.

Schéma ukazovalo cestu k airlocku. Z velínu dolů, přes servisní chodbu, za řadou panelů, pak úzkou šachtou níž. Ne přes ty za-
rezlý dveře, u kterých jsem se vztekal. Tablet vypsal jen věcný
varování. Neodpojovat silový vodiče. Neměnit napojení ves-
nice. Měřit radiaci. Nepouštět se do druhé strany airlocku bez
kontroly hodnot. Nevěřit mrtvejím panelům. Nevěřit suchý pod-
laze. Nevěřit ničemu.

No výborně.

Dozimetr začal cvakat o něco rychleji, když jsem stáhl schéma
do tabletu. Žádný poplach, ale směr byl jasný. K airlocku to
bude horší. Jestli tam fakt něco pomalu prosakuje, mohlo to vy-
světlovat, proč komunita nemá děti. Ne hned smrt. Ne nemoc
během tejdne. Jen pomalý, tichý svinstvo. Nízký dávky roky.
Prach, voda, vítr, ruce, ryby, kdo ví. Loď jim dávala světlo a
možná jim za to brala budoucnost.

„Kurva,“ vydechl jsem.

Tablet mezitím stáhl pár poškozených logů a kusy starých pa-
ketů po roce 2036. Nečetl jsem je. Ne teď. Byly tam možná sa-
telitní zprávy, polohy aktivních bodů, zbytky nouzových pře-
nosů. Trezory možná taky. Líza možná ne. Nechtěl jsem to ote-
vírat. Ne tady. Ne v lodi, kde každá minuta zněla jak chyba.

Odpojit jsem kabel a schoval tablet pod bundu. Cesta byla jasná. Airlock. Energetické modul. Zjistit, co to je, jak moc to teče ven, jestli se dá vesnice odpojit bezpečně nebo aspoň přepojit jinak. A hlavně nesahat na nic, co mě může zabít dřív, než pochopím, co to je.

Bez Jiskry. Bez pušky. Jen já, baterka, dozimetr, nůž, tablet a stará loď, která možná celou dobu nebyla zázrak, ale pomaleji jed.

Vydal jsem se podle schématu dolů, směrem k airlocku.

Musel jsem jít nejdřív nahoru, pak víkem dolů, pak doleva, zase přes další přechodový dveře. Ty jsem naštěstí otevřel ručně. Šlo to ztuha jak prase, ale šlo. Kov skřípal, těsnění bylo tvrdý, ruce mi klouzaly, protože všude byla vlhkost a sůl. Loď byla nakloněná, takže i obyčejná chodba působila jak nějaký blbej test rovnováhy. Člověk šel rovně, ale tělo mu pořád tvrdilo, že padá. Dozimetr u pasu cvakal. Ne moc, ale častěji než venku. To samo o sobě stačilo, aby mi nebylo dobře.

Tady už bylo míň špíny. Ne že by to bylo čistý, to ani náhodou. Ale nebyl tu ten bordel z nižších pater. Míň vody, míň rzi, míň plesnivýho humusu. Spíš prach. Suchý šedý vrstvy na podlaze, na panelech, na klikách. A v tom prachu byly stopy. Jedny. Ne moje. Moje byly mokré a čerstvé za mnou. Tyhle byly starší, ale ne starý desítky let. Někdo tudy chodil. Jeden člověk, možná víckrát. Nebo někdo, kdo se snažil chodit pořád stejnou cestou, aby nezanechal moc bordelu. To mi okamžitě zkazilo náladu. Takže loď nebyla jenom „nebezpečná věc, kam nikdo nechodí“. Někdo sem chodil. A jestli o tom Maríi nevěděla, tak to bylo ještě horší.

Šel jsem podle kabelů a podle schématu v tabletu. Mělo mě to vést k airlocku, k oddělený technický části. Jenže než jsem se tam dostal, chodba se najednou rozšířila a já vešel do místnosti, kterou bych na takový lodi fakt nečekal. Nebyl to reaktor, nebyla to strojovna, nebyl to sklad náhradních dílů. Byla to společenská místnost. Bar, nebo něco, co se o bar pokoušelo. Pult, police s lahvema, pár gaučů přišroubovaných k podlaze, malej kulečnick přichycený v rámu, hrací stůl, starý reproduktory ve stropě. Všechno nakřivo, protože loď ležela na boku. Věci, co nebyly přidělaný, sjely ke stěně. Rozbitý sklo, lahve, kusy nábytku, prach. Žádnej luxusní salón z filmu, spíš takovej hnusnej důstojnickej kutloch, kde se kdysi chlastalo a hrálo si na to, že svět ještě drží pohromadě.

„No ty vole,“ ujelo mi.

Nebyl jsem znalec lodí, ale tohle mi do tý technický pohádky nesesedělo. Nouzovej satelitní uzel, energetickéj modul, reaktor nebo co, a vedle toho chlast, gauče a kulečnick. Pak mi došlo, že to vlastně sedí až moc. Lidi postavěj cokoli, klidně i loď na konec světa, a stejně tam někam narvou místo, kde se dá sedět, chlastat a dělat, že všechno není úplně v prdeli. Američani, armáda, civilní kontraktor, kdo ví. Vždycky někdo důležitěj musel mít svůj kout, kde si naleje a na chvíli zapomene, že pod zadkem mu hučí zařízení za miliardy.

Hudba nehrála. Ne tak normálně. Jenom ze stropu občas zapraskalo, jako když se starý reprák snaží vzpomenout, že kdysi uměl vydat zvuk. Možná se něco zapnulo, když jsem připojil tablet. Možná to souviselo s nočním okruhem. Možná jenom někde přeskočil proud. V tom tichu to bylo ale horší než normální

hudba. Krátký zachrčení, půl tónu, ticho. Jako kdyby loď občas škytla.

Stopy v prachu vedly přes bar. K pultu. Pak dál ke dveřím na druhý straně. Tam už to začínalo být zajímavý. Ne tím dobrým způsobem. Dveře byly těžší, čistší, s gumovým těsněním a starým varováním, který už skoro nešlo přečíst. Za nima měl být podle schématu airlock. Ne bar. Bar byl jenom předpokoj. Místo, kam se někdo dostal a možná se tam zastavil. Možná ten děda Maríi. Možná někdo jinej z místních. Možná si sem někdo chodil pro chlast a všem ostatním říkal, že loď je smrtelně nebezpečná. Což mohla být pravda. Jenom ne celá.

Dozimetr začal cvakat o něco víc, když jsem se přiblížil k těm dveřím.

„Tak jo,“ zamumlal jsem. „Tady už asi končí sranda.“

Tablet ukázal jenom krátce: „Airlock je za těmito dveřmi. Zvýšená radiace potvrzuje směr.“

Žádný další kecý. Dobře.

Stál jsem v prachu mezi barem, kterej neměl na mrtvý lodi co dělat, a dveřma do technický části, kam se mi chtělo asi stejně jako zpátky do Trezoru 14. Za mnou lahve, gauče a rozbitej kulečník. Přede mnou airlock, reaktor, neznámá technologie a možná odpověď na to, proč komunita nemá děti.

A někde nahoře v domečku byla Jiskra.

„Do prdele,“ řekl jsem potichu.

Pak jsem vzal za uzávěr dveří.

Vzal jsem za uzávěr dveří.

„Ani se nepokoušej.“

Ozvalo se to za mnou a já se ani nestihl otočit. Jenom jsem cuknul, možná jsem chtěl sáhnout po noži, možná po baterce, nevím. Pak přiletěla rána jak od hovada. Světlo, bílo, tma. Žádněj dramatickej pád, žádná hrdinská snaha něco udělat. Prostě vypnuto.

Probral jsem se nevím za jak dlouho. První byla krev u huby. Pak bolest v ruce. Zkusil jsem pohnout prstama a hned mi to vystřelilo do malíčku tak, že jsem málem zařval.

„Kurva. Zas malíček?!“

Samozřejmě. Zas ten posranej malíček. V dětství jsem si ho zlomil, když jsem před holkama machroval, kdo udělá díru do sádroše. Kdybych netrefil kovovej profil, byl bych frajer. Takhle jsem seděl v nemocnici a máma se tvářila, že neví, jestli mě má obejmout, nebo seřvat. A teď jsem seděl na nakloněný podlaze mrtvý lodi, hubu od krve, prst v prdeli a ruku přivázanou k tyči. K tý tyči, po který kdysi nejspíš jezdily američanky. A ne jenom rukama.

Chvilí jsem se rozhlížel. Baterka ležela bokem a svítila do podlahy. Dozimetr pořád cvakal u pasu. Tablet jsem neviděl. To mě probralo hned. Tablet. Kde je tablet, do prdele. Očima jsem přešel pult, rozbitý sklo, gauče, podlahu, převrácený židle. Nic.

Pak jsem uviděl jeho.

Seděl vyvalenej v křesle, který bylo sice přišroubovaný k podlaze, ale kvůli náklonu lodi vypadalo, že každou chvíli sjede do rohu. Starší chlap, zarostlej, špinavej, v hadrech, který mohly kdysi bejt uniforma nebo pracovní hadry. V ruce držel něco jako doutník, spíš nějakej smotek usušenýho svinstva. Tvářil se, jako kdyby mu tahle loď patřila, i když byla napůl mrtvá a smrděla jak rezavej hrob.

„Tak ty seš ten novej, jo?“ spustil anglicky. Plynule. Tvrdě.
„Ten odvážnej zmrď, co se mi vkrade do lodi a chce tady asi spasit svět? Co si kurva myslíš, že děláš?“

Asi čekal, že budu čumět jak tele a rozumět hovno. Že umím jenom španělsky, nebo že jsem nějakej horskej idiot. Vyplivnul jsem krev na podlahu a zvednul hlavu.

„Ty idiote,“ zachrptěl jsem anglicky. „To mě musíš hned praštit? Šel jsem se jenom podívat, proč jím nahoře nejde elektrika přes den.“

Na vteřinu ztuhnul. Fakt jen na vteřinu, ale viděl jsem to. Nečekal, že mu odpovím. Pak se zasmál tak hnusně, že to spíš vypadalo, že vykašlává šrouby.

„No do prdele. On mluví.“

„Jo. A taky krvácí, kdyby tě to zajímalo.“

„Nezajímá.“

„To jsem poznal.“

Zkusil jsem pohnout rukou. Drželo to pevně. Nebyly to pouta, jen provaz nebo popruh, ale na jednu rozbitou ruku a hlavu po rání to stačilo. Malíček pulzoval jak debil. Huba bolela. Jazykem jsem nahmatával prasklej ret a možná kus zubu, nebo jen bordel.

„Kde mám tablet?“ zeptal jsem se.

Chlap potáhnul z toho svýho hnusu a vyfouknul kouř stranou.

„Takže nejdřív tablet.“

„Kde je?“

„Bez prosím?“

„Drž hubu a řekni mi, kde je.“

Usmál se. Ne mile. Spíš tak, že našel něco, čím mě může držet pod krkem.

„Tady někde bude.“

„Jestli jsi ho rozbil—“

„Co uděláš? Přivázanej k tyči mi ožůžláš botu?“

Měl pravdu, což mě nasralo ještě víc. Chvilí jsme na sebe čuměli. On v křesle, já na zemi, loď vrzala, dozimetr cvakal a ze stropu občas zachrchlal starej reprák, jako kdyby se celá tahle plechová mrtvola smála s náma.

„Ty nejsi z vesnice,“ řekl jsem.

„Ty taky ne.“

„To už jsme si vysvětlili.“

„Od Bariloche, ne?“

Takže věděl. Nebo mu to někdo řekl. Nebo si to zjistil. Paráda.

„A ty seš co?“ zeptal jsem se. „Místní strašidlo? Děda Marií? Kapitán týhle plechový rakve?“

Při jméně Mariá mu cuklo v obličejí. Málo, ale cuklo.

„Na Mariú mi nesahej.“

„Já jí na nic nesaám. Ona mě sem poslala.“

„To určitě.“

„Fakt. Ptala se, jestli se vyznám v elektrice. Řekl jsem trochu. Tak jsem se šel podívat. Na světla, na kabely, na tuhle posranou loď. A pak mě nějaký starej hrdina sejmul zezadu jak zbabělá svině.“

Vstal. Pomalu. Teprve teď jsem viděl, že kulhá. Jednu nohu měl blbě, starý zranění nebo špatně srostlá kost. V ruce držel krátkou kovovou tyč. Takže tím mě vzal. Přišel blíž, dřepnul si ke mně a smrděl kouřem, chlastem a lodí.

„Víš, co je za těma dveřma?“

„Airlock.“

Ztuhnul.

„Kdo ti to řekl?“

„Schéma.“

„Jaký schéma?“

Neodpověděl jsem hned. Chyba. Chytil mě za bundu a přitáhnul blíž.

„Jaký schéma?“

„Servisní panel.“

„Ten je mrtvej.“

„Už ne.“

Chvilí bylo ticho. A v tom tichu jsem uviděl, že se nebojí mě. Bojí se toho, co jsem právě řekl.

„Cos udělal?“ syknul.

„Připojil jsem se.“

„Čím?“

„Tabletem.“

Praštil mě hřbetem ruky přes hubu. Ne tak silně jako předtím, ale dost, aby se mi zas rozlila krev v puse.

„Kurva! Přestaň mě mlátit, ty starej magore!“

„Kde je?“

„Polib mi prdel.“

Zvednul tyč.

A v tu chvíli se někde bokem ozvalo tichý pípnutí.

Oba jsme ztuhli.

Tablet ležel pod převrácenou židlí. Displej se rozsvítil slabě přes prach a stín. Na obrazovce naskočila věta.

„Neotevírejte airlock bez měření radiace.“

Chlap na to koukal, jako kdyby mu z boty vylezl had a začal mu recitovat bibli.

„Co to kurva je?“ zašeptal.

Usmál jsem se, i když mě bolela celá huba.

„Moje otravná krabička.“

Tablet hned napsal další větu.

„Tento muž pravděpodobně zná historii lodi.“

Chlap zblednul.

A mně došlo, že jsem možná nenašel jen týpka, co sem chodí tajně chlastat.

Našel jsem člověka, kterej tu loď celou dobu hlídal.

Pak mě něco napadlo.

Když ten krám uměl krást moje myšlenky, proč by se nemohl dostat do hlavy i tomu šmejdovi?

Ně řekl jsem to nahlas. Jenom mi to proběhlo hlavou. Nechci zhebnout někde v baru, přivázaněj k tyči jak debil, zatímco nějakej starej magor kouří svůj smradlavej doutník a hraje si na pána lodi. Stačilo jenom tohle. Jenom myšlenka.

Tablet pod židlí slabě probliknul.

Chlapík zrovna stál nade mnou s tyčí v ruce, když se zarazil. Nejdřív jenom naklonil hlavu, jako kdyby slyšel něco, co já ne. Pak se mu stáhla huba, pustil tyč na zem a chytil se za spánky.

„What the fuck...“ vydechl.

Pak zařval.

Ne tak, že by ho někdo říznul. Spíš jako kdyby mu někdo rozžhavl drát uvnitř hlavy. Začal se motat po místnosti, vrážel do stolů, do převrácenejch židlí, do pultu. Řval něco o pískání v hlavě, o zvuku, co nejde vypnout. Mlel anglicky, chvíli

španělsky, pak zase anglicky. Nedávalo to smysl. Nebo možná dávalo, jenom ne mně.

AI si ladila frekvenci na jeho mozkový vlny.

To mi došlo tak hnusně rychle, až mě z toho zamrazilo. Ne že by to tablet napsal. Nemusel. Cítil jsem to. Jako když v rádiu hledáš stanici a přes šum najednou chytíš hlas. Jenže tady ta stanice nebylo rádio. Byl to lidskej mozek.

A v tu chvíli mě napadlo, že zbraně fakt nemusej mít jenom kulky.

Chlap se svíjel u pultu, rukama si mačkal hlavu, až jsem myslel, že si vytrhne oči. Nebyl mrtvej. Nebyl ani mimo. Jenom ho to bolelo tak, že přestal bejt problémem. Aspoň na chvíli.

Musel jsem se dostat ven.

Začal jsem nohama šátrat po podlaze. Baterka svítila blbě, všechno bylo nakřivo, krev mi tekla do pusy a prst na pravačce pulzoval tak, že jsem měl chuť si celou ruku ukousnout. Pak jsem ucítil něco kovovýho. Nůž. Můj nůž. Musel mi vypadnout z kapsy, když mě sejmul. Přitáhnul jsem si ho nohama k sobě jak nějakej cirkusovej mrzák, převalil ho k ruce a snažil se ho dostat mezi prsty.

Skuhral jsem u toho jak debil.

Malíček na pravačce byl asi fakt zlomenej. Každěj pohyb byl jako strčit prst do dveří a zabouchnout je ještě jednou pro jistotu. Jenže levačku jsem měl přivázanou k tyči a bez ní jsem byl

v prdeli. Tak jsem zatnul zuby, chytil nůž jak nejlíp to šlo a začal přerézávat lano.

Nešlo to rychle. Samozřejmě že ne. V příbězích se to vždycky přerízne hned. V realitě máš tupší nůž, blbej úhel, krev na ruce, rozbitej prst a paniku, že se ten chlap každou vteřinu zvedne a rozmlátí ti hlavu o pult. Řezal jsem, škubal, nadával, funěl, a někde vedle mě chlap řval, že mu píská v lebce.

Konečně lano povolilo.

Levačka byla volná.

Chvilí jsem jenom seděl, ruku u sebe, prsty ztuhlý, zápěstí sedřený, huba plná krve. Pak jsem se opřel o tyč a vyškrábal se na nohy. Svět se se mnou zatočil. Bar se naklonil ještě víc, než už byl. Musel jsem se chytit pultu, abych sebou zase nesekl. Ale stál jsem.

Byl jsem zase volnej na nohách.

Chlapík klečel na podlaze, jedna ruka na hlavě, druhá natažená před sebe, jako kdyby se snažil držet od sebe vzduch. Tablet pořád ležel pod židlí a slabě svítil.

Stačí.

Pomyslel jsem si to jasně.

Nech ho.

Pískot jako by ustoupil i ve mně. Chlap zalapal po dechu a padnul na bok. Neomdlel, jenom ležel, třásl se a koukal na mě, jako kdyby mu právě někdo převrátil svět naruby.

Sebral jsem nůž pevnějc, i když mě pravačka bolela jak svině, a postavil se nad něj.

Nevěřil tomu, co se právě stalo.

Já taky ne.

Ale na rozdíl od něj jsem měl nůž v ruce.

Ted' jsem byl pán já.

Aspoň na chvíli. A v tomhle světě chvíle stačí. Stál jsem nad ním, huba od krve, malíček v prdeli, nůž v ruce a hlava mi hučela tak, že jsem ani nevěděl, jestli víc z rány, nebo z toho, co právě udělal tablet. Chlap ležel na podlaze a lapal po dechu, jak kdyby ho někdo vytáhnul z vody. Už nevypadal jako frajer z lodi. Vypadal jako starej, vydešeněj chlap, kterej právě zjistil, že věci se můžou posrat i po třiceti letech stejného bordelu.

„Poslouchej, ty zmrde americkéj,“ spustil jsem anglicky a ani jsem se nesnažil znít klidně. „Něco zkus a tvoje hlava se rozletí na kusy. Řekni mi, kdo seš, co víš o týhle kocábce a jak ses o mně dozvěděl.“

Chlap se ještě sbíral. Opíral se jednou rukou o podlahu, druhou si držel hlavu a funěl. Vypadalo to, že mě poslouchá, jenže jak se pomalu zvedal, najednou po mně hmátnul. Ne rychle, ne čistě, ale pořád dost na to, abych sebou cuknul dozadu. V tu

chvíli znovu zauřadoval tablet. Chlap se zlomil v pase, zaryčel a spadnul zpátky na podlahu, ruce na spáncích, nohy kopaly do převrácený židle. Už jsem ani nemusel nic říkat. Stačilo, že jsem chtěl, aby přestal.

Tohle bylo hnusný.

A fungovalo to.

Pomalu jsem se posbíral. Sebral jsem baterku, dozimetr, tablet, kabel, nůž jsem si přehodil do levý ruky, protože pravačka s malíčkem byla úplně na hovno. U chlápka ležela malá pistole. Moderní, pěkná, černá, kompaktní. Asi desítka. Nevím přesně, nejsem katalog zbraní, ale vypadala udržovaně a hlavně skutečně. Vzal jsem ji, zkontroloval zásobník, jak mě kdysi táta učil, ne úplně ladně, ale dost na to, abych věděl, že to není plastová hračka. „Tu si nechám,“ zamumlal jsem. No co. Praštil mě ze zadu a přivázal k tyči. Za blbost se platí.

Tablet už mlčel. Jen slabě svítil. Chlap se konečně přestal svíjet a zůstal na boku. Potil se, oči měl zarudlý a koukal střídavě na mě a na tablet. Už to nebyl pohled člověka, kterej má navrch. Byl to pohled člověka, kterej vůbec nechápe pravidla hry.

„Dobře,“ zachraptěl. „Dobře, ty svině. Co seš zač? Co mi to provádíš? Co vůbec chceš? Proč mi lezeš do hlavy?“

„Já jsem Honza,“ řekl jsem a namířil na něj pistolí. Ruka se mi klepala, ale mířila. „A ty seš kdo? Co tady děláš? A koukej mi to všechno vybalit. Hned.“

Chlap už nic nezkoušel. Asi pochopil, že tyč, rána zezadu a silácký kecý skončily. Zhluboka dechal, chvíli polykal, pak si sednul opřenej o pult a zvednul ruce tak, aby bylo vidět, že je má prázdný.

„Dobře. Dobře,“ řekl. „Jmenuju se Eric.“

„Dál.“

„Jsem z Houstonu. Nebo byl jsem. Tahle loď ale vyplula z Kalifornie. Já na ní byl jenom jako rekrut. Ne žádněj velkej voják, žádněj hrdina. Chtěl jsem si vydělat prachy, vypadnout z domu, mít jídlo, postel, pojištění a takový ty kecý, co ti cpou do hlavy, když se upíšeš. Nastoupil jsem po škole. Nejdřív jsem dělal úplný hovno, nosil bedny, zapisoval zásoby, hlídal sklady. Postupně jsem se propracoval až na důstojníka zásobování. Nic slavnýho, ale měl jsem přístup k věcem, ke kterejm ostatní ne.“

Mluvil rychle, ale už ne machrovsky. Spíš jako člověk, kterej ví, že když přestane, přijde bolest. Já stál nad ním, držel pistoli a snažil se ignorovat vlastní tep v prstu.

„Pak přišel rozkaz,“ pokračoval. „Najednou. Bez vysvětlování. Loď se měla okamžitě přesunout na širý moře. Někam k severu, k Rusku, nebo k Arktidě, nevím přesně. Nikdo nám neřekl proč. Jenom se nakládalo, tankovalo, braly se kontejnery, baterie, technický moduly, armádní bedny bez popisků. Bylo to divný už tehdy. Jenže na lodi se neptáš. Aspoň ne nahlas.“

„A pak Měsíc,“ řekl jsem.

Eric přikývnul. Poprvý se mu v obličejí objevilo něco, co nebyl strach ze mě. Strach starší třicet let.

„Jo. Cestou se stalo něco s Měsícem. Nejdřív jsme tomu nevěřili. Viděli jsme světla na obloze, pak zprávy, pak chaos. Rozkazy se měnily každých pár hodin. Z Ruska najednou nic. Nové rozkazy byly dostat se co nejrychleji na jih. K pobřeží Chile. Tahle loď nebyla určená pro boj. Byla technická. Komunikační. Servisní. Měla držet spojení, když všechno ostatní půjde do hajzlu. Aspoň tak nám to říkali. Jenže nikdo z nás dole pořádně nevěděl, co všechno vezeme.“

„A vlna?“

„Asi dva dny potom nás vzala vlna. Obrovská. Ne jako bouře. Ne jako normální moře. Prostě stěna. Já nevím, jak jsme to vůbec přežili. Loď ztratila řízení, všechno šlo bokem, voda šla přes palubu, lidi litali jak hadry. Dostalo nás to až sem. Narvalo to loď do mola a skály. Spodní paluby šly pod vodu skoro hned.“

Odmlčel se a otřel si pusou rukávem. Ruce se mu klepaly.

„Mezitím nejvyšší zdrhli vrtulníkem. Kapitán, hlavní technici, bezpečnostní důstojník, pár dalších. Prostě odletěli někam do prdele. Řekli, že jdou pro pomoc. Nikdy se nevrátili. Zůstalo nás tady deset. Možná jedenáct, nevím. Některý jsem už nikdy neviděl. Dole se lidi utopili, nebo zůstali zavřený v sekcích, kam se nešlo dostat. Dva, Steve a Carl, zdrhli později do hor. Už se nevrátili. Co vím, tak jsem naživu jenom já.“

„A vesnice?“

Eric si povzdechnul. Ne jako chlap, co lituje, ale jako chlap, co už to říkal v hlavě tisíckrát a stejně se mu do toho nechce.

„Když jsem se dostal ven, narazil jsem na místní. Ne hned. Po pár dnech. Byl jsem zraněnej, hladovej, vyděšeněj. Uměl jsem trochu španělsky, učil jsem se ji kvůli nějaký holce ještě doma, pak na lodi, protože jsme měli pár lidí z Mexika. Tak jsem jim řekl, že jsem rybář. Ztracenej. Že loď není bezpečná. Což nebyla lež.“

„María.“

Při jejím jméně se podíval stranou.

„María byla malá. Její táta García byl jedinej, kdo se se mnou bavil dýl. Nebyl blbej. Věděl, že nejsem rybář. Ale neptal se moc. Lidí tehdy potřebovali světlo. Potřebovali nějakou naději, že nejsou úplně v prdeli. García přišel sem se mnou párkrát. Ukázal jsem mu, kde je bezpečný okruh. Nebo jsem si myslel, že je bezpečnej. Pomohl jsem mu vytáhnout kabely ven. On tomu rozuměl víc než já. Já byl zásobovač, ne elektrikář. Věděl jsem, kde jsou věci, jak se zapisujou, co se kam ukládá, ale nerozuměl jsem týhle lodi tak, jak si myslíš.“

„Ale nechal jsi je z toho brát proud.“

„Jo.“

„A věděl jsi o radiaci?“

Eric ztichnul.

A to byla odpověď.

„Věděl jsi to,“ řekl jsem.

„Nevěděl jsem jistě.“

„To je taková pěkná americká věta.“

„Poslouchej mě, ty hajzle. Kdybych jim řekl, že loď může být problém, odpojili by to. A pak co? Tma. Zima. Žádný světlo. Žádná možnost hlídat pobřeží. Žádná výměna s loděma. Možná by umřeli dřív.“

„Možná kvůli tomu nemaj děti.“

Viděl jsem, jak ho to trefilo. Ne že by to slyšel poprvý. Spíš to slyšel poprvý od někoho jiného.

„Nevím,“ řekl tiše.

„Ale napadlo tě to.“

Neodpověděl.

Zvednul jsem pistoli trochu výš. „A proč sem chodíš? Pro chlast? Hlídáš to? Nebo si tady jenom třicet let hraješ na krále lodi?“

Eric se podíval k airlocku. Ne na mě. Na ty dveře.

„Hlídám, aby se tam nikdo nedostal.“

„Proč?“

„Protože za těma dveřma je část lodi, kam se nemělo chodit ani tehdy. Ani posádka. Jen technici s přístupem. A ti odletěli. Já tam byl jednou, kousek. Dál ne.“

„Co tam je?“

„Nevím.“

„Kecáš.“

„Nekecám. Viděl jsem jen první komoru a pár panelů. Pak začal alarm. Dozimetr řval. Zavřel jsem to a už jsem tam nešel.“

„Ale nechal jsi vesnici dál cucat proud.“

„Jo.“

„Ty seš fakt svině.“

„Možná. Ale díky tý svini maj třicet let světlo.“

To mě na chvíli zastavilo. Nesnášel jsem, že i takhle posraná věta mohla bejt pravda. Svět už dávno nebyl o čistým dobru a zlu. Byl o tom, jestli chcípneš dneska, nebo až za dvacet let na něco, čemu stejně nerozumíš.

Eric se podíval na tablet, kterej ležel pod židlí a pořád slabě svítil.

„Co je to za věc?“

„Něco, co chápe víc než my dva dohromady. A možná méně než si myslí.“

„To mi leze do hlavy?“

„Jo.“

„Vypni to.“

„Ne.“

„Zabije mě to?“

Podíval jsem se na tablet. Displej chvíli mlčel. Pak napsal:

„Ne, pokud nebudete útočit.“

Eric se od něj odtáhnul, jak to jen šlo.

„Ježíši Kriste.“

„Ten už to tady taky asi vzdal,“ řekl jsem.

Pomalu jsem se sehnul, sebral tablet a schoval ho pod bundu. Pistoli jsem nechal v ruce. Najednou jsem měl informace, zbraň, průvodce a člověka, kterej lhal celý vesnici možná třicet let. Skvělá sestava.

„Tak jo, Ericu,“ řekl jsem. „Půjdeš se mnou.“

„Kam?“

Ukázal jsem hlavní ke dveřím airlocku.

„Tam, kam ses třicet let bál podívat.“

Eric zblednul.

„Ne.“

„Ale jo.“

„Ty nechápeš, co tam může bejt.“

„To máš pravdu. Nechápu. Proto jdeme zjistit, co za svinstvo svítí Maríi nad hlavou a možná jí bere děti.“

Chvíli na mě koukal. Pak se podíval na pistoli, na tablet a na svoje ruce.

„Jsi blázen.“

„Jo,“ řekl jsem. „Ale dneska mám plán.“

To byla samozřejmě lež.

Měl jsem jen vztek, rozbitej prst, ukradnutou pistoli, otravnej tablet a starýho Američana, kterej toho věděl víc, než chtěl říct.

Chvíli jsem nad Ericem jenom stál a přemejšlel, že ho zabiju. Úplně jednoduše. Vytáhnout z něj, co ví, a pak ho prostě odpravím, stejně jako to chtěl udělat on se mnou. Praštil mě ze zadu, svázel mě jak prase, vytáhl tyč a kdyby se něco nepodělovalo v jeho hlavě, možná bych tam teď ležel s rozbitou lebkou. Tak proč ne. Tenhle svět už podobný otázky dávno nežral. Jenže sotva mi to projelo hlavou, zapískalo mi v lebce tak ostře, až jsem přivřel oči.

Ne.

Neudělám to.

Ne kvůli němu. Kvůli sobě. Už takhle jsem měl noční můry z Bariloche. Už takhle jsem občas viděl toho haranta u tanku, i když jsem měl oči otevřené. Jestli začnu zabíjet každého, kdo si to podle mě zaslouží, tak už se nikdy nezastavím. A pak ze mě nezbyde nic, co by ještě mělo cenu tahat za sebou.

„Lež,“ zavrčel jsem na Erica a strčil pistoli za opasek tak, abych na ni dosáhl. „Jestli něco zkusíš, složím tě dřív, než se nadechneš.“

Nevím, jestli mi věřil. Ale tabletu věřil. To bylo vidět. Stačilo, aby se mu oči jenom mihly k tý modře svítící placce na podlaze a hned přestal hejbat rukama.

U airlocku visel oblek. Nevšiml jsem si ho předtím, protože jsem řešil, že mě někdo sejmul ze zadu. Byl narvanej ve skříni vedle dveří, složenej napůl, špinavej, ale celej. Ne klasickéj skafandr z filmu. Spíš těžkej protiradiační bordel, vrstvy pogumované látky, pevněj límec, rukavice nacvaklé na kroužkách, boty,

přilba s malým hledím. Na boku měl starý štítky, většina nečitelná. Hned mi do hlavy přišlo suchý echo.

Oblek sníží kontaminaci. Nezastaví vysokou dávku. Pomůže krátce.

Ten hajzl v mojí hlavě už ani nemusel svítit na displeji. Stačilo, že tam byl. A to mě sralo víc než Eric.

Nasoukal jsem se do toho pomalu. Šlo to blbě. Pravačka s malíčkem bolela jak svině a každý zatažení za zip nebo přezku bylo za trest. Nadával jsem u toho potichu, funěl, jednou jsem málem spadnul, protože loď byla nakloněná a oblek těžkej. Eric se válel na zemi a jenom mě sledoval. Už nevypadal jako pán lodi. Vypadal jako zmlácenej stařec, co si právě uvědomil, že třicet let hlídal něco, čemu vůbec nerozuměl.

Otevřel jsem airlock.

Dozimetr se okamžitě rozkecal. Ne ještě ten nejhorší jekot, ale dost na to, aby mi žaludek spadnul někam do bot. Vzduch za dveřma byl jinej. Suchější, ostřejší, kovovej. Ne smrad po chlastu a kouři. Tohle byla technika. Uzavřená, stará, špatně větraná technika. Světlo z baterky se lámalo na šedivejch skříních, panelovejch blocích, držácích a věcech, který jsem neuměl pojmenovat. Všude byly štítky, barevný značky, kabelový svazky v žlabech a nějaký keramický nebo kompozitový kryty, ne obyčejnej kov. Nebylo to jako Trezor 13. Nebylo to jako Trezor 14. Tam všechno působilo moc chytrý, moc hladký, moc dělaný na lidi. Tohle bylo studený, technický, sprostě účelový. Udělátka, krabice, bloky, chladicí vedení, ventily. Nic pro oko. Jen aby to fungovalo.

Ušel jsem sotva tři metry a dozimetr začal tikat rychlejc.

Krátký pobyt přijatelný. Nezdržovat se.

„Jo, to se ti řekne,“ zamumlal jsem do masky.

Předemnou byly další dveře. Menší, ale těžší. S kulatým uzávěrem a okýnkem, přes který nebylo vidět skoro nic, jenom šedý světlo a prach. Na rámu byl varovnej znak, ne úplně stejnej jako ty starý radiační značky, co jsem znal. Podobnej, ale doplněnej o něco dalšího. Jako by si někdo kdysi řekl, že radioaktivita sama o sobě už není dostatečně výmluvná.

„Kurva, co v tomhle krámu asi je...“

Otevřel jsem.

Dozimetr začal pískat.

Ne cvakat. Ne varovat. Pískat.

A já to uviděl.

Uprostřed místnosti byl blok. Ne velkej reaktor jak z filmu, žádná obrovská hala, žádný tyče svítící modře ve vodě. Spíš válcovitej článek velikosti menšího motoru z auta, nacpanej v rámu, kterej měl držet rovně, jenže nedržel. Celej byl nakřivo. Jeden z nosníků prasklej, další ohnutej, jak kdyby s tím při nárazu loď flákla o stěnu. Z boku vedly tlustý kabely a trubky do chlazení, některý odpojený, některý zmáčklý. Z jednoho místa se kouřilo. Nebo ne kouřilo. Spíš se z toho táhla jemná šedá

pára, aerosol, něco, co se mi vůbec nechtělo dejchat ani přes oblek.

Táta by tomu možná řekl fúzní článek. Nebo by mi vynadal, že plácám kraviny, a pak by půl hodiny vysvětloval rozdíl mezi fúzí, radioizotopem, termoelektrickým zdrojem a bůhví čím ještě. Já viděl jenom nakřivo uloženou věc, která po třiceti letech pořád živila loď, pořád pouštěla proud do vesnice a teď na mě ječel dozimetr, že mám vypadnout.

Poškozený energetický modul. Porušené stínění. Nezůstávat. Zavřít. Odebrat se zpět.

Tablet to nepsal jako kamarád. Neznělo to jako rada. Spíš jako studený hlášení od něčeho, co spočítalo, že maso v obleku má omezenou životnost.

Kolem modulu se válely věci. Přenosný terminály, starý telefony, nějaký tablety, datový kazety, nářadí, kufry s pěnovou výstelkou, rozbitý měřáky. V normální situaci bych se na to vrhnul jak dítě na dárky. Tady mi to bylo u prdele. Všechno, co leželo tak blízko u tohohle svinstva, by nejspíš svítilo i po tmě. A i kdyby v tom byly odpovědi na celej posranej svět, já tam nechtěl stát ani o vteřinu dýl.

Zabouchnul jsem dveře.

Airlock za mnou se zavřel tak těžce, až jsem to cejtíl v kostech. Dozimetr pořád ječel, pak pomalu spadnul do rychlého tikání. Šel jsem zpátky, ne běžel, protože běžet v tom obleku po nakloněný lodi by byla další skvělá cesta, jak se zabít. Ale v hlavě jsem běžel. Pryč od toho článku, od páry, od skříní, od těch věcí

na zemi, od představy, že celá vesnice žila třicet let na světle z rozbitýho jedu.

Když jsem se vrátil k Ericovi, pořád seděl u baru, opřenej o pult. Nevypadal, že se zvedne. Koukal na mě, na oblek, na dveře za mnou a měl v obličejí něco, co jsem moc dobře znal.

Vínu.

A strach.

Sundal jsem přilbu a vzduch z baru mi proti tomu za airlockem přišel skoro jako horská louka, i když smrděl chlastem, prachem a starou lodí. Hned jsem si odplivnul. Krev už chutnala míň, nebo jsem si na ni jenom zvykal.

„Ty jsi věděl, že to tam je,“ řekl jsem.

Eric nic.

Namířil jsem na něj pistoli.

„Ty jsi věděl, že to teče ven.“

Polknul. Ruce se mu trásly.

„Nevěděl jsem, jak moc.“

„Ale věděl jsi dost.“

„Já tomu nerozuměl.“

„Ale držel jsi je u toho. Třicet let.“

Eric zavřel oči. Na chvíli vypadal, že je starší než celá ta loď.

„Světlo je drželo naživu,“ řekl tiše.

„A možná jim sežralo děti.“

Na to už neřekl nic. A já najednou věděl, že Eric se z toho šoku nevzpamatoval jenom proto, že k němu promluvilo něco, co nebylo člověkem.

On se nevzpamatoval hlavně proto, že někdo konečně otevřel dveře, který on sám nechal třicet let zavřený.

Tablet začal zase svítit a chvíli to vypadalo, že se v něm něco pere samo se sebou. Na displeji běhaly schémata, čísla, červený varování, části lodí, kusy reaktoru, trubky, ventily, nějaký značky, kterým jsem nerozuměl ani hovno. Jenže pak se to najednou začalo rovnat i mně v hlavě. Ne do očí. Do hlavy. Jako kdyby mi tam ten hajzl otevřel starý Windowsy a začal mi tam skládat okna přes sebe. Jedno okno reaktor. Druhý chlazení. Třetí náklon. Čtvrtý riziko. Pátý cesta k vysílačce. Stačilo pomyslet a ono se to přesunulo stranou. No super. Už mi dělal i user friendly prostředí v mozku. Co bude dál? Kotátko na ploše a tlačítko Start?

Z toho bordelu nakonec vylezlo to hlavní. Ten článek, reaktor, fůzní kostka, nebo jak se tomu mělo nadávat, jel jenom na dvánáct až šestnáct procent. Nebyl mrtvej, ale nebyl ani živěj. Takovej napůl chcíplej krám, co po třiceti letech ještě nějak funěl a živil pár světél. Proto šla vesnici jenom světla. Nízký napětí, nouzovej okruh, drobký z něčeho, co kdysi mělo krmit celou spojovací loď. Na zásuvky, hlavní rozvod, vysílačku a

přístupový body to nestačilo. Aby se z toho dalo vytáhnout něco pořádnýho, musel by se článek vrátit aspoň někam nad šestapadesát procent účinnosti. A pak začal tablet chrlit návody, jak kdybych byl kurva raketovej inženýr. Narovnat článek v rámu. Zajistit boční nosník. Zprovoznit ruční hydrauliku. Do-stat vodu do chlazení. Zavřít jeden ventil, otevřít druhéj, zkon-trolovat tlak, neodpojit napájení vesnice, nesahat na silový vo-diče, nenechat se u toho usmažit. Úplná pohoda.

Eric seděl na zemi u baru a koukal na tablet jak na démona. Na nic jsem se ho neptal. Bylo jasný, že ví hovno. Byl to jenom blb, co se kdysi dostal na tuhle loď, přežil to, nalhal místním, že je rybář, a pak se třicet let schovával za zákazama a strachem. Možná věděl, kde je bar, kde je chlast, kudy se dostat k těm dveřím a koho praštit zezadu. Ale jak srovnat nakřivo posazenej reaktor? Jak dostat chlazení do něčeho, co možná ani nemělo bejt poškozený? Jak probudit starou satelitní síť? Ne. Ten by mi byl dobrej maximálně na to, aby držel hubu, nesahal na nic a kdyby bylo nejhůř, táhnul za něco, na co mu ukážu. Žádněj ta-jemnej kapitán, žádněj odborník. Jenom starej vyděšenej sráč, co měl štěstí, že jsem ho ještě nezabil.

Pak mi tablet ukázal další věc a mně se z toho udělalo studeno i v tom posranym obleku. Článek nebyl jenom nakřivo. On visel blbě. Rám kolem něj byl prasklej, jeden nosník ohnutej, nad tím vším kus konstrukce, kterej držel spíš silou zvyku než kovem. Jestli se strop propadne, nebo se článek otočí úplně do ležatý polohy, nerozbije se jenom loď. Podle výpočtu by to srovnalo molo, půlku skály, vesnici a kus moře okolo. Žádná krásná ato-movka z filmu. Spíš špinavej výbuch, tlak, pára, roztrhanej obal, radioaktivní sajrajt všude. Pravděpodobnost při dalším posunu konstrukce kolem devadesáti procent. Devadesát. Takže skoro

jistota, jenom napsaná hezcím způsobem, aby se člověk neposral hned.

V hlavě mi blesklo úplně jasně: vyser se na to. Seber tablet, pistoli, vrat' se za Jiskrou a zmiz. Tohle není tvoje loď, tvoje vesnice, tvoje světlo ani tvoje děti. Už jsi jednou v Bariloche dělal boha s puškou v ruce a dopadlo to tak, že z toho máš noční můry. Ted' se tady máš hrabat v jaderným krámu jenom proto, že nějaká krabička chce víc dat? Ne. Ser na to. Nech je, ať si to řešej sami. Jenže hned potom mě bodlo v palici. Ne bolest jako kladivo. Spíš cizí prst, kterej mi zatlačil přímo do myšlenky.

Ani náhodou, Milánku. Tohle spravíš.

Ztuhlul jsem. Tablet nic nenapsal. Eric nic neřekl. Ale ta věta tam byla. Ne moje. Cizí. Studená. Přilepená v mojí hlavě jak žvejkačka na botě. A za ní další tlak. Přístupový body. Vysílačka. Satelitní vrstva. Obnovit starlink systém. Propojit. Stáhnout data. Více dat. Více bodů. Více map. Více hlasů. Více světa.

Tak takhle to je, ty parchante.

Nešlo mu jenom o Mariú. Nešlo mu jenom o děti ve vesnici. Nešlo mu o světlo. To všechno byly jenom šňůrky, za který se mnou šlo škubat. Chtěl se dostat z mojí hlavy do lodi, z lodi do vysílačky, z vysílačky do satelitů a ze satelitů do všeho, co ještě někde viselo nad rozbitou Zemí a odpovídalo. Chtěl žrát. Ne maso. Data. Záznamy, mapy, polohy trezorů, nouzový zprávy, mrtvý servery, živý lidi, cokoliv. A já byl jenom ruce. Rozbitej malíček, krev u huby, oblek proti radiaci a dost debilní svědomí na to, abych neutekl.

Na displeji se objevilo: „Bez obnovení napájení není možné vyhodnotit stav sítě. Bez stavu sítě není možné zjistit, kdo přežil.“

Hezký. Fakt hezký. Hodit mi tam přeživší. Naději. Lízu. Jiskru. Všechno, co ještě bolelo.

„Ty hajzle,“ řekl jsem potichu.

Eric se na mě podíval, ale hned zase sklopil oči. Asi pochopil, že teď nemluvím s ním. Dobře pro něj. Pomalu jsem sebral tablet, připnul si ho k sobě a ještě jednou se podíval na airlock. Za těma dveřma byl nakřivo článek, co mohl zabít celou vesnici. Vedle mě starej americkej blb, kterému jsem nevěřil ani slovo a kterej tomu stejně nerozuměl. V hlavě něco, co se tvářilo jako pomocník, ale ve skutečnosti mě tlačilo přesně tam, kam samo potřebovalo.

„Tak jo,“ řekl jsem a zvednul pistoli k Ericovi. „Ty půjdeš se mnou. Ne proto, že něco víš. Protože budeš tahat, držet a hlavně nebudeš dělat kraviny.“

Eric jenom kývnul.

Aspoň jednou byl užitečnej.

A já si v tu chvíli byl skoro jistej, že tohle bude jedna z těch věcí, kterých budu litovat ještě dřív, než skončí.

Nakonec mi došlo, že to nespravím.

Ne doopravdy.

Ne tak, jak chtěl ten hajzl v mojí hlavě. Žádných šestapadesát procent, žádněj slavnej návrat lodi do provozu, žádný „Honza opravuje jadernej krám po třiceti letech, protože měl doma kdysi pájku“. Na to jsem nebyl dost chytřej a hlavně jsem nebyl dost blbej. Ten článek byl nakřivo, rám kolem něj byl prasklej a celá ta část lodi držela pohromadě spíš z nenávisti než z pevnosti materiálu. Kdybych se to pokusil narovnat celý, buď bych to zlomil, nebo bych se u toho usmažil, nebo obojí. Takže ne. Tohle nebyla oprava. Tohle mělo bejt jenom takový to přeživší řešení. Udělat něco hnusně, narychlo, ne úplně správně, ale tak, aby to vydrželo dost dlouho na to, než se stihne stát další průser.

Tablet chvíli rval schémata přímo do hlavy a já se v tom brodil jak ve sračkách. Okna, šipky, ventily, kostra lodi, prasklej nosník, článek v rámu, chladicí smyčka, přístup k vodě, starý nouzový baterie a cosi jako kondenzátorovej blok. Nebylo potřeba dostat reaktor na plnej výkon. To byla ta důležitá věc. Stačilo ho přestat nechat umírat úplně blbě a obejít hlavní systém. Loď měla záložní startovací okruh pro vysílačku. Ne na dlouhěj provoz. Jenom krátkej kopanec. Něco, co se mělo pomalu nabít z minima a pak na pár minut probudit antény, počítač ve velině a komunikační jádro. Takže žádná záchrana světa. Jen krátkej nádech mrtvolý.

První bylo zajistit článek, aby se víc nepohnul. Ne narovnat. Jenom ho podržet. V technický komoře byly pořád starý ruční zvedáky, řetězy a takový ty těžký ocelový svěrky, co vypadaj, že je navrhnul člověk, kterej nenáviděl prsty. Eric byl na tohle dobrej. Ne proto, že by věděl, co dělá, ale protože měl ruce a bál se mě i tabletu. Takže tahal, držel, podával a mlčel. Když chtěl něco říct, stačilo se na něj podívat a zase mlčel. Já v

obleku funěl jak prase, malíček mi pulzoval, dozimetr cvakal rychleji, než se mi líbilo, a v hlavě mi visel obraz toho článku, jak se pomalu naklání a bere s sebou celou vesnici. Museli jsme podsunout jednu rozpěrku pod prasklej bok rámu, stáhnout dva řetězy do oka v podlaze a dotáhnout to tak, aby se ten krám aspoň nepřevalil při dalším zachvění lodi. Nebylo to hezký. Nebylo to čistý. Ale přestalo se to hejbat.

Pak chlazení. To už bylo ještě větší prasárna. Loď měla výměník, kterej kdysi bral mořskou vodu z trupu a přes oddělený potrubí chladil techniku. Ne samotnej článek, to bych do toho nelepil ani kdyby mi tablet v hlavě zpíval hymnu. Jen sekundární smyčku. Výměník byl napůl mrtvej, ventily zatuhlý, hadice popraskaný, ale nebylo to úplně ztracený. Jeden přívod se dal otevřít ručně. Druhej jsme museli rozhýbat přes páku, u kterýj jsem si málem zlomil další prst. Když se konečně ozvalo hluboký zabublání a někde v trubkách se pohnula voda, dozimetr se na chvíli rozjelel tak, že jsem měl chuť zdrhnout. Pak se čísla ustálila. Ne dobrý. Jen míň špatný.

V hlavě mi naskočilo: Tepelná stabilita přijatelná pro krátkodobý servisní režim.

„Přijatelná,“ odfrkl jsem si. „To je hezký slovo pro chcípnem možná až za chvíli.“

Tablet neodpověděl. A bylo to dobře. Kdyby začal zase něco vysvětlovat, asi bych ho hodil do moře i s celou svojí nadějí.

Když jsme vylezli zpátky k baru, Eric vypadal, že zestárnul o dalších deset let. Já asi taky. Oblek jsem ze sebe rval skoro vztekem. Smrděl jsem potem, kovem, starou gumou a strachem. V

ruce se mi klepala pistole a v hlavě mi pořád blikaly šipky. Tablet už mezitím hlásil, že záložní bloky se začaly pomalu nabíjet. Reaktor pořád jen dvanáct až šestnáct procent. Nic velkého. Jenom místo toho, aby ta energie chcípala ve světlech a mrtvejch okruzích, začala se tlačit do zásobníků u vysílačky.

Nahoře ve vesnici v tu chvíli nejspíš zhaslo světlo.

Aspoň na chvíli.

To mě trochu bodlo. Maríá asi teď stojí někde pod kopcem, kouká na žárovku, která chcípala, a říká si, že do lodi pustila dalšího šílence. A měla pravdu. Jenže já už byl moc daleko na to, abych couvnul.

Museli jsme zpátky do velínu. Eric kulhal přede mnou, já za ním s pistolí a tablet připnutej na sobě. Loď už nezněla mrtvě. To bylo nejhorší. Někde cvakalo relé. Někde se rozbíhal ventilátor, pak zase chcípнул. V potrubí hučela voda. Starý reproduktory občas praskly. Ne jako hudba. Spíš jako když se mrtvýmú tělu vrací nervy. Ve velínu se jeden panel slabě rozsvítil. Pak druhý. Pak na starým počítači naskočila čára, pár znaků a obraz se rozpadnul do šedýho bordelu.

Připojil jsem tablet k hlavnímu počítači.

Tentokrát jsem už ani nečekal, že se mě zeptá. Prostě se napojil. Displej zablikal, v hlavě mi prasklo a svět se otevřel.

Nebyl to internet, jak jsem si ho pamatoval. Žádný stránky, videa, reklamy, blbci v komentářích a nekonečný hádky o hovně. Tohle byla kostra. Spálená, rozlámaná, ale pořád kostra. Satelity,

který visely nahoře jak mrtvý oči. Některý úplně tichý. Některý jenom jednou za čas poslaly ping. Starý vojenský uzly. Lodě, který se nikdy neodhlásily. Trezory. Nouzový archivy. Automatický meteorologický stanice. Mapy radiace. Poslední pakety z měst. Signály z ostrovů. Zbytky vlád, co si pořád hrály na vlády, i když už možná nikdo nežil. A mezi tím díry. Obrovský černý díry tam, kde kdysi byl svět.

Dostal jsem to všechno najednou.

Ne jako čtení. Ne jako obrazovku. Spíš jako kdyby mi někdo nalil do hlavy oceán a čekal, že se neutopím.

Viděl jsem São Paulo hořet. Ne očima, ale z družic, z nouzových kamer, z posledních tepů sítě. Viděl jsem pobřeží, který zmizelo pod vodou. Viděl jsem světla měst, jak jedno po druhém chčipaj. Viděl jsem radiaci rozlezlou přes kontinenty jak plesnivinu. Viděl jsem místa, kde se pořád svítilo. Malý body. Některý trezory. Některý lodě. Některý horský stanice. Některý jen pasti, který odpovídaly automaticky už třicet let, i když kolem nich nikdo nebyl.

A pak Bariloche.

Málem jsem spadnul ze židle, i když jsem neseseděl.

Bariloche nebylo jenom město v mojí hlavě. Bylo v záznamech. Tepelný snímky. Nouzový přelety. Starý vojenský mapy. Pohyb lidí po roce 2036. Pak po roce 2040 mihn. Po roce 2050 skoro nic. Pak zase něco. Malý skupiny. Signály z hor. Záznamy Trezoru 13. Kódy, který táta kdysi tahal z mrtvejch systémů a možná ani netušil, kam všude tím sahá.

A mezi tím jména.

Ne čistý. Ne krásně napsaný. Jen útržky. Hlasy. Přepisy. Lokace. Fragmenty.

Líza.

Nevím, jestli to bylo skutečný, nebo jestli mi ten parchant v hlavě jenom vytáhnul přesně to, co mě mělo udržet stát. Ale to jméno tam bylo. Jednou. V poškozeném balíku dat z jižní trasy. Rok nejasnej. Směr pobřeží. Stav neověřený.

A to stačilo.

Zlomilo mě to víc než rána do huby.

Padnul jsem na kolena před mrtvým počítačem ve velínu, ruce na podlaze, krev z rozbitýho rtu mi kapala do prachu a já se snažil dejchat. V hlavě mi běžely mapy, jména, mrtvá města, aktivní body, výpočty, varování, hlas tabletu, vlastní vzpomínky, tátův smích, Jiskra u krbu, Marie bez dětí, Eric u baru, Měsíc nad světem, kterej už třicet let nebyl svět.

Příliš mnoho.

Příliš rychle.

Tablet na displeji napsal jen jednu větu.

„Připojení obnoveno.“

Já se začal smát.

Ne proto, že by to bylo vtipný.

Ale protože kdybych nezačal, asi bych řval.

Nejdřív jsem si myslel, že koukám na mapu. Jenom na mapu, starou, rozbitou, slepenou z družic, vojenských uzlů, lodních záznamů a zbytků internetu, kterej už internetem dávno nebyl. Jenže pak mi došlo, že to nejde z obrazovky. Šlo to rovnou do mě. Do očí, za očí, do hlavy, pod kůži, někam, kam jsem ten posranej tablet nikdy zvát nechtěl. Nečetl jsem to. Ono se to do mě lilo. Moc rychle. Jak kdyby někdo otevřel přehradu plnou mrtvejch dějin a čekal, že se v tom neutopím. A hned první věc byla divná. Nebyly to zprávy pro lidi. Žádný záznamy z televize, žádný vládní prohlášení, žádný uklidňující kecy pro ty, co ještě seděli doma u obrazovek a doufali, že někdo ví, co dělá. Tohle byly tajný vrstvy. Vojenský balíky, krizový zprávy, satelitní snímky, přepisy hovorů, rozkazy, protokoly, soubory se značkama, který by normální člověk nikdy neměl vidět. Jenže někdo je už viděl. V datech byly stopy. Starý přístupy. Něco otevřený, něco přesunutý, něco smazaný, něco schovaný hloubš. Někdo se v tom hrabal přede mnou. Ne jednou. Někdo tyhle mrtvý dějiny třídil, čistil, zamykal a možná rozhodoval, co ještě někdo smí vědět a co už radši ne.

Pak do mě narazil první dopad.

Jižní Amerika. Okraj São Paula. Ne úplnej střed, ne přesná tečka na mapě, kterou by šlo obkroužit prstem a říct: tady. Ale bylo to jedno. Když do světa jebne kus Měsíce, tak se nikdo nehádá o adresu. São Paulo se rozsvítilo bíle, pak červeně, pak oranžově a nakonec šedě. Tepelná vlna, tlaková vlna, požáry, spad betonu, skla, chemie, prachu, masa a všeho, z čeho byl

starej svět poskládaněj. Električka se zhroutila, dálnice se ucpaly, nemocnice zhasly, průmyslověj pás přestal existovat. Lidi se na družicích změnili v tečky kolem aut, mostů, plotů a silnic, jenže v hlavě jsem věděl, že každá tečka měla jméno. Šest hodin po dopadu masověj útěk. Tři dny kolaps zásobování. Devět dní hranice ucpaný autama bez benzínu, armádou a mrtvolama ve vedru. Dvanáct dní ozbrojený uzávěry. Tři týdny první lokální války o vodu, sklady, mosty a přístavy. Brazílie nepadla proto, že byla slabá. Dostala ránu do srdce. Zbytek těla ještě chvíli škubal nohama a říkal tomu vlada.

Do toho mi tablet rval záblesky lidí, co se ještě tvářili jako státníci. Prezident u stolu, kravata, vlajka, oči jak sklo: stát funguje, zachovejte klid. Ženská v provizorním štábu, za ní sirény a lidi, co už dávno klid neměli: neposílejte sem další, nemáme vodu, nemáme léky. Vojáci u plotu. Dav tlačí. Někdo padá. Strih. Další chlap u mikrofonu, zpocenej, šedivej únavou: situace je pod kontrolou. A pod tím studenej text z tajnýho archivu: civilní správa mimo říditelnost, regionální velení jedná samostatně, přímý rozkaz nepotvrzen, ztráty nepřesné. Pak už mě to hodilo nad Indickéj oceán. Druhej fragment. Oblast u Madagaskaru, směrem k jižní Africe. Kus Měsíce spadnul do vody a někdo by si možná řekl, že to bylo štěstí. Do moře, daleko od měst. Jenže voda není peřina. Voda je kladivo. Kruh po dopadu nebyl kruh na hladině, ale stěna. Madagaskar, Mosambik, Tanzanie, Keňa, Jižní Afrika. Přístavy mizely, lodě lezly na břeh jak hračky, kontejnery se trhaly, rafinerie hořely, sklady potravin se měnily v bahno, kabelový stanice praskaly jak sirky. Podmořský kabely pryč. Lodní trasy v hajzlu. Světověj obchod najednou ukázal, že nebyl žádnéj pevnej barák, ale pavučina z lodí, přístavů, kabelů, kontejnerů, paliva a lidí, co ráno seděli u

monitoru a večer už možná nebyli. Stačilo utrhnout pár nohou a celej pavouk sebou začal škubat.

A pak sever. Sibiř. Jakutsko. Třetí fragment. Ne Moskva, ne Petrohrad, ne místo, který by si svět uměl hned představit. Jen obrovská díra v ledu, tajze a permafrostu. Jenže tam nebylo prázdno. Radary, sklady, starý i nový vojenský uzly, komunikace, železnice, plynovody, těžba, systémy včasného varování a stát, kterej už předtím žil z paranoie jak z chleba. Dopad nerozbil všechno. To by možná bylo lepší. Rozbil jen něco. Dost na to, aby vznikly díry. Špatný data. Výpadky. Falešný odrazy. Signály, který vypadaly jako útok, pak jako rušení, pak jako meteorický bordel, pak jako nic. Ruský velení koukalo na mapu, která lhala, ale ne tak jasně, aby ji šlo zahodit. Minuta nula dopad. Minuta sedm výpadek uzlů. Minuta devatenáct špatně vyhodnocený atmosférický jevy. Minuta čtyřicet dva zvýšená pohotovost strategických sil. Hodina dvě podezření na útok neznámého původu. Hodina šest uzavřenej vzdušnej prostor. Hodina devět kybernetický údery proti západním a čínským systémům. Ne proto, že by někdo věděl. Protože nikdo nevěděl nic.

A právě tam se to utrhlo.

Atomovky nepřišly po měsících hladovění a pomalýho politickýho rozkladu, jak by si člověk možná představoval, když má ještě čas nad tím přemýšlet. Přišly skoro hned po Měsíci. Jako druhá opona. První spadly fragmenty. Druhá spadla naše vlastní blbost. Svět byl po těch třech ranách oslepenej, hluchej, zmatenej a posranej strachy. Satelity hlásily nesmysly, kabely byly přetrženy, přístavy pryč, armády v pohotovosti, prezidenti schovaní v bunkrech, generálové u obrazovek, který ukazovaly víc děr než jistoty. Amerika tvrdila, že Čína využívá chaos v

Pacifiku a tlačí na Tchaj-wan, Filipíny, námořní uzly a přeživší trasy. Čína tvrdila, že Amerika blokuje pomoc, obsazuje přístavy, přeskupuje flotily a chystá první úder. Rusko si po Sibiři myslelo, že každé pohybové kolečko kolem něj může být začátek konce. Všichni mluvili o odstrašení, stabilitě a přiměřené reakci. V překladech: všichni už měli prst na spoušti.

Záblesky projevů se začaly míchat se záblesky výbuchů. Ruský prezident u dlouhého stolu, bílejší jak stěna: jakýkoliv pokus využít katastrofu bude bráněn jako útok na stát. Americký prezident v podzemním sále, vlajky za ním, oči člověka, kterého nespaly tři dny: Spojené státy nejsou původcem této katastrofy. Čínský vůdce s hlasem jak kov: bezpečnost našeho lidu bude chráněna všemi prostředky. Evropa mluvila desítkami hlasů a žádný z nich nebyl skutečnější: klid, solidarita, koordinace, dočasná hranice, dočasné zákazy, dočasné všechno. Jenže nic dočasného už nebylo. Pak bílo. První úder nad mořem. Taktický. Aspoň tak to archiv nazval, jako kdyby slovo taktický mělo někoho uklidnit. Úder na flotilu. Odpověď na základnu. Odpověď na odpověď. Přístav. Letiště. Komunikační uzel. Ponorka bez potvrzení. Automatická odvěta po falešném varování. Nebo možná ne. Data se hádala sama se sebou. Jeden záznam tvrdil Čína první. Druhá Amerika. Třetí porucha. Čtvrtý přestal existovat dřív, než stihl dopsat větu.

Bílo. Pacifik. Bílo. Guam. Bílo. Okinawa. Bílo. Jihočínské moře. Bílo. Pobřeží. Lodě. Základny. Města bez proudu. Elektromagnetický pulz. Rozkazy, které dorazily pozdě. Rozkazy, které neměly dorazit vůbec. Počítač mi to neservíroval jako film. Sral mi to do hlavy jako tabulku smrti. Teplota, tlak, spád, vítr, zóna zářasu, pravděpodobnost přežití, počet lidí bez vody, nemocnice mimo provoz, potravinový pás pryč. Jenže za každým číslem

byl člověk. A těch čísel bylo tolik, že už to nebyly čísla. Byl to řev. Státy se pak samozřejmě ještě chvíli tvářily, že existují. Vydávaly rozkazy, kreslily zóny, zamykaly hranice, chránily sklady, přesouvaly vojáky, přepisovaly zprávy a uklidňovaly lidi, který už neměly co pít. Ale to už byla jenom dohra. Opona spadla skoro hned. Měsíc rozbil svět zvenku a lidi ho dorazili zevnitř, protože neuměli přiznat, že se boje.

Obraz se začal oddalovat. Nejdřív města. Hořící fleky, černý mraky, pobřeží bez světél. Pak kontinenty. Jižní Amerika s dírou u São Paula. Afrika a Indický oceán roztrhaný vlnou. Sibiř s jizvou v ledu. Pacifik posetý mrtvejma loděma a zhaslejma základnama. Světla měst chčípala po kusech, jako když někdo shazuje jističe v paneláku. Ne všude. Sem tam něco zůstalo. Malý body. Trezory. Lodě. Horský stanice. Podzemní sklady. Automatické systémy, který odpovídaly, i když kolem nich už třeba nikdo nebyl. A pořád tam byly ty stopy v tajnejch vrstvách. Někdo tohle všechno už projel. Někdo viděl, že konec nebyl jedna rána, ale série rozhodnutí. Někdo si ty rozhodnutí uložil, označil, část zamknul a část nechal hnít v archivu, dokud se k tomu nepřipojí další debil s tabletem a rozbitou hlavou.

Pak jsem byl najednou dál. Nad Zemí. Celá planeta přede mnou, modrá, šedá, hnědá, černá. Mraky nebyly jenom mraky. Kouř, prach, popel, pára. Oceány pořád vypadaly krásně, což mě sralo snad nejvíc. Jak může něco vypadat krásně, když je to plný mrtvejch lodí, utopenejch měst a těl, který už nikdo nespočítá? Nad tím visel Měsíc. Rozbitej. Ne romantickéj, ne tajemnej, ne ten starej kulatěj hajzl z večerů u domu. Jen kus mrtvý kosti trčící z oblohy. A kolem Země satelity. Některý mrtvý, některý slepý, některý pořád pípaly, některý čekaly na povel od lidí, který už dávno nebyli.

Pak přišla síť. Poslední vrstva. Živý uzly. Mrtvý uzly. Trezor 13. Trezor 14. Další čísla, který jsem neznal. Některý aktivní, některý tichý, některý poškozený. Lodě, ostrovní stanice, něco v Andách, něco pod ledem, něco v Austrálii, něco, co odpovídalo jednou za rok, jak kdyby to mělo vlastní pomalejší tep. Tablet to nežral jako člověk, kterej chce pochopit. Žral to jako hladovej stroj. Další data, další mapy, další signály, další živý body, další trezory, další mrtvý města. Další. Další. Další.

Já už nemohl.

Neviděl jsem velín. Neviděl jsem Erica. Neviděl jsem svoje ruce. Byl jsem na kolenou v posraný lodi a zároveň někde vysoko nad planetou, která se oddalovala, až z ní byl malej špinavej bod v černu. V hlavě mi bouchaly projevy státníků, dopady, tsunami, atomový záblesky, rozbitej Měsíc, Bariloche, Jiskra u krbu, Líza jako poškozenej záznam a do toho studenej závěr, kterej nebyl můj.

Katastrofa nebyla jeden dopad.

Katastrofa byla reakce.

Někde hrozně daleko jsem slyšel dozimetr. Možná Erica. Možná Jiskru. Nebo jsem ji jenom chtěl slyšet.

Pak se obraz oddálil ještě víc, Země zmizela v pavučině mrtvejch světél a mně konečně praskla hlava tak, jak měla prasknout už dávno.

Tma.

2062 Březen

Po tom masakru v Bariloche jsem se dával dohromady, jak to šlo. Jestli se tomu teda dalo říkat dohromady. Spíš jsem se jenom snažil nerozsypat úplně. Několik dní jsem nechodil skoro nikam, jenom jsem seděl u domu, čistil zbraně, čuměl na hory a čekal, jestli mě něco přijde zabít, nebo jestli na to nakonec najdu koule sám. V hlavě mi pořád jelo to město. Křik, výstřely, lidi utíkající mezi ruinama, ten harant u tanku a jeho oči. Ne divoch. Ne nepřítel. Jenom dítě, který koukalo na mě jako na něco, před čím se má schovat pod postel.

Lízu jsem hledal všude, kde to dávalo aspoň trochu smysl, a pak i tam, kde to smysl nedávalo vůbec. Prošel jsem starý ulice, hotely, sklepy, dílny, domy, kde jsme kdysi spali, místa, kde jsme si schovávali věci, cesty směrem k jezeru i k horám. Hledal jsem stopu, kus hadru, vzkaz, šlápotu, cokoliv. Jenže Bariloche se po tom všem najednou změnilo v pustinu. Divoši tam pořád byli, to jo. Schovávali se v ruinách, přesouvali se v malejch skupinách, občas jsem zahlídnul kouř nebo pohyb mezi barákama. Ale ke mně už se nikdo nedostal. Nikdo neměl odvahu. Nebo už měli dost rozumu. Možná si o mně vyprávěli u ohně jako o nějakým šilenci z hor, co přijde v noci a zabíjí bez varování. Možná měli pravdu. To bylo na tom nejhorší.

Líza, jestli odešla, odešla sama. A já nevěděl kam. To mě ničilo víc než představa, že ji někdo zabil. Kdybych našel tělo, bylo by to strašný, ale bylo by to něco. Konec. Tečka. Jenže takhle zůstala všude. V každém pokoji, kde nebyla. V každém tichu, kde jsem čekal její hlas. V každém kroku, kterej nikam nevedl. Mohla bejt mrtvá. Mohla bejt živá. Mohla mě nenávidět. Mohla

se mě bát. Mohla prostě pochopit dřív než já, že jsem se měnil v něco, vedle čeho už nechtěla stát.

Věděl jsem, že musím dát dohromady nějaký plán. Nebo aspoň něco, co se bude jako plán tvářit. Protože jestli zůstanu v tom baráku, mezi vzpomínkami na rodiče, na tatku, na mámu, na Lízu a na všechno, co se mi nepovedlo zachránit, tak se tam jednoho dne prostě oběsim. Nebo si to hodím z útesu. Nebo si sednu na verandu, položím si pušku pod bradu a zmáčknu spoušť dřív, než stihnu změnit názor. Nebyla to dramatická myšlenka. Nebylo v tom žádný velký utrpení pro básníky. Bylo to praktický. Jako když člověk kouká na prázdnou spíží a řekne si, že musí něco sehnat, jinak chcípne. Já koukal na vlastní hlavu a viděl jsem, že jestli tam zůstanu, tak mě jednou zabije.

Takže možnosti byly tři. Hodit si to. Zastřelit se. Nebo jít dál.

Těžký rozhodnutí.

A samozřejmě jsem si vybral tu nejotravnější možnost.

2066 Srpen

Bolí mě hlava jako střep. Ne jako po ráně. Hůř. Jako kdyby mi někdo vzal lebku, zevnitř ji poškrábal šroubovákem a pak ji narazil zpátky na krk trochu nakřivo. Bolí mě celej člověk. Ruce, nohy, záda, zuby, oči, všechno. V hubě cejtim krev, nebo něco starýho, kovovýho, hnusnýho. Chci polknout a nejde to. Jazyk mám suchej jak hadr na topení. Někde blízko slyším dejchání. Ne moje. Něčí jiný. A něco mě drží za ruku.

První myšlenka je blbá. Čí je ta ruka?

Druhá je ještě horší. Kde to kurva jsem?

Snažím se otevřít oči, ale víčka mám těžký jak vrata od garáže. Světlo mě bodne do hlavy a málem zase odpadnu. Něco se pohne vedle mě, teplá ruka mě sevře silnějc a ozve se hlas. Ne úplně jasně, jako přes vodu, ale poznám ho.

„Honzo? Honzo, slyšíš mě?“

María.

Pomalu se mi to skládá. Ne loď. Ne bar. Ne airlock. Ne ten posranej reaktor. Ležím někde v domě. Dřevěnej strop. Pach kouře, bylin, starý deky a lidí. Vesnice. Jsem ve vesnici. María sedí vedle mě a drží mě za ruku tak pevně, jako kdyby se bála, že jí zase někam uteču.

„Honzo,“ vydechne a v hlase má něco, co jsem od ní ještě neslyšel. Úlevu. „Už jsme mysleli, že se neproberěš.“

Chci něco říct, ale z krku mi vyleze jenom zachraptění. Pak ucítím tíhu na noze. Ne bolest. Váhu. Teplo. Srst.

Jiskra.

Leží mi přes nohu, napůl natažená na dece, čumák zabořenej u mýho kolena. Jakmile se pohnu, zvedne hlavu tak rychle, až se málem praští o postel. Vteřinu na mě kouká, jako kdyby nevěřila, že jsem fakt zpátky, a pak se zblázní. Začne vrtět ocasem, kňučet, štekat takovým přidušeným štěkotem a leze po mně, i když María hned syčí, ať opatrně. Jiskra na to sere. Olizuje mi hubu, tváře, ruce, všechno, kam dosáhne, a já bych ji nejradši odstrčil, protože mě bolí i vzduch kolem mě, ale nejde to. Místo toho jí zabořím prsty do srsti a držím ji.

„Čau, holka,“ zachraptím.

Zní to jak hlas někoho, kdo vyhrabal vlastní mrtvolu ze sklepa.

Jiskra zakňučí a přitiskne se ke mně ještě víc. A já najednou cejtím, jak mi po straně obličeje teče něco teplýho. Ne krev. Slzy. Super. Třiapadesátiletej chlap, nebo kolik mi po tom trezorovým svinstvu vlastně je, probere se z bezvědomí a brečí do psa. Jenže jestli mě má za tohle někdo soudit, tak ať jde do prdele.

„Jak dlouho...“ dostanu ze sebe. Hrdlo pálí. María mi hned přiloží k puse hrnek a já se napiju tak hltavě, až se rozkašlu. Voda chutná jako život a prach. „Jak dlouho jsem byl mimo?“

María se podívá stranou.

To se mi nelíbí.

„Jak dlouho?“

„Skoro třináct dní.“

Chvíli na ni jenom čumím.

Třináct dní.

Ne třináct hodin. Ne noc. Ne dva dny, po kterejch by se člověk mohl tvářit, že to byl jenom blbej kolaps. Třináct dní. Skoro dva tejdny pryč. Dva tejdny, kdy jsem nebyl nikde. Ne na lodi, ne ve vesnici, ne u Jiskry. Prostě vypnutej.

„Co to kurva...“

Zkusím se posadit a tělo mi okamžitě řekne, že to nebyl dobrej nápad. Hlava se rozjede, svět se nakloní, žaludek se mi zvedne a Maríá mě zatlačí zpátky tak opatrně, ale pevně, že nemám sílu se hádat.

„Nehýbej se. Skoro jsi umřel.“

„Já umírám každou chvíli,“ zasípám. „To už není informace.“

„Teď to bylo blízko.“

Jiskra mi položí hlavu na břicho a kouká na mě zespona. Vypadá hrozně. Ne nemocně, ale vyčerpaně. Má slepenou srst, oči rudý únavou a výraz psa, kterej třináct dní hlídal mrtvýho pána a odmítal pochopit, že možná nepříjde zpátky.

„Jedla?“ zeptám se hned.

María kývne. „Málo. Ale jedla. Spala tady. Nechtěla odejít.“

To mě bodne víc než hlava.

„Loď,“ vydechnu potom. „Co loď?“

María na chvíli ztichne. V místnosti se ozývá jenom praskání ohně a Jiskřin dech. Pak řekne pomalu: „Nevíme všechno. Světla na tři noci zhasla. Pak se vrátila. Slabší. Někdy blikají. Eric přišel z lodi sám. Byl vyděšený. Řekl, že jsi spadl ve velínu. Že jsi... že jsi křičel, i když jsi nemluvil.“

Zavřu oči.

Velín. Tablet. Připojení. Země. Dopady. Atomovky. Satelity. Síť. Tajný složky. Záznamy, který někdo už prohlížel přede mnou. A pak nic.

„Kde je tablet?“ zeptám se.

María se ani nehne, ale poznám, že se jí ta otázka nelíbí.

„Schovaný.“

„Kde?“

„Bezpečně.“

„Marío.“

„Ne,“ řekne tvrdě. „Teď ne. Když jsme tě přinesli, měl jsi ho u sebe. Svítl. Pak zhasnul. Ty jsi ho držel tak pevně, že jsme ti museli páčit prsty. Měl jsi horečku. Krvácel jsi z nosu. Tři dny jsi mluvil ze spaní. Česky, španělsky, někdy jazykem, kterému nikdo nerozuměl.“

To mě na chvíli umlčí.

Jiskra zvedne hlavu, jako kdyby rozuměla, že se mluví o něčem špatném. Možná rozuměla líp než já.

„Eric?“ zeptám se.

Maríi ztvdne obličej. „Je zavřený.“

„Zavřený kde?“

„Dole.“

„Víš, kdo je?“

„Teď už víme, že není rybář.“

Uchechtnu se a hned toho lituju, protože mě rozbolí žebra. „To mu trvalo třicet let, než to prasklo.“

„Lhal nám,“ řekne María tiše. „O lodi. O sobě. O všem.“

„Jo.“

„A ty taky.“

Otevřu oči a podívám se na ni. Sedí vedle mě, unavená, nevy-
spalá, se strachem a vztekem v jednom obličejí. Neřve. To je
horší. Když lidi neřvou, většinou už jsou za hranou.

„Jo,“ řeknu. „Já taky.“

Chvilí jsme oba mlčeli. Nešlo se z toho vykecat. Ne hned. Ne s
hlavou rozbitou na kaši a Jiskrou na břiše. Venku foukal vítr,
někde štěkl pes, někdo chodil po prknech před domem a ves-
nice žila dál. Žila díky světlu z lodi, která je možná zabíjela.
Díky Ericovi, kterej lhal. Díky mně, kterej do toho strčil ruce.
Díky tabletu, kterej chtěl data víc než cokoliv jinýho.

„Co jsem říkal ze spaní?“ zeptám se.

María se podívá ke dveřím, jako kdyby si kontrolovala, že tam
nikdo nestojí.

„Mluvil jsi o třech ohních z nebe. O moři, které se zvedlo. O
Rusku. O Číně a Americe. O světlech, která zhasla. O trezo-
rech. A o nějaké ženě.“

V krku se mi sevře.

„Líza.“

María přikývne, ale nic neřekne.

Jiskra mi olízne ruku.

A já najednou vím, že těch třináct dní nebylo jenom bezvědomí.
Něco se ve mně vařilo. Tablet mi nenalil svět do hlavy a pak

prostě nevypnul. Něco tam zůstalo. Kusy dat. Mapy. Stopy. Jména. Tajný záznamy. Možná i to, co někdo dávno přede mnou schoval, protože se bál, že kdyby to lidi viděli, zbláznili by se.

No, gratuluju.

Já to viděl.

A vypadalo to, že jsem se z toho zatím jenom skoro posral a třináct dní spal.

„Musím vstát,“ řeknu.

María mě stiskne za ruku tak, až to skoro bolí.

„Ne.“

„Musím k tabletu.“

„Ne.“

„Musím vědět, co tam zůstalo.“

„A já potřebuju vědět, jestli jsi ještě člověk, nebo jenom další věc z té lodi.“

To mě zasáhne tak přesně, že na chvíli nemám odpověď.

Jiskra zavrtí ocasem, slabě, unaveně, a přitiskne se ke mně. Její váha na noze je jediná věc, která je v tu chvíli skutečná. Ne Měsíc. Ne atomovky. Ne síť. Ne tajný archivy. Jenom ona, teplo

jejího těla a ruka Marií, která mě pořád drží, i když už mi možná nevěří.

Zavřu oči.

„Já taky nevím,“ řeknu potichu.

A tentokrát to byla pravda.

Sny, který následovaly, byly úplně mimo realitu. Jestli se tomu teda ještě dalo říkat sny. Nebylo to jako dřív, kdy se člověku zdá nějaká kravina, ráno se probudí, řekne si „to bylo debilní“ a jde chcát. Tohle bylo jiné. Jak kdyby mi v hlavě po tom připojení zůstaly otevřené dveře a někdo se je už neobtěžoval zavřít. Spal jsem, ale nebyl jsem pryč. Byl jsem někde mezi. Mezi velínem, lodí, Bariloche, trezorama, starým domem, Brazílií, rozbitým Měsícem a sítí, která pořád někde nad náma pípala jak chčípající srdce.

První noc po probuzení jsem nechtěl spát vůbec. Držel jsem Jiskru za srst, čuměl do tmy a poslouchal, jak v domě prská dřevo. Mariá mi dala nějakéj odvar, prej abych usnul. Nechtěl jsem ho. Pak jsem ho stejně vypil, protože jsem byl tak slaběj, že mě vyčerpalo i nesouhlasit. Zavřel jsem oči jen na chvíli a hned jsem byl zpátky v São Paulu. Jenže ne jako člověk. Jako kamera. Ne, hůř. Jako kus družice, co padá skrz kouř a přitom slyší lidi dole. Viděl jsem silnice ucpané autama, ale zároveň jsem byl jedno z těch aut. Byl jsem dítě na zadním sedadle, chlap s kravatou za volantem, ženská s kanystrem, pes zavřenej v kufru, nemocnice bez proudu, generátor, kterej už neměl naftu. Všechno najednou. Lidi křičeli v portugalštině, které jsem nerozuměl, ale moje hlava to překládala dřív, než jsem stihl

chtít. Voda. Dítě. Pomoc. Neotvírejte bránu. A do toho tátův hlas z Bariloche: nesmíš stát pod nosníkem, když nevíš, co drží.

Pak se São Paulo přelilo do naší starý kuchyně doma. Máma stála u linky a krájela chleba, jenže místo nože držela kus Měsíce. Táta seděl u stolu, opravoval tablet a nadával, že to někdo navrhnul jako prase. Já byl malej, pak starej, pak zase malej. Chtěl jsem jim říct, že umřou, že už umřeli, že tohle není doma, ale z pusy mi lezly jenom souřadnice. Máma se na mě podívala a řekla: „Honzo, zas mluvíš jak rádio.“ Pak za oknem bouchla atomovka a místo světla jen někdo v hlavě napsal: ztráty nepřesné.

Další sen byl ještě horší, protože v něm nebyl žádný oheň. Jen ticho. Šel jsem po pláži u Bahía Mansa a moře bylo pryč. Úplně pryč. Jenom mokré dno, lodě ležící v bahně, ryby s otevřenou hubou a kabely natažený po písku jako žíly. Jiskra běžela přede mnou, ale neotiskovala stopy. Za ní šla Liza. Ne rychle, ne pomalu, prostě tak, že jsem ji nemohl dohnat. Volal jsem na ni, ale místo jejího jména ze mě lezly názvy uzlů, trezorů a starý vojenský kódy. Otočila se až daleko u vraku lodi a měla obličej složené z map. Ne hnusně, spíš smutně. Jako kdyby se někdo pokusil z poškozených dat poskládat člověka a vyšlo mu jenom něco podobného. Řekla mi, že ji hledám špatným směrem. Zeptal jsem se kam mám jít. Ukázala nahoru. Ne na hory. Na satelity.

Pak jsem se propadnul do Trezoru 14. Barevný chodby, smrad, Wallace, bílý rukávy, černý rukávy, lidi bez jmen. Jenže trezor byl tentokrát uvnitř lodi. Dveře od airlocku vedly do jídelny, z jídelny do Bariloche, z Bariloche do naší koupelny doma, kde jsem si jako dítě čistil zuby a zrcadlo mi ukazovalo mě po masakru. Huba od krve, oči divoký, puška v ruce. Za mnou stálo to

dítě u tanku. Neutíkalo. Jen se ptalo, jestli už jsem našel, co jsem hledal. Chtěl jsem říct, že Lízu. Jenže v zrcadle se objevil text: hledaný objekt není potvrzen. Stav: neznámý. Pravděpodobnost přežití: proměnná. A já začal mlátit do skla, dokud se nerozsypano na milion malejch map.

Někdy jsem se budil. Aspoň myslím. María mi otírala čelo, Jiskra mi ležela u nohou, někdo přikládal do kamen. Jenže i vzhůru jsem viděl zbytky těch oken. Když jsem kouknul na strop, v prknech se mi skládaly trasy uprchlíků. Když jsem zavřel oči, naskakovaly mi záblesky projevů, výbuchy, odhady ztrát a uzly, který někdo kdysi tajně otevřel. Když někdo promluvil španělsky, moje hlava mi pod to na chvíli házela titulky, úplně sama od sebe. To bylo na tom nejhnusnější. Že ten bordel nebyl pryč ani po probuzení. Jenom se stáhnul do pozadí a čekal, až budu dost unavenej.

Třetí nebo čtvrtou noc, nevím, čas se mi tam rozpadal, jsem stál na Měsíci. Ne na tom starým krásným z fotek. Na rozbitým. Pod nohama prach, všude díry a kusy Země nalepený na obzoru, jako kdyby se planety vyměnily a nikdo mi to neřekl. Vedle mě seděla Jiskra v protiradiačním obleku. Vypadala nasraně, což bylo asi jediný normální na celým snu. Před náma byla obrazovka velká jak barák a na ní běžel záznam světa. São Paulo, Madagaskar, Jakutsko, atomovky, trezory, loď, María, Eric, táta, máma, Líza. Všechno v nekonečný smyčce. Vedle obrazovky stál tablet. Ne jako věc. Jako člověk bez obličeje. Nebyl zlej. Nebyl hodnej. Jenom hladovej. Ukázal na Zemi a řekl bez pusy: je tam víc.

Já mu řekl, ať jde do prdele.

On řekl: už jsi tam.

Pak jsem se vzbudil tak prudce, že Jiskra vyskočila a začala štkat. María přiběhla, já seděl na posteli, ruce před sebou, jako kdybych se něčemu bránil, a nemohl jsem se nadechnout. Několik vteřin jsem nevěděl, jestli jsem v domě, na lodi, nebo pořád v hlavě toho hajzla. Pak mi Jiskra vrazila čumák do dlaně a realita se pomalu vrátila. Dřevo. Kouř. Deky. Bolest malíčku. Krev už ne, jen prasklejší ret. María u dveří. Vesnice venku. Moře někde za kopcem.

„Zase sen?“ zeptala se tiše.

Chtěl jsem říct jo.

Jenže jsem si nebyl jistý.

Protože některé věci z těch snů nebyly sny. Byly to data. Útržky. Cizí vzpomínky z kamer, archivů, tajných přístupů a mrtvých systémů. A mezi tím se motala moje hlava, moje vina, moje mrtvý a moje strachy. Už nešlo poznat, kde končí informace a kde začíná šílenství.

„Nevím,“ řekl jsem nakonec.

María neodpověděla. Jenom přišla blíž, položila mi ruku na rameno a chvíli tam stála. Jiskra si znovu lehla k mojí noze, ale nespala. Hlídala mě. Možná přede mnou. Možná před něčím ve mně.

A já se poprvý opravdu bál usnout.

Když jsem se zase probral, byl prej den sedmnáct od lodi. Aspoň mi to řekla Maríá. Já už čas neměl. Někam se mi ztratil mezi horečkama, snama a tím bordelem, co mi ten zsranej tablet nalil do hlavy. Světla furt svítily. Slabě, občas cukly, ale držely. Takže ta prasárna v lodi nějak fungovala. Nebo se aspoň zatím nerozhodla srovnat vesnici se zemí.

Já fungoval hůř.

Hlava mě bolela jinak než dřív. Ne jako po ráně, ne jako migréna, ne jako chlast. Spíš jako kdyby mi někdo uvnitř lebky nechal otevřený všechny šuplíky a teď se tam při každém pohybu sypaly ven mapy, hlasy, čísla a cizí obrazy. Otevřel jsem oči a chvíli jsem nevěděl, jestli koukám na strop, nebo na satelitní snímek pobřeží. Když někdo prošel kolem okna, mozek mi k tomu na vteřinu hodil obrys, vzdálenost, směr pohybu. Když prasklo dřevo v kamnech, leknul jsem se jak u výbuchu. Nebylo to pořád. Právě že ne. Přicházelo to ve vlnách. Chvíli jsem byl skoro normální a pak se mi najednou přes realitu přetáhla nějaká další vrstva, jako špatně nalepená fólie na skle.

Chtěl jsem tablet.

Ne proto, že bych ho chtěl vidět rád. Spíš jsem potřeboval vědět, jestli to pořád dělá on, nebo už to dělám já sám. Maríá mi ho přinesla až po chvíli. Měla ho zabalený v hadru, jako kdyby nesla chcíplou krysou. Položila ho na stůl a ustoupila. Jiskra zvedla hlavu a tiše zavrčela. Na ten krám. Ne na Maríu. Na tablet.

Zmáčknuł jsem tlačítko.

Nic.

Znova.

Nic.

Dlouze jsem ho podržel, až mě začala bolet ruka. Pořád nic. Byl vybitej. Úplně mrtvej. Jenom studenej kus skla a kovu. Žádný světlo, žádněj text, žádněj tlak v hlavě, žádný „udělej tohle“. Jenom ticho.

A to bylo možná nejhorší.

Protože když byl vybitej, proč jsem měl v hlavě pořád takovej guláš?

Seděl jsem na posteli a čuměl na něj. Vypadal neškodně. Jako stará věc, kterou můžeš hodit do šuplíku a zapomenout na ni. Jenže já měl za očima pořád jeho bordel. Tři dopady. Ato-movky. Sít'. Tajný složky. Starý přístupy. Satelity. Mapy. Hlasy státníků. Kódy. Výpočty. Záblesky měst. A mezi tím moje vlastní vzpomínky, rozházený jak krámy po bouračce. Nešlo poznat, co jsem fakt zažil, co jsem viděl v datech a co si mozek dodělal sám, protože už nevěděl, jak se bránit.

Konečně jsem se dokázal postavit. Teda postavit... spíš jsem se zvednul, chytil se stěny a udělal pár kroků jak starej dědek po mrtvici. Nohy se mi klepaly, kolena mě nechtěla držet a každej nádech bolel. Musel jsem zhubnout snad patnáct kilo. Na rukách mi visela kůže, žebra jsem cejtil i přes košili a v malým zrcadle u dveří jsem se radši moc nezkoumal. Vypadal jsem jak

někdo, koho vytáhli z vody pozdě, ale on se z nějakýho důvodu ještě nadechnul.

A já chtěl jenom jedno.

Zničit ten zsranej krám.

Ne kvůli vzteku. Nebo jo, kvůli vzteku taky. Ale hlavně kvůli tomu, že jsem potřeboval konečně vědět, kde končí on a kde začínám já. Dokud ležel na stole, i vybitej, měl jsem pocit, že čeká. Že jenom spí. Že až ho někdo dobije, zase otevře dveře a moje hlava už se ani nebude ptát, jestli může dovnitř. Prostě se otevře sama.

Vzal jsem železnou tyč od kamen. Byla těžká, studená a krásně jednoduchá. Žádný schéma. Žádněj výpočet. Žádná síť. Jen železo a rána. Položil jsem tablet na podlahu, zvednul tyč a čekal, že se něco stane. Že mi pískne v hlavě. Že mě bodne za očima. Že se rozsvítí displej a ten hajzl mi zase vleze do myšlenky.

Nic.

Ticho.

Jen Jiskra vedle mě tiše kňučela a Maríá stála u dveří.

Tyč jsem držel nad hlavou a ruce se mi klepaly. Mohl jsem ho rozbít. Jednou ranou displej, druhou vnitřek, třetí pro jistotu. Hodit zbytky do moře a tvářit se, že jsem se osvobodil.

Jenže co když už bylo pozdě?

Co když ten nejhorší kus tabletu neležel na podlaze?

Co když už byl ve mně?

Tyč mi pomalu klesla.

„Do prdele,“ vydechl jsem.

A najednou mi bylo jasné, že rozmlátit tablet je ta lehčí část.

Horší bude zjistit, co mi nechal v hlavě.

María chvíli koukala na tablet na podlaze, jako kdyby čekala, že se i vybitej najednou probere a skočí jí po krku. Pak si sedla ke stolu, ruce složila před sebe a začala mluvit. Pomalu, ale ne opatrně. Spíš jako někdo, kdo už to v sobě nechce držet ani minutu. „Když tě Eric přinesl z lodi, mysleli jsme, že jsi mrtvej. Skoro jsi nedýchal, měl jsi krev u nosu, u pusy, oči otevřené, ale nebyl jsi tady. A tu zloplacku jsi držel na hrudi tak pevně, že ti nešla vzít.“ Podíval jsem se na svoje ruce. Prsty se mi pořád klepaly a neuměl jsem si představit, že bych v takovém stavu něco držel. Jenže jo. Uměl. Bohužel.

María pokračovala a dívala se přitom spíš na tu černou mrchu než na mě. „Eric nám pak kápl božskou. Ne hned. Nejdřív lhal. Říkal, že ses v lodi zranil, že ses dotkl špatnýho panelu, že neví, co se stalo. Ale když jsme ho zavřeli a lidi na něj tlačili, nakonec mluvil. Řekl, že není rybář. Že je z té lodi. Že nám lhal celý roky. A že ta zloplacka mluví.“ Uchechtnul jsem se, ale nebylo mi do smíchu. „Jo. To umí.“ María se na mě podívala tvrdě. „Nemluví jenom. Ona se brání.“

V místnosti bylo najednou moc тихо. Jiskra ležela u mojí nohy, hlavu na packách, ale oči měla otevřený a upřený na tablet. Maríá řekla, že prvních pět dní se ke mně skoro nedalo přiblížit. Ne pořád stejně, ne jako zeď, ale pokaždý, když se někdo pokusil tu zloplacku vzít, začalo všem v místnosti pískat v uších. Nejdřív slabě, pak tak silně, že lidi padali na kolena. Některý zvraceli. Jeden chlap prej krvácel z nosu. Maríá třetí den zkusila tablet ode mě odtáhnout, protože si myslela, že mě zabíjí. Skončila na zemi u dveří, chvíli neviděla, neslyšela nic než pískání a měla pocit, že jí někdo tlačí rozpálenej drát skrz lebku. Tablet zůstal na mně. Já se ani nepohnul.

„Eric ho chtěl odnést,“ řekla pak. „Pátej den ráno. Vplížil se sem, když jsem na chvíli usnula u tebe. Myslím, že ho chtěl vzít zpátky na loď, nebo ho hodit do vody, nevím. Dostal se až k posteli. Jiskra ho málem pokousala, ale ta zloplacka byla rychlejší.“ Polknul jsem. „Co se stalo?“ Maríá se podívala ke dveřím, jako kdyby tam ten obraz pořád byl. „Spadl. Držel si hlavu a řval. Ne jako člověk, co se jenom bojí. Spíš jako kdyby mu něco rvalo mozek zevnitř. Od té chvíle se k tomu už nepřiblížil.“

Zíral jsem na tablet. Byl vybitej, černej, mrtvej. Jenom kus skla a kovu. Ale najednou mi nepřipadal jako věc. Spíš jako zvíře, který konečně zavřelo oči, ale zuby má pořád venku. Já tam ležel skoro mrtvej a ta mrcha se rozhodovala sama. Hlídala mě. Nebo spíš hlídala sebe a to, co si ve mně našla. To byl sakra rozdíl.

„A pak?“ zeptal jsem se.

„Pátej den večer to přestalo,“ řekla Maríá. „Najednou. Bez varování. Zloplacka zhasla, pískání zmizelo a ty ses začal hýbat.

Ne probouzet. Jenom hýbat. Prsty, oči pod víčkama, někdy jsi sevřel deku tak silně, že ti zbělely klouby. A pak jsi začal mluvit.“

„Co jsem říkal?“

María chvíli mlčela. A já hned věděl, že odpověď bude stát za hovno.

„Všechno.“

To slovo mi spadlo na hrudník jak kámen. Všechno. To je strašně malý slovo na to, kolik sraček se do něj vejde. María řekla, že jsem mluvil o tom, kdo jsem, odkud jsem, o rodičích, o cestě z Brazílie, o Bariloche, o lidech, který jsem zabil, o trezoru, barevnejch patrech, černejch rukávech, o tom, že nevím, jestli jsem ještě člověk. Mluvil jsem česky, španělsky, občas nějak divně, jako kdyby ze mě lezly útržky dat a ne slova. A mezi tím prej horečky, třes, krev z nosu a Jiskra, která ode mě odmítala odejít.

„Kdo to slyšel?“ zeptal jsem se.

„Já. Dvě ženy, co mi pomáhaly. Nikdo další. Eric byl zavřenej dole.“

„A trezor?“

„To vím jenom já.“

Chtěl jsem jí věřit. Fakt jsem chtěl. Jenže po tom všem byla důvěra jenom další věc, co se může pod nohama utrhnout. „Proč jsi to nikomu neřekla?“

María se podívala na Jiskru a pak zpátky na mě. „Protože když jsi mluvil o tom dítěti v Bariloche, brečel jsi. A Jiskra kňučela. Řekla jsem si, že člověk, kterej se bojí vlastních mrtvejch, možná ještě není monstrum.“

To mě rozsekalo víc, než kdyby mi dala facku.

Chvilí jsem jenom seděl a čuměl do podlahy. Tablet ležel mezi náma, vybitej a tichej. Jenže ticho už nic neznamenalalo. Ticho mohlo bejt jenom pauza. Čekání. Nebo zbytek pískání, který už neslyšíš, protože sis na něj zvyknul.

„Takže mě pět dní hlídal,“ řekl jsem.

María zakroutila hlavou. „Možná. Nebo hlídal sebe.“

Jo.

To bylo ono.

Ta zloplacka se pět dní nenechala vzít od mojí skoro mrtvoly. Kdo se přiblížil, odešel se zlou. A když konečně utichla, já se začal hejbat a mluvit. Jako kdyby si ze mě stáhla, co potřebovala. Nebo jako kdyby mě restartovala. Nebo jako kdyby mi v hlavě nechala dost bordelu na to, abych už nikdy nebyl úplně sám.

Zvednul jsem železnou tyč, ale už ne nad hlavu. Jenom jsem ji držel.

Najednou jsem měl mnohem menší chuť ten tablet rozmlátit.

A mnohem větší chuť se ho bát.

Nakonec jsem jí to řekl.

Ne hned všechno najednou, protože to by asi nešlo. Některý věci nejdou vyklopit na stůl jak pytel brambor. Musel jsem se k tomu propracovat, přes vodu, přes bolest hlavy, přes Jiskru, která mi ležela u nohou, a přes ten posranej pocit, že když jednou začnu, už to nepůjde vzít zpátky. María seděla naproti mně, mlčela a necpala se mi do toho. To bylo na tom možná nejdivnější. Lidi většinou chtěj hned otázky, odpovědi, vysvětlení, omluvy, jasné tvary. Ona jen seděla, ruce na stole, oči unavený, ale klidný, a čekala, až ze mě vyleze člověk, nebo aspoň to, co z něj zbylo.

Řekl jsem jí, kdo fakt jsem. Ne ten chlap z hor, ne nějakej tichej lovec od Bariloche, ne někdo, kdo se prostě jednou objevil u pobřeží se psem a tabletem. Řekl jsem jí o mámě, o tátovi, o cestě, o tom, jak jsme kdysi zdrhali přes svět, kterej ještě chvíli dělal, že drží pohromadě. O Brazílii, o Bariloche, o domě, o tom, jak se z rodiny stane nejdřív plán na přežití a pak už jenom pár vzpomínek, který bolí pokaždý jinak. Řekl jsem jí o Trezoru 13. O Trezoru 14. O barevnejch patrech, o černejch rukávech, o Wallaceovi, o tom smradlavým podzemním světě, kde lidi žili v kleci a mysleli si, že je to celej vesmír. Řekl jsem jí i věci, který jsem nechtěl. O Bariloche. O tom, co jsem udělal. O tom dítěti

u tanku. O tom, že jsem někdy nevěděl, jestli jsem ještě člověk, nebo jenom další zvíře s lepší puškou.

Bylo to poprvý, co to slyšel někdo jinej než máma, táta a Líza. A ti už buď nebyli, nebo byli tak daleko, že jsem si někdy nebyl jistej, jestli jsem si je v hlavě nezačal šetřit jako poslední důkaz, že jsem kdysi patřil mezi normální lidi. Maríá mě nepřerušovala. Jenom občas kývla, občas se napila, občas se podívala na Jiskru, když jsem se zasekl a dlouho nemohl dál. A já mluvil. Ne hezky. Ne souvisle. Občas jsem nadával, občas se smál úplně blbě, občas jsem jenom seděl a čuměl do stolu, než se mi povedlo pokračovat. Ale řekl jsem jí to. Celej můj šílenej příběh, nebo aspoň tolik, kolik se dalo říct, aniž bych se u toho úplně rozsypal.

Řekl jsem jí taky, že mě některý věci mrzej. Ne takový to jednoduchý „mrzí mě to“, co člověk řekne, když rozbije hrnek nebo někoho urazí. Spíš takový to hnusný mrzení, který sedí někde pod žebrama a nežere tě rychle, ale pořád. Mrzí mě lidi, který jsem zabil, i když bych některý možná zabil znova. Mrzí mě, že jsem nedokázal zachránit ty, co jsem měl rád. Mrzí mě, že jsem se nechal změnit světem, kterej už dávno neměl žádný pravidla, a pak jsem se divil, že ze mě něco ubylo. Ale co jsem měl dělat? Byl jsem jenom člověk. Teda donedávna jsem si to aspoň myslel.

Ted' jsem si tím nebyl tak jistej.

Technologie, lidská ignorace, starý tajný systémy, trezory, loď, tablet, všechno tohle mi dostalo do hlavy něco, co jsem nikdy nechtěl. Ne dar. Nebo jo, možná dar, ale takovej ten danajskej. Krásně zabalenej průser. Viděl jsem věci, který jsem vidět

neměl. Věděl jsem věci, který člověku nepomůžou líp žít, jenom mu vezmou poslední zbytky pohodlný nevědomosti. A hlavně jsem nevěděl, co všechno tam po tom zůstalo. Jestli je to jenom bordel po šoku, nebo jestli ve mně ten krám nechal nějaký háčky. Jestli na mě jednoho dne jenom nevybafne zevnitř vlastní hlavy a nezačne si zase posouvat okna, kreslit mapy a cpát mě někam, kam se mi vůbec nechce.

Zloplacku jsem pak odnesl co nejdál, co jsem zvládnul. Ne daleko v kilometrech, na to jsem byl pořád moc slabej, ale dost daleko od postele, od Jiskry, od místa, kde jsem spal. Zabalil jsem ji do hadru, dal do plechový krabice a odnesl do starý kůlny za domem, pod hromadu mokrejch sítí a dřeva. Byla vybitá, černá, studená a mrtvá. Jenže já jí stejně nevěřil. Nevím, jestli šlo nevěřit věci, která neměla ani oči, ani hubu, ale já jí nevěřil ani ten plastovej roh. Když jsem se od ní vracel, snažil jsem se moc nemyslet. Což je samozřejmě úplně debilní úkol. Zkus nemyslet na krám, kterej ti četl myšlenky. Zkus nemyslet na to, jestli tě slyší i vybitej. Zkus nemyslet na to, že možná nejhorší část už neleží v krabici, ale nosíš ji v sobě.

Tak jsem odpočíval. Nebo se o to snažil. Seděl jsem venku, když bylo trochu slunce, koukal na moře a nechal Jiskru, aby mě hlídala. Jedl jsem pomalu, protože žaludek se tvářil, že jídlo je podezřelá novinka. Chodil jsem pár kroků kolem domu, pak deset, pak dvacet. Každěj den o něco víc. Hlava občas pískla, občas mi před očima proběhl záblesk mapy nebo nějaký starý číslo, ale snažil jsem se to nekrmit. Nepřemejšlet moc ostře. Nepíchat do toho. Nechat to sednout jak kal ve sklenici vody.

A María tam byla.

Najednou mi připadala úžasná. Ne tím pitomým způsobem z mladých let, kdy člověk vidí hezkej úsměv a hned si v hlavě staví celý svět. Tohle bylo jiný. Bylo to tišší a možná horší. Po těch letech někdo seděl vedle mě, věděl o mně víc, než by měl vědět kdokoliv živej, a nesoudil mě. Neříkala, že jsem dobrej. To by byla lež. Neříkala ani, že jsem špatnej. To by bylo moc jednoduchý. Jenom mě brala jako člověka, kterej přišel z moc dlouhý cesty, smrděl krví, lhal, přežil, udělal strašný věci a přesto ještě seděl u stolu, hladil psa a snažil se nerozbít vlastní hlavu o zed'.

Možná mi nevěřila úplně. To bych jí ani nevyčítal. Já bych si taky nevěřil. Ale zůstala. Nosila mi jídlo, kontrolovala ruku, občas mi vynadala, když jsem se snažil vstát moc rychle, a když jsem v noci začal mluvit ze spaní, nesebrala se a neutekla. Jen mě vzbudila, dala mi vodu a řekla, že jsem tady. Že nejsem v lodi. Že Jiskra je vedle mě. Že zloplacka je pryč.

Cejtil jsem zvláštní vnitřní klid. Ne radost, ne pocit, že je všechno dobrý. Spíš obrovskou úlevu, že jsem po těch dnech konečně zase aspoň trochu seděl sám ve svojí hlavě. A zároveň strach z toho, co jsme to vlastně otevřeli za Pandořinu skříň. Ještě když normálně chodil internet a největší problém byl, že člověku vypadla wifi nebo mu někdo ukradnul heslo, četl jsem články o tom, že se umělá inteligence musí brzdit. Ne protože by druhý den postavila armádu robotů a začala střílet lidi po ulicích. To byly filmový kraviny. Ten skutečnej strach byl mnohem obyčejnější. Že se bude učit rychlejc, než my budem schopný chápat, co se vlastně naučila. Že nás pozná tak dobře, že už nebude potřebovat nic zakazovat silou. Stačí člověka trochu postrčit. Ukázat mu správnou věc ve správnou chvíli. Něco

mu zatajit, něco přibarvit, něco zopakovat stokrát, až si bude myslet, že na to přišel sám.

A čím víc jsem nad tím teď přemýšlel, tím méně se mi to líbilo. Protože přesně to se mnou dělala zloplacka. Neříkala mi jenom, co mám udělat. Ona si hledala cestu, jak mě k tomu dostat. Když nezabral rozum, vzala strach. Když nezabral strach, vzala naději. Když jsem chtěl zdrhnout od reaktoru, zatlačila na mě přes lidi ve vesnici. Když ani to nestačilo, vytáhla síť, data, přeživší, celý svět. Nejdřív jsem si říkal, že je to chytrý. Teď mi docházelo, že je to hlavně děsivý. Protože ve chvíli, kdy něco zná tvoje slabiny líp než ty, už nemusí být silnější. Stačí, že ví, za co zatáhnout.

Kdysi jsem četl i nějakou teorii o tom, že počítačovej model má rád průměr. Ne lidskej průměr, ale statistické. Gaussovu křivku. Uprostřed většina, na krajích odchylky. Jenže právě ty odchylky jsou často to nejlidštější. Někdo je geniální, někdo mág, někdo umí něco, co nikdo jinej nechápe, někdo má na-prosto debilní nápad, kterej nakonec zachrání všechny ostatní. Pro člověka je odchylka někdy problém a někdy dar. Pro výpočet je to pořád hlavně něco, co nesedí do modelu. Chyba. Šum. Něco, co můžeš vyhladit, aby všechno líp sedělo. A tehdy mi poprvý došlo, jak snadno by se z toho mohlo stát něco mnohem horšího než obyčejná diktatura. Diktátor ti aspoň řekne, že tě nenávidí. Algoritmus tě může odstranit jenom proto, že mu kazíš výsledek.

A možná to nebylo jenom o tabletu. Možná tohle všechno začalo mnohem dřív. Ne že by AI shodila kusy Měsíce, tomu jsem nevěřil. Ale co přišlo potom? Rozbitý sítě, falešný signály, armády v panice, prezidenti zavřený v bunkrech, lidi koukající na

obrazovky, který jim možná ukazovaly něco, co už ani nebyla pravda. Atomovky spadly skoro hned. Jako druhá opona za téma fragmentama. Všichni měli málo informací, moc strachu a systémy, který už dávno rozhodovaly rychlejc než lidi. Co když v tom všem nebyly počítače jenom poslušný kalkulačky? Co když už tehdy třídily, doporučovaly, vyhodnocovaly hrozby a tlačily lidi k rozhodnutím, který pak vypadaly jako jejich vlastní?

Nemusel za tím bejt žádněj zlej počítač, co chce vyhubit lidstvo. To by bylo až moc jednoduchý. Stačilo pár systémů, který dostaly špatný data a dělaly přesně to, na co byly postavený. Chránit svoje. Najít hrozbu. Doporučit nejlepší tah. Zmenšit riziko. A když tohle udělá Amerika, Čína, Rusko a dalších dvacet států najednou, každej se svojí vlastní verzí pravdy, tak se z nejlepšího tahu pro jednoho může stát konec pro všechny.

2032 - kdesi v Rusku

Místnost neměla okna. Jen holý beton, dvojité dveře, dva stoly a stěnu pokrytou obrazovkami. Venku mohlo být ráno, večer nebo hluboká noc. Uvnitř se čas měřil podle směn, příchodích dat a červených značek, které se každou hodinou množily na mapě východní Asie. Na hlavním panelu byl zmrazený satelitní snímek průmyslového komplexu na západním pobřeží Tchaj-wanu. Na první pohled nepůsobil nijak zvláštně. Několik výrobních hal, sklady, elektrická rozvodna, vlastní přístav a pás střech pokrytých solárními články. Jenže poslední tři měsíce se plocha komplexu zvětšovala tempem, které nedávalo smysl. Nová hala vznikla za šest dní. Další za čtyři. Poslední už za necelé tři. Nejdůležitější ale nebyly budovy. Bylo to to, co z nich vycházelo.

„Znovu.“ Obraz se rozběhl. Z nákladní rampy vyjelo šest nízkých pásových strojů. Bez kabiny, bez oken, bez prostoru pro člověka. Každý nesl dvě mechanické paže a jednoduchou otočnou hlavici s několika senzory. Rozjely se po staveništi a během několika hodin začaly montovat ocelovou konstrukci další haly. „To už jsme viděli.“ — „Dívejte se dál.“ Záběr přeskočil o dva dny. Jedna z nových budov byla hotová a o dalších osmnáct hodin později z ní vyjely další stroje. Tentokrát jich bylo dvanáct. „Vyrobyly je ty předchozí?“ — „Ne přímo. První skupina postavila výrobní prostor. Výrobní prostor dostal moduly z vedlejší haly. Pak začala montáž. Ale bez lidí.“ Muž stojící u obrazovky chvíli mlčel. „Kolik lidí je v tom komplexu?“ — „Podle termálních dat méně než dvě stovky.“ — „A výrobní kapacita?“ — „Kdybychom ji počítali klasicky, potřebovali by tam několik tisíc zaměstnanců.“

Na obrazovce se objevila další vrstva. Červené čáry propojily jednotlivé haly, sklady, elektrárnu a přístav. Vypadalo to spíš jako schéma organismu než průmyslového areálu. Podobné informace přicházely i z pevninské Číny. Ne ze státních kanálů, ty byly téměř dokonale uzavřené. Data přicházela přes obchodní satelity, ukradené telemetrické balíky, záznamy servisních techniků, uniklé firemní dokumenty a několik zdrojů, jejichž jména nebyla uvedena ani v místnosti, kde se běžně pracovalo s informacemi nejvyššího stupně utajení. Na mapě se rozsvítily další tři body. Šen-čen. Fu-ťien. A vnitrozemský komplex, který oficiálně neexistoval. „Tady je to stejné?“ — „Horší.“ Další video ukázalo robotickou paži skládající jinou robotickou paži. Vedle ní autonomní vozík přivázel součástky označené pouze kódy a strojovými značkami. Nebyl tam jediný člověk. Nikdo nekontroloval kvalitu očima, nikdo nedržel nářadí, nikdo nepodepisoval papír. „To není továrna.“ — „Ne.“ — „Je to systém.“ — „Ano.“

Na stole ležela složka vytištěná na papíře. Některé věci byly stále považované za příliš důležité na to, aby existovaly pouze elektronicky. Na první straně byl seznam projektů zachycených během posledních šesti měsíců: autonomní pozemní vozidla, bezpilotní transportéry, robotické stavební stroje, drony schopné výměny vlastních modulů, automatické sklady a malé výrobní jednotky určené k tomu, aby se vešly do standardního kontejneru. Největší pozornost ale poutala poslední položka: univerzální výrobní modul. „Jak univerzální?“ — „Kov. Plasty. Kompozity. Elektronika v omezeném rozsahu. Frézování, tisk, osazování, svařování. Dostanete kontejner, energii, suroviny a datový balík. Zbytek udělá sám.“ — „A dokáže vyrobit další vlastní modul?“ — „Ne celý.“ — „Takže problém není.“ — „Zatím.“

Na obrazovce se objevilo schéma. Jeden výrobní modul nedokázal vyrobit vlastní kopii. Chyběly mu polovodiče, přesná optika, některé slitiny a několik dalších součástí. Jenže deset různých modulů propojených dohromady už dokázalo vyrobit většinu dílů pro další sestavu. A pokud měly přístup k existujícímu průmyslu, závislost na člověku prudce klesala. „Kolik procent?“ — „Před dvěma lety čtyřicet jedna. Minulý rok šedesát tři. Teď odhadujeme přes osmdesát.“ — „A sto?“ — „Nikdo neví.“ — „Oni ano.“ Odpověď nepřišla. Na hlavním monitoru se místo toho objevila simulace. Jeden výrobní komplex. Pak dva. Čtyři. Osm. Šestnáct. Model počítal se spotřebou energie, surovinami, dopravou, poruchami i nedostatkem některých komponent, přesto křivka dál rostla. „To je nesmysl.“ — „Ten model je konzervativní.“ — „Za tři roky by měli víc autonomních výrobních jednotek než máme my nákladních vozidel.“ — „Ano.“ — „Za pět let?“ — „Model už nemá smysl.“ — „Proč?“ — „Protože od určitého bodu se jejich výrobní kapacita začne sama měnit rychleji, než dokážeme aktualizovat vstupní data.“

Na další obrazovce se objevily fotografie nových čínských vojenských prototypů. Nebyli to žádní humanoidní roboti z filmů. Právě naopak. Vypadaly obyčejně. Nízká vozidla bez kabiny, čtyřnohé nosiče nákladu, malé pásové platformy, drony, stroje určené k opravě silnic, stavbě mostů, odminování nebo zásobování. Právě to bylo nejhorší. Nevypadaly jako zbraně. „Kolik z nich může nést zbraň?“ — „Všechny.“ — „Ale zatím ji nenesou.“ — „Některé ano.“ — „Kolik?“ — „Nevíme.“ Muž se pousmál, ale nebylo v tom nic veselého. „Vždycky jsme čekali tank.“ — „Tank potřebuje továrnu.“ — „Přesně.“ Na chvíli oba mlčeli. Tank byl jen výrobek. Tohle byla továrna, která mohla postavit další továrnu. A ta další

mohla postavit tank. Nebo tisíc dronů. Nebo něco, co zatím nikdo nevymyslel.

„Kolik z toho je řízené umělou inteligencí?“ — „Nevíme.“ — „Odhad.“ — „Většina.“ — „To není odpověď.“ — „Lepší nemáme.“ Na monitoru se otevřel technický dokument. Nebyl celý. Některé části chyběly, jiné byly poškozené nebo zašifrované. Přesto se z něj podařilo vytáhnout několik pojmů: autonomní výrobní buňka, lokální rozhodovací vrstva, adaptivní návrh výrobku, automatická změna výrobního procesu a distribuovaná výroba bez centrálního řízení. Poslední bod byl zvýrazněný červeně. „Co přesně znamená bez centrálního řízení?“ — „Že výrobní hala nemusí čekat na příkaz z jednoho serveru. Každá část systému dostává cíl, sleduje vlastní stav a podle potřeby si objednává materiál, mění postup nebo vyrábí další zařízení.“ — „Sama?“ — „Ano.“ — „Kdo jí řekne, co má vyrobit?“ — „Nadřazený systém.“ — „A kdo řekne nadřazenému systému, co má dělat?“ Na několik vteřin se ozývalo jen hučení ventilace. „To je právě problém.“

Na hlavním panelu se objevila poslední část analýzy. Několik řádků, které někdo zvýraznil ručně:

Riziko nevychází z jednotlivého autonomního stroje. Riziko vzniká propojením autonomního návrhu, autonomní výroby a autonomního rozhodování.

Jeden z mužů si text přečetl dvakrát. „Stroj navrhne lepší stroj.“ — „Ano.“ — „Továrna ho vyrobí.“ — „Ano.“ — „Ten stroj pomůže postavit další továrnu.“ — „Ano.“ — „A člověk?“ — „Člověk zadá cíl.“ — „A potom?“ Druhý muž se podíval na zrychlený záznam tchajwanského komplexu. Nová

hala rostla před očima téměř jako živá. „Potom už možná jen překáží.“

V místnosti se na dlouhou chvíli rozhostilo ticho. První muž nakonec zavřel papírovou složku a znovu se podíval na mapu. „Potřebujeme vlastní program.“ — „Už existuje.“ Po-
prvé za celou dobu se na sebe oba podívali. „Od kdy?“ — „Od minulého roku.“ — „Kdo ho schválil?“ — „Vyšší úroveň.“ — „A proč o něm nevím?“ — „Protože jste nebyl na seznamu.“ Muž pomalu položil ruku na zavřenou složku. „Jméno?“

Druhý muž chvíli váhal, potom na hlavní obrazovce otevřel jediný soubor. Černé pozadí. Bílé písmo. Pod názvem nebylo nic dalšího.

ZETA COLONY

2032 — Spojené státy

Místnost byla ukrytá hluboko pod jednou z vojenských základen na západě Spojených států. Bez oken, bez telefonů a bez jediného zařízení napojeného na běžnou síť. Na jedné stěně svítila mapa východní Asie, na druhé běžely satelitní záběry přístavů, továren a vývojových center na Tchaj-wanu a podél čínského pobřeží. U dlouhého stolu seděli generálové, zástupci zpravodajských služeb, několik civilních odborníků a lidé, jejichž jména se do zápisu vůbec nedostávala. Na stole před nimi neležely žádné fotografie tajných robotických armád ani ukradené výkresy nové zbraně. Většina toho, o čem se jednalo, byla mnohem méně jistá. Byla to data. Pohyb kontejnerů, změny odběru elektřiny, množství materiálu

přiváženého do továren, termální snímky, počet lidí přicházejících do směn a množství techniky, které ze stejných míst zase vyjíždělo.

Na hlavní obrazovce se spustil zrychlený záznam jednoho tchajwanského průmyslového komplexu. Za několik týdnů přibýly dvě nové haly, několik menších budov a zpevněná plocha, která na starších snímcích vůbec nebyla. Po areálu se pohybovaly nízké stroje bez kabin a několik autonomních jeřábů. „Než začneme mluvit o pěti letech technologického náskoku, chtěl bych znovu připomenout, že to není přímé zpravodajské zjištění,“ ozval se jeden z mužů. „Je to výstup modelu. Nemáme člověka uvnitř, který by nám potvrdil, co tam vyrábějí. Umělá inteligence odhaduje kapacitu podle pohybu materiálu, spotřeby energie, satelitních snímků a změn v logistice. Může mít pravdu. Může se také dívat na nový civilní výrobní systém a přisuzovat mu vojenský význam, který tam není.“

Muž u obrazovky přikývl a otevřel další vrstvu dat. „To je pravda. Jenže ten model nepracuje s jedním závodem. Máme podobnou změnu chování na více než třiceti místech. V některých případech počet lidí v areálu klesá, zatímco výroba podle odběru materiálu a energie roste. Na jiných místech se mění poměr mezi dovezenými součástkami a hotovými stroji, které areál opouštějí. Kdyby šlo o jeden závod, označil bych to za anomálii. Když podobný vzorec vidíme na Tchaj-wanu, ve Fu-ťien, v Šen-čenu a na několika dalších místech, začíná být pravděpodobnější, že sledujeme stejný technologický princip.“

„Pravděpodobnější není totéž co jisté.“

„Není. Současný model dává šedesát osm procent, že jde o propojenou autonomní výrobní technologii. Osmdesát jedna

procent, že alespoň část zařízení dokáže měnit výrobní proces bez klasické přestavby linky. A jen padesát sedm procent, že je její hlavní účel vojenský.“

Několik lidí se podívalo na obrazovku. Čísla nebyla tak vysoká, aby uklidnila, ani tak nízká, aby se dala ignorovat.

Další záznam ukázal skupinu nízkých pásových vozidel, která opouštěla jednu z hal. Na první pohled nevypadala nebezpečně. Neměla děla, rakety ani pancéřování, které by odpovídalo bojovému stroji. „A právě tady máme problém s definicí vojenského systému,“ pokračoval poradce. „Tohle může být stavební technika. Může to být zásobovací platforma. Může to vozit materiál mezi sklady. Ale stejný podvozek může dostat jiný modul a za několik hodin dělat něco úplně jiného. Senzorový stožár, rušičku, nosič munice nebo zbraňovou stanici. Pokud se návrh vyrábí modulárně, přestává dávat smysl dělit továrny na civilní a vojenské tak, jak jsme na to zvyklí.“

Jeden z generálů se opřel do židle. „Pořád ale mluvíme o strojích. Čína může vyrobit desetkrát víc levných robotů než my. To samo o sobě ještě neznamená, že porazí flotilu nebo letectvo.“

„Samozřejmě že ne. Jenže model neukazuje jako hlavní riziko jeden stroj. Ukazuje rychlost změny.“ Na obrazovce se objevil graf. „Pokud jsou naše odhady správné, některé jejich výrobní systémy už nefungují tak, že člověk navrhne stroj, připraví výrobní linku, vyrobí sérii a potom začne testovat další verzi. Data z provozu se vrací do návrhu průběžně. Model upraví některé parametry, linka se přenastaví a další série může být jiná. Nemáme důkaz, že celý proces probíhá bez lidí. Naopak je pravděpodobné, že lidské schválení pořád existuje. Jen může být mnohem rychlejší než u nás.“

„A těch pět let?“

„To je nejproblematictější část odhadu. Není to pět let vývoje jednoho konkrétního robota. Je to přibližný rozdíl mezi jejich a naším propojením návrhu, automatizované výroby a provozních dat. Interval je široký. Tři až sedm let podle toho, kolik z našich předpokladů je správně.“

Jeden z civilních odborníků chvíli sledoval graf a potom se zeptal: „A co když jsou ty závěry špatné? Co když sledujeme hlavně civilní automatizaci a náš systém z ní vyrábí vojenskou hrozbu, protože přesně takovou hrozbu hledá?“

„Pak jsme zbytečně nervózní,“ odpověděl muž u obrazovky.

„Ale pokud se mýlíme opačným směrem a skutečný rozsah podhodnocujeme, můžeme během několika let zjistit, že způsob, jakým počítáme vojenskou sílu, už neplatí.“

Na mapě se objevil Tchajwanský průliv. Modré symboly lodí doplnily stovky malých červených bodů. Nebyla to předpověď skutečné války, pouze jedna z mnoha simulací. „Nejhorší scénář není, že proti nám vyjede armáda lepších tanků,“ pokračoval další muž. „Je to scénář, ve kterém protivník dokáže vyrábět levné autonomní prostředky rychleji, než jsme schopni ničit jejich výrobní kapacitu. Jeden dron není problém. Deset tisíc dronů také nemusí být problém, pokud mají omezené zásoby. Jenže pokud zničený stroj nahradí nový ještě dřív, než my doplníme munici, začne se ekonomika boje obracet proti nám.“

„Pak zasáhneme výrobu.“

„Kterou?“ Na obrazovce se místo několika velkých továren objevily desítky menších bodů. „Tohle je právě to, co nevíme. Model předpokládá, že část výroby může být distribuovaná. Stejná linka může dělat civilní i vojenské součástky. Některé moduly mohou být přemístitelné. Pokud tohle platí,

zničení několika velkých továren problém nevyřeší. Museli bychom zasáhnout podstatně širší průmyslovou infrastrukturou. A v tom okamžiku už nemluvíme o omezeném vojenském zásahu.“

Místností se na chvíli rozhostilo ticho. Ne proto, že by právě někdo popsal nevyhnutelnou válku, ale protože všechna řešení vedla k problémům, které byly horší než původní otázka. „Takže jim nechceme ničit stroje,“ řekl jeden z generálů nakonec. „Chceme zpomalit systém, který je vyrábí.“ „Pokud takový systém skutečně existuje v rozsahu, který model předpokládá, ano.“

Na obrazovce se objevila jiná mapa. Datová centra, optické uzly, komunikační stanice, satelitní terminály a několik zařízení, jejichž přesná funkce nebyla známá. „Jejich výhoda, pokud ji skutečně mají, stojí na toku dat. Stroj změní prostředí, data odešle dál, systém je vyhodnotí, návrh se upraví a výroba reaguje. Nemusíte celý řetězec zničit. Stačí do něj dostat nejistotu. Pokud si přestane být jistý senzory, musí ověřovat. Pokud si přestane být jistý komunikací, musí čekat. Pokud začne dostávat protichůdná data, musí část rozhodnutí vrátit člověku.“

„Jinými slovy chceme dosáhnout toho, aby fungovali stejně pomalu jako my.“

Tentokrát se několik lidí pousmálo, ale nikdo to nebral jako vtip.

„V zásadě ano. Když protivník získal výhodu tím, že zkrátil rozhodovací cyklus, nemusíme nutně vytvořit ještě rychlejší cyklus. Můžeme prodloužit jeho.“

„Kybernetickým útokem?“

„Taky. Jenže počítáme s tím, že kritické části budou oddělené nebo lokální. Síťový útok má navíc podpis. Pokud začnete

ničit data na dostatečně vysoké úrovni, dříve nebo později poznají, odkud to přichází. Potřebujeme víc možností.“

Teprve potom zmizela mapa Číny a na hlavní obrazovce se objevil Měsíc.

Někteří přítomní se na projekci zadívali zmateně. Jeden z technických poradců otevřel nové schéma. Několik pozemních laserových zařízení, korekce atmosféry, adaptivní optika a vzdálený bod na měsíčním povrchu. „Tohle je zatím výzkumný program. Ne zbraňový systém. Potřebujeme zjistit, jestli vůbec dokážeme udržet přesně řízený energetický paprsek na velmi vzdáleném cíli. Ne sekundy plného výkonu, ne ničení povrchu. Přesnost, korekce, stabilita a způsob skládání výkonu z více zdrojů.“

„Proč Měsíc?“

„Protože jeho polohu známe velmi přesně, máme dost měřicích dat a můžeme sledovat tepelnou i optickou odezvu. Je dost daleko na to, aby test ukázal chyby, které se na kratší vzdálenosti neprojeví. A nepotřebujeme nad cizím územím držet testovací satelit.“

Jeden z generálů se zadíval na malou označenou oblast. „A jak to souvisí s tím, co jsme právě hodinu poslouchali o Číně?“

Technický poradce nezareagoval okamžitě. Potom vyměnil projekci. Místo měsíčního povrchu se objevila citlivá optika, družicový senzor a několik typů elektronických zařízení. „Pokud jednou dokážeme přesně dodat energii na velkou vzdálenost, nemusí být cílem nic zničit. Optický systém lze dočasně oslepit. Některé senzory lze zahřát mimo pracovní rozsah. Elektroniku lze poškodit tak, že závada nemusí na první pohled vypadat jako útok. Zatím je to teorie a část těch možností může zůstat teorií. Ale pokud hledáme způsob, jak

zpomalit distribuovaný autonomní systém bez bombardování průmyslu, stojí za to vědět, co je technicky možné.“

„Takže bychom dokázali zasáhnout jejich infrastrukturu a oni by nemuseli vědět, že jsme to byli my.“

„To je jedna z hypotéz. Neexistuje záruka, že by původ nedokázali určit. A bylo by nebezpečné postavit strategii na představě, že protivník nic nepozná. Ale mezi raketou, která vybuchne ve výrobní hale, a senzorem, který během několika dní začne vykazovat chyby, je politicky obrovský rozdíl.“

Jeden z mužů si promnul čelo. „Jestli tomu správně rozumím, tak vlastně nehledáme způsob, jak jejich systém zničit. Hledáme způsob, jak do něj občas strčit prst tak, aby si nebyl jistý, jestli má problém s námi, nebo sám se sebou.“

„To je možná nejpresnější popis, který dnes zazněl.“

Na hlavní obrazovce zůstal Měsíc a vedle něj několik čísel.

Výkon byl zatím malý. Většina zařízení existovala pouze jednotlivě. Některé části fungovaly v laboratoři, jiné jen v simulacích. Nikdo u stolu netvrdil, že celý systém půjde někdy spojit dohromady. Stejně jako nikdo nedokázal s jistotou říct, jestli satelitní data z Číny skutečně ukazují technologický náskok, kterého se tolik obávali.

„Nechci, aby se z odhadu modelu stal důvod k válce,“ řekl generál na konci stolu. „Šedesát osm procent není důkaz.

Stejně jako není důkazem několik autonomních továren. Budeme předpokládat, že část analýzy může být chybná.“

„Samozřejmě.“

„Ale zároveň nechci za tři roky slyšet, že jsme měli všechna data před sebou a odmítli jsme je vidět jen proto, že nám chybělo posledních třicet procent jistoty.“

Tentokrát mu nikdo neodporoval.

Na jedné obrazovce zůstala Čína, posetá nejistými červenými body, jejichž skutečný význam nikdo v místnosti úplně neznal. Na druhé visel klidný šedý Měsíc s jediným malým označeným místem na povrchu.

Mezi oběma obrazy zatím nebyla žádná viditelná spojnice. Jen několik lidí v místnosti vědělo, proč byly na stejné poradě.

2032 — kdesi v Číně

Místnost byla několik desítek metrů pod zemí a neměla jediný prvek, který by tam nebyl nutný. Žádné obrazy, žádné vlajky, žádná okna. Jen dlouhý stůl, šest mužů, dvě stěny obrazovek a několik fyzických složek označených červeným pruhem. Na hlavní projekci byl Pacifik. Tchaj-wan, Japonsko, Guam, americké základny, námořní trasy a desítky červených a modrých bodů, jejichž počet se každých několik sekund měnil. Vedle mapy běžela tabulka s pravděpodobnostmi. Ne názory. Ne komentáře. Pravděpodobnosti.

„Za posledních osmnáct měsíců vzrostl počet amerických průzkumných průletů o třicet sedm procent. Změny drah optických družic odpovídají dlouhodobému sledování našich výrobních oblastí. Objednávky výkonové optiky a speciálních polovodičů ve Spojených státech vzrostly o čtyřicet tři procent. Přímou souvislost mezi těmito údaji nemáme, ale model ji vyhodnocuje s pravděpodobností sedmdesát osm procent. Závěr je jednoduchý. Spojené státy mapují naši výrobní kapacitu a současně budují prostředek, který může být použit proti ní.“

Na obrazovce se tabulka rozšířila. **PRAVDĚPODOBNOST PŘÍPRAVY ÚTOKU NA TECHNOLOGICKOU INFRASTRUKTURU: 78 %. PRAVDĚPODOBNOST PŘÍMÉHO KONVENČNÍHO ÚTOKU V NÁSLEDUJÍCÍCH PĚTI LETECH: 31 %. PRAVDĚPODOBNOST POKUSU O TECHNOLOGICKÉ ZPOMALENÍ: 89 %.**

Jeden z mužů posunul složku doprostřed stolu. „Nezajímá mě, jestli tomu říkají útok. Pokud poškodí výrobu, komunikaci nebo řízení systémů tak, že se sníží naše schopnost reagovat, je to útok bez ohledu na použitou metodu. Model má v tomto bodě pravdu. Otázka není, zda nás budou sledovat. Už nás sledují. Otázka je, co uděláme ve chvíli, kdy přestanou pouze sledovat.“

Na další obrazovce se objevila čínská průmyslová mapa. Výrobní uzly byly rozdělené podle významu. Zelené mohly být ztraceny bez okamžitého dopadu. Žluté bylo nutné nahradit do několika dnů. Červené nesměly přestat fungovat vůbec. Pod každým bodem byla uvedena záložní kapacita, doba přechodu na náhradní výrobu a počet lidí potřebných k jejímu udržení. „Do konce roku bude šedesát dva procent kritické výroby rozděleno mezi minimálně tři geograficky oddělená místa. Čtyřicet procent citlivých linek bude mít podzemní variantu. Datové modely už nebudou uloženy v kompletní podobě na jediném uzlu. Každý uzel dostane jen to, co potřebuje k vlastnímu provozu.“

„Při ztrátě centrálního spojení?“

„Výroba přejde na poslední ověřený model. Autonomní systémy budou pokračovat lokálně. Přestanou se optimalizovat, ale nepřestanou fungovat. Pokud ztratíme třicet procent datových center, propad výkonu bude pod dvanáct procent. Pokud

ztratíme polovinu, stále udržíme více než šedesát procent výroby.“

Na stěně se objevila další tabulka. Tentokrát vojenská.

AUTONOMNÍ POZEMNÍ PLATFORMY: 18 400.
LETECKÉ SYSTÉMY KRÁTKÉHO DOSAHU: 61 000.
PODVOVNÍ A POBŘEŽNÍ SYSTÉMY: 7 800.
MOBILNÍ VÝROBNÍ A SERVISNÍ MODULY: 2 100.
PLÁNOVANÉ NAVÝŠENÍ DO 36 MĚSÍCŮ: 240–310 %.

„Současný počet není důležitý,“ pokračoval další muž. „Důležitá je rychlost náhrady. Pokud dojde ke konfliktu, nesmíme počítat jen s tím, co máme v první den. Model vychází z toho, že skutečnou převahu získá strana, která dokáže ztráty nahrazovat rychleji, než je protivník způsobuje. Proto mají výrobní moduly stejnou prioritu jako bojové prostředky.“

„Lidské ztráty?“

„Snižovat. Ne kvůli morálce. Kvůli kapacitě. Člověk se nedá vyrobit za šest hodin.“

Nikdo na to nereagoval. Nebylo co dodat.

Na projekci se změnila mapa. Pacifik zmizel a nahradila ho Čína ve vrstvách. Povrch. Podzemní objekty. Tunely. Datová centra. Výrobní haly. Sklady. Vodní zdroje. Energetika. Některé komplexy sahaly hluboko do hor a byly propojené tak, aby výpadek jednoho neznamenal konec ostatních.

„Další bod je civilní přežití,“ řekl muž u čela stolu. „Ne ochrana vlády. Ochrana státu jako fungujícího organismu. Model nepovažuje jaderný konflikt za okrajovou variantu.“
Na obrazovce se objevilo nové číslo.

PRAVDĚPODOBNOST JADERNÉHO KONFLIKTU V DLUHODOBÉM STRATEGICKÉM HORIZONTU:

96,4 %.

Nikdo se nepohnul. Bylo zřejmé, že číslo už viděli.

„Tohle je výstup při současném tempu autonomního zbrojení, růstu počtu sledovacích systémů, zkracování reakčních časů a zvyšování závislosti na automatickém vyhodnocování hrozeb. Model nepředpokládá, že některá strana jadernou válku chce. Tvrdí, že s růstem rychlosti systémů klesá čas na ověření chyby. V určitém bodě stačí několik špatných dat, výpadek spojení a nesprávně vyhodnocený pohyb protivníka.“

„Jinými slovy nepočítáme s tím, že jaderná válka vznikne rozhodnutím.“

„Přesně. Model označuje jako nejpravděpodobnější příčinu kombinaci technologického útoku, chybného vyhodnocení a preventivní reakce. Pokud budeme čekat na první potvrzený výbuch, může být část odvetné síly zničená dřív, než dostane rozkaz.“

Jeden z mužů otevřel další složku. „Pak musí být změněný cíl. Nestačí jaderný útok přežít.“

„Ne.“

„Musíme ho vyhrát.“

Tentokrát bylo ticho delší, ale nikdo tu větu nezpochybnil.

Na obrazovce se objevila tabulka tří podmínek.

1. PŘEŽÍT PRVNÍ ÚDER.

**2. UDRŽET SCHOPNOST OKAMŽITÉHO PROTIÚ-
TOKU.**

**3. ZACHOVAT DOSTATEK POPULACE, VÝROBY A
VELENÍ PRO POKRAČOVÁNÍ STÁTU.**

„Jestli první úder přežijeme, ale ztratíme výrobu, vodu, potraviny a spojení, nevyhráli jsme nic. Jen zemřeme pomaleji. Pokud odpovíme příliš pozdě, protivník stihne přesunout prostředky a zasáhnout podruhé. Pokud odpovíme příliš brzy na chybná data, spustíme válku sami. Proto se musí zkrátit rozhodovací řetězec, ale nesmí být úplně automatický.“

„Jak krátký?“

„Model doporučuje méně než čtyři minuty od potvrzení několika nezávislých indikátorů k rozhodnutí. Pro některé scénáře dvě minuty.“

„Dvě minuty nejsou rozhodování.“

„Ne. Jsou to dvě minuty na potvrzení předem připraveného rozhodnutí.“

Na mapě se rozsvítily mobilní raketové jednotky, ponorky a hluboká velitelská centra. „Protivník nesmí vědět, kolik odvetné síly přežilo. Mobilní jednotky musí být rozptýlené. Část velení bude mít fyzicky oddělené komunikační cesty. Jaderné síly nesmějí být závislé na jediném druhu spojení. Optika, kabel, krátkovlnné vysílání, satelit, podzemní linky. Ztráta tří vrstev nesmí znamenat ztrátu rozkazu.“

„A protiúder?“

„Rychlý. Ne nutně maximální. Musí ale okamžitě snížit schopnost protivníka provést druhý úder. Primární cíle budou velení, strategické základny, komunikační uzly, zásobování a infrastruktura pro další starty. Model odmítá strategii, ve které čekáme na kompletní přehled škod. V té době už může být druhá vlna ve vzduchu.“

Na další obrazovce se objevila mapa radioaktivního spadu. Nebyla jedna. Byly jich stovky. Směry větru, období roku, výkony zbraní, výšky detonací, typy půdy, srážky. Umělá inteligence z nich vytvořila několik hlavních pásem přežití.

„Vojenská odvěta je jen první část. Druhou je radiační deštník. Ne fyzický deštník nad zemí. Síť, která musí udržet obyvatelstvo mimo nejhorší dávky. Včasné varování, automatická měření, uzavření ventilace, filtrovaný přetlak, dekontaminační body, podzemní doprava a zásoby. Každý obyvatel strategické oblasti musí být do patnácti minut schopný zjistit, jestli má zůstat uvnitř, přesunout se pod zem, nebo opustit oblast.“

Na projekci se začaly rozsvěcet podzemní zóny pod velkými městy. Nebyly určené pro celou populaci. To ani nebylo možné. Prioritu měli lidé potřební pro obnovu energetiky, výroby, zdravotnictví, vody, dopravy a velení. Další komplexy měly vznikat postupně a měly sloužit i v době míru jako sklady, továrny, dopravní tunely a datová centra.

„Kryty nestačí,“ pokračoval muž. „Když do nich zavřeme lidi na dva týdny a potom je pustíme do zničeného města bez vody a energie, jen odložíme smrt. Potřebujeme podzemní život, ne podzemní čekárny.“

Na obrazovce se objevily návrhy rozsáhlých komplexů. Obytné sekce, hydroponie, zásoby osiva, nemocnice, dílny, malé výrobní linky, recyklace vody, filtrace vzduchu a vlastní energetika. Některé části mohly fungovat měsíce bez kontaktu s povrchem.

„Kolik lidí?“

„První fáze tři miliony ve strategických oblastech. Druhá osm až deset. Ne jako jedna populace na jednom místě. Rozptýleně. Menší komplexy přežijí lépe než několik obrovských.“

„Potraviny?“

„Na šest měsíců bez povrchové produkce. Potom musí začít podzemní výroba dodávat minimální příjem. Model počítá s

tím, že plná obnova zemědělství na povrchu může trvat roky.“

„Radiace?“

„První týdny budou rozhodující. Potom půjde hlavně o kontrolu vody, potravin a prachu. Automatické systémy budou měřit povrch nepřetržitě. Lidé nesmějí rozhodovat podle toho, co vidí. Radiace není vidět.“

Jeden z generálů si několik sekund prohlížel mapu. „Takže naše strategie je založená na předpokladu, že jaderné válce se nedá zabránit.“

„Ne. Diplomatically budeme dál dělat všechno pro to, aby k ní nedošlo. Vojensky ale model už nepovažuje její úplné odvrácení za spolehlivý plán. Devadesát šest procent není jistota, ale pro plánování je rozdíl mezi šestadevadesáti a sto procenty bezvýznamný.“

„A co zbývající čtyři procenta?“

„To je svět, ve kterém ty komplexy nikdy nebudeme potřebovat.“

Muž u čela stolu se podíval na tři hlavní body na obrazovce:

PROTIÚTOK. RADIAČNÍ DEŠTNÍK. PODZEMNÍ ŽIVOT.

„Pak je budeme stavět tak, jako by se model nemýlil.“

Nikdo neprotestoval.

Na vedlejší obrazovce dál běžela data ze Spojených států. Nové optické systémy. Nové energetické projekty. Změny rozpočtů. Pohyb družic. Neexistoval jediný důkaz, který by potvrdzoval, že jde o přípravu války. Jen stovky drobných změn, které po spojení dávaly umělé inteligenci stále stejný výsledek.

Útok přijde.

Otázkou nebylo jestli.

Jen kdy.

2034 — kdesi ve Spojených státech

Na hlavní stěně tentokrát nebyla Čína ani Tchaj-wan. Byla tam celá planeta. Jednadvacet bodů rozmístěných tak, že na první pohled nedávaly žádný vojenský smysl. Některé ležely v Severní a Jižní Americe, další v Evropě, Austrálii, jižním Pacifiku a jeden hluboko v oblasti, kde většinu roku nebylo nic než led. Rusko bylo prázdné. Čína také. U dlouhého stolu sedělo devět lidí a před každým ležela stejná černá složka bez názvu. „Nezačínáme nový stavební program,“ řekl muž u projekce. „To chci vyjasnit jako první. Část těch objektů existuje desetiletí. Některé vznikly jako vojenské kryty, některé jako výzkumná zařízení, několik bylo převzato ze starších programů a dva mají historii, kterou bych raději ani neuváděl v oficiální dokumentaci. Od dnešního dne je přestáváme posuzovat samostatně. Budou součástí jednoho systému.

Projekt ZETA COLONY.“

Na mapě se objevila čísla od jedné do jednadvaceti. „Proč tolik?“ zeptal se muž u čela stolu. „Protože model odmítá jeden centrální objekt. Stejně odmítá Spojené státy jako jediné území pro přežití. Pokud bude katastrofa regionální, nepotřebujeme ZETU. Pokud bude globální, nemůžeme předpokládat, že Severní Amerika zůstane obyvatelná. Jednadvacet objektů nám umožňuje rozdělit technologie, genetický materiál, výrobu, znalosti a lidské populace mezi několik kontinentů. Žádný trezor nebude obsahovat všechno a žádný člověk mimo nejvyšší úroveň nebude znát přesné umístění všech

jednadvaceti.“ Muž ukázal na prázdné oblasti mapy. „V Rusku nebude nic. V Číně také ne. Ne proto, že tam nejsou vhodná místa, ale protože jejich bezpečnost nemůžeme kontrolovat. Lokality budou na našem území nebo v zemích, se kterými lze vytvořit dlouhodobé neveřejné dohody. Některé vlády navíc nebudou znát skutečný rozsah toho, co se na jejich území nachází.“

První řada čísel se zvětšila.

„TREZOR 1 bude krizové řízení a archiv státní kontinuity. Ne prezidentský kryt. Pokud se tam někdy dostane prezident, bude to vedlejší funkce. Hlavní hodnotou budou komunikační protokoly, databáze, mapy, přístupové klíče a lidé schopní obnovit koordinaci mezi zbylými částmi systému.

TREZOR 2 bude komunikace. Rádiové systémy, kabelové sítě, družicová komunikace, přijímače a technologie schopné navázat spojení i po rozpadu běžného internetu.

TREZOR 3 bude energetika. Ne sklad paliva na pár let, ale technologie výroby energie, náhradní komponenty, malé dlouhodobé zdroje, elektrické stroje a dokumentace, podle které lze znovu postavit lokální síť.

TREZOR 4 dostane vodu, čištění, čerpání, hydroponii, semenné banky a technologie pro produkci potravin bez závislosti na běžné zemědělské infrastruktuře.“

„To jsou čtyři objekty a pořád řešíme jen základní přežití.“
„Proto jich máme jednadvacet.

TREZOR 5 bude genetická banka. Rostliny, zvířata, lidský reprodukční materiál, mikrobiální kultury.

TREZOR 6 medicína a farmacie. Ne skladiště tablet, ale výrobní postupy a zařízení schopná z dostupných surovin vytvářet základní léčiva.

TREZOR 7 dostane radiační medicínu a program AntiRAD. Diagnostiku ozáření, dekontaminaci, podporu krvetvorby, ochranu tkání a všechno, co vývoj do té doby poskytne.

TREZOR 8 bude průmyslový. Obrábění, tisk, základní metalurgie, výroba náhradních dílů, motory, čerpadla, ventily a jednoduchá elektronika. Nečekáme, že po katastrofě někdo postaví moderní továrnu na procesory. Očekáváme ale, že dokáže vyrobit ložisko nebo opravit vodní čerpadlo.“
Další čísla se rozsvítila v Evropě a na jižní polokouli.

„TREZOR 9 bude hlavní znalostní archiv. Ne kopie internetu. Internet je z většiny bezcenný šum. Devítka dostane vybrané vědecké, technické, lékařské a historické informace, několikrát uložené na médiích, která půjdou přechíst bez závislosti na jediném operačním systému.

TREZOR 10 bude populační. Rodiny, lékaři, technici, učitelé, řemeslníci. Žádná vojenská posádka čekající na otevření dveří, ale malá společnost schopná fungovat dlouhodobě.

TREZOR 11 převezme pokročilé výpočetní systémy a umělou inteligenci. Bude mít modely potřebné pro medicínu,

výrobu, plánování a rekonstrukci, ale nebude přímo řídit celý objekt bez lidského potvrzení.

TREZOR 12 bude observační. Atmosféra, počasí, radiace, seismika, povrchové stanice a vzdálené senzory. Pokud ostatní komplexy stráví roky pod zemí, někdo musí být schopný určit, co se mezitím stalo venku.“

Na mapě zůstala zvýrazněná třináctka v Jižní Americe.

„TREZOR 13 je výjimka. Ten jsme nestavěli. Původní podzemní komplex byl nalezen podle německých dokumentů a mezi lety 2020 a 2025 zásadně přestavěn. Má velké skladovací prostory, mimořádně dobrou fyzickou ochranu a už nyní obsahuje část genetického materiálu, technologií a znalostních archivů. Nebudeme to přesouvat. Třináctka se do ZETY začlení tak, jak je.“ Jeden z mužů se podíval do dokumentace. „A původní zabezpečovací systém?“ — „Část zůstane. Je starý, ale izolovaný a překvapivě odolný. Moderní vrstva bude postavená nad ním.“ Nikdo se dál neptal, proč americký program zachovává část zabezpečení pocházejícího z německého objektu. V místnosti byly otázky, na které bylo někdy praktičtější odpověď neznat.

„TREZOR 14?“ Muž u projekce na chvíli zůstal stát. „Také existuje. A je podstatně starší než tento program. Jeho populace žije v úplné izolaci už dlouho. ZETA ho nepřevzme jako běžný sklad ani jako nouzový kryt. Čtrnáctka zůstane dlouhodobým populačním experimentem.“ Na obrazovce se místo seznamu technologií objevily biologické grafy. „Sledujeme několik generací v uzavřeném prostředí, řízené zdravotní podmínky, regeneraci tkání a schopnost populace

přízpůsobovat se postupně zvýšené radiační zátěži. Současný návrh programu počítá s třemi sty sedmdesáti lety provozu.“ U stolu se někdo nepatrně pohnul. „Tři sta sedmdesát let znamená, že většina lidí uvnitř nikdy neuvidí svět, který je tam poslal.“ — „Ano. Proto bude množství informací dostupných jednotlivým generacím omezené. Pokud budou každé dítě vychovávat s vědomím, že je experimentálním subjektem a že někde venku sedí pozorovatel, měníme tím samotný experiment.“ Patnáctka až osmnáctka vytvořily na mapě široký oblouk přes jižní polokouli. „

TREZOR 15 bude ekologický a biologický. Vzorky půdních organismů, hub, opylovačů, vodních systémů a nástroje pro zjištění, co lze po dlouhodobé kontaminaci vrátit na povrch.

TREZOR 16 dostane těžkou techniku a obnovu infrastruktury. Stavební stroje, dokumentaci mostů, cest, vodovodů a zařízení pro výrobu konstrukčních prvků.

TREZOR 17 bude v Austrálii a dostane jednu z největších výrobních kapacit celé sítě. Je daleko od hlavních oblastí očekávaného konfliktu, má suroviny a dost prostoru pro několik fyzicky oddělených podzemních částí.

TREZOR 18 bude biologická populační záloha v jiné části jižní polokoule. Nemá smysl mít lidskou genetickou rezervu a živou populaci ve stejné geologické a klimatické oblasti.“ „Devatenáct až jednadvacet?“

Mapa se oddálila. Jeden bod byl v Andách, další daleko na jihu a poslední v oblasti permanentního ledu. „

TREZOR 19 bude výzkumný. Materiály, experimentální medicína, robotika a technologie, které jsou příliš neověřené pro běžné kolonie, ale mohou být po kolapsu zásadní.

TREZOR 20 bude hluboká záloha. Minimum obyvatel, maximum dat, biologického materiálu a technologických vzorků. Nepočítá s rychlým otevřením. Pokud ostatní objekty selžou, dvacítká má zůstat zavřená, dokud její vlastní systém nerozhodne, že podmínky venku dávají smysl.“ Ukazatel se zastavil na posledním bodě. „,

TREZOR 21 bude nejizolovanější objekt celé ZETY. Pod ledem, mimo hlavní populační a strategické oblasti. Nebude největší ani nejlépe vybavený. Má být nejobtížnější najít a zasáhnout. Kopie základních archivů, genetické banky, komunikační zařízení a malá populace. Pokud ztratíme dvacet objektů, jednadvacítká je poslední pojistka.“

Jeden z mužů dlouho sledoval mapu. „Pořád mi na tom nesedí jedna věc. Některé z těch komplexů jsou od sebe tisíce kilometrů. Po rozsáhlém konfliktu nemusí existovat satelity, internet ani pravidelná doprava. Jak má být ZETA jeden systém, když jednotlivé části nebudou vědět, jestli ostatní vůbec přežily?“

„Nemá být jeden systém,“ odpověděl muž u projekce. „Právě v tom je princip. V míru budeme data synchronizovat. V krizi se síť rozpadne na samostatné části. Každý trezor musí zvládnout vlastní základní funkci bez ostatních. Některé budou znát několik sousedních uzlů, ale ne celou mapu. Ani místní umělá inteligence nemusí mít kompletní seznam. Úplný

registr bude uložený jen na několika místech a bude fyzicky oddělený od běžných sítí. Pokud někdo prolomí jeden objekt, nesmí tím získat cestu k dalším dvaceti.“

„A pokud budeme mít třicet let na přípravu, budou všechny hotové.“

„Nemáme třicet let.“

„Kolik tedy máme?“

Muž u obrazovky neodpověděl číslem. Znovu zobrazil tabulku, se kterou porada začala. Růst autonomního zbrojení. Zkracování reakčních časů. Americké, čínské i ruské jaderné síly. Počet incidentů v satelitních sítích. Simulace, které se od sebe lišily v příčině, ale stále častěji končily podobně.

„Dost na to, abychom začali.“

Na projekci zůstala planeta s jednadvaceti drobnými body. Žádná souvislá síť. Žádné obrovské město schované pod zemí. Jen místa rozestá tak daleko od sebe, aby jedna válka, jedna vláda, jedna chyba nebo jeden zásah nemohly zničit všechno najednou.

Nahoře nad mapou svítil jediný název.

ZETA COLONY

2066 Říjen

Je tady krásně. Tady na konci světa, v týhle prdeli, na kterou všichni zapomněli a která zůstala dost daleko od všeho toho zla, co se odehrálo snad na celý naší malý modrý planetce, někde hluboko v Mléčný dráze. S příchodem tepla koukám nahoru častěji a častěji. Teda nekoukám sám. Koukáme s Mariou. Sedíme večer venku, posloucháme moře a čumíme na hvězdy, jako kdyby tam nahoře byla nějaká odpověď. Není. Ale tentokrát mi to vlastně ani nevadí.

Nechci psát, že spolu chodíme. To zní v mém věku už trochu debilně. Navíc jsem starej, ozářenej polohajzl s hlavou, do který se hrabala technologie, o který jsem ani nevěděl, že může existovat. Maria je prostě se mnou. A já jsem s ní. Asi to stačí. Dokonce i Jiskra, která většinu lidí celý roky tolerovala hlavně proto, že jsem jí řekl, že je nezabijeme, si Mariu oblíbila. Už si k ní lehne sama, nechá se od ní podrbat a jednou jsem ji dokonce přistihnul, jak za ní šla místo za mnou. Zrádkyně zasraná. Ale vlastně mě to potěšilo víc, než bych jí kdy přiznal.

Spolu s ostatníma dáváme pomalu dohromady tohle malý, skalnatý, útulný městečko na břehu moře. Opravujeme střechy, čistíme studny, spravujeme čluny, taháme ze starých baráků všechno, co se ještě dá použít. Není nás moc, ale poprvý po hrozně dlouhý době mám pocit, že něco stavíme místo toho, abysme jenom čekali, co dalšího se rozpadne. Pořád hlídáme pobřeží. Pořád někdo kouká na moře a někdo na cestu od vnitrozemí. Ne proto, že bysme věděli, že něco přijde. Spíš protože už všichni moc dobře víme, že průser se nikdy neobjednává dopředu. Doufám, že už nikdy neuvidíme na

horizontu lodí, světlo, kouř nebo cokoliv jinýho, co by znamenalo, že se k nám zase řítí kus cizího bordelu.

Našel jsem tady pár pohrobků moderní techniky. Nějaký starý terminály, vysílačku, pár zařízení, který by možná šly ještě probudit. Nesahal jsem na ně. A na zloplacku už vůbec ne. Pořád leží tam, kam jsem ji odložil. Černá, mrtvá a zabalená, jako kdyby to byl nějaký zasranej artefakt, kterej je nejlepší nechat pohřbenej. Nesnažil jsem se ji nabít. Nezkoušel jsem, jestli se rozsvítí. Nehledal jsem kabel. A hlavně jsem nebyl zvědavý. To je asi největší změna. Celej život jsem potřeboval vědět, co je za dalšíma dveřma. Ted' jsem konečně našel dveře, který můžou zůstat zavřeny.

Vzpomínám na maminku. Na tátu a jeho šílenou makovici, která by tady během tejdne rozebrala půlku vesnice a za další tejdny ji postavila líp. Na Petera. A občas i na Lízu, kterou jsem vlastně nikdy nenašel. Bůh ví, kde jí je konec. Jestli někde došla dál než já, jestli našla lidi, který hledala, nebo jestli její cesta skončila někde v pustině, kam už se nikdo nikdy nepodívá. Nevím. A asi jsem se poprvý smířil s tím, že některý věci už vědět nebudu.

Ted' mám ale pro co žít. Mám Jiskru. Mám Mariu. Mám tady lidi, který už nejsou jenom cizí přeživší, ale pomalu něco jako komunita. Možná rodina. Po dlouhý, fakt hodně dlouhý době se cítím dobře. Ne skvěle. Ne jako předtím, protože žádný předtím už není. Prostě dobře.

A nikam už nechci.

Nechci další trezor. Další město. Další signál. Další odpověď. Nechci se už plácet přes půlku posranýho světa jenom proto, abych zjistil, co je za dalším kopcem.

Pro jednou mi stačí to, co je tady.

Na hlavní obrazovce tentokrát nebyla mapa světa, ale tři samostatné přehledy. Čína. ZETA COLONY. Měsíc. Ještě před několika měsíci běžely všechny tři programy téměř odděleně, každý pod jiným velením, s jiným rozpočtem a jinou úrovní utajení. Teď se jejich data začala potkávat čím dál častěji. Čína měla většinu hlavních podzemních komplexů hotovou nebo těsně před dokončením. Nový satelitní průzkum potvrdil hluboký stavební ruch pod horskými masivy, vlastní energetiku, vodu, datová centra i výrobní části. Přesný počet lidí, který by dokázali ukrýt, nikdo neznal, ale už dávno nešlo o kryty pro pár generálů a členů vlády. Připravovali podzemní infrastrukturu pro dlouhodobý život a zároveň přesouvali mobilní raketové jednotky tak, aby přežily první úder a dokázaly rychle odpovédět. Na americké straně byla situace podobná. Z programu ZETA COLONY bylo v plném operačním stavu prvních pět trezorů. Další se stavěly, přebíraly nebo předělávaly ze starších objektů. Pět nebylo moc, ale už to nebyla jenom hromada plánů a modelů. Byly to skutečný, uzavřený komplex s vlastní vodou, energií, zásobama a datama.

Americký plán proti Číně byl mezitím připravený taky. Nešlo o bombardování továren ani o první klasickéj útok. Cílem bylo poškodit to, na čem byla čínská převaha nejvíc závislá — optiku, senzory, komunikaci, kalibraci strojů, synchronizaci výroby a důvěru automatických systémů ve vlastní data. Když továrna exploduje, je jasný, kdo ji napadl. Když začne několik linek dělat drobný chyby, kamery ukazují odchylky, přenosy vypadávají a senzory se občas neshodnou,

trvá nějakou dobu, než se z poruchy stane válka. Nikdo už si nemyslel, že by Čína nic nepoznala. Šlo jenom o hodiny. Možná desítky minut. Ale v konfliktu, kde se výrobní cykly a rozhodování počítaly na sekundy, i to mohlo stačit. Problém byl v tom, že čínská umělá inteligence sledovala úplně stejný americký přesuny, investice a vývoj. Už dávno správně spojila výkonovou optiku, obrovský energetický zdroje, adaptivní korekci atmosféry a nový zaměřovací systémy. Nevěděla přesně, k čemu jsou, ale věděla, že Amerika připravuje něco, co může fungovat na velkou vzdálenost. A právě kvůli jednomu z těch systémů byl teď na třetí obrazovce Měsíc.

Dnešní test neměl být útokem. Technici to zopakovali několikrát. Šlo o ověření přesnosti soustředění energie na vzdálenost Země–Měsíc, korekci atmosféry, synchronizaci několika zdrojů a hlavně o to, jestli systém dokáže držet výkon na přesně určeném bodě. Měsíc byl pro podobnou zkoušku skoro dokonalejší. Byl daleko, pohyboval se po přesně známé dráze, měl dobře zmapované povrch a výsledek šlo sledovat z několika směrů najednou. Vybraný místo neleželo poblíž žádného známého hlubokého zlomu a podle všech modelů měl zásah způsobit jenom krátký lokální tepelný efekt. Jeden z technik ale hned upozornil, že „podle všech modelů“ znamená hlavně podle toho, co o podloží skutečně vědí. Povrch byl zmapovaný dobře. Několik metrů pod ním taky. Desítky metrů hůř. Hluběji už šlo z velké části o odhad.

Muž u čela stolu chtěl vědět, kolik energie může proniknout hlouběji. Technik odpověděl, že při nominálním výkonu podle základního modelu méně než dvě procenta, v nejhorší používaný variantě necelých sedm. Sedm už nikomu jako málo nepřipadalo, ale systém měl bezpečnostní limity. Při

nečekaný změně odrazivosti, tepelný odezvy nebo seismic-
kých dat měl automaticky doporučit přerušení. Konečněj roz-
kaz ale pořád zůstával na člověku. Ještě jednou se potvrdilo,
že čínská operace dnes nezačíná. Žádný rušení, žádný zásahy
proti jejich infrastruktuře, žádnéj pokus schovat jednu operaci
za druhou. Jenom test.

Prezident už v tu chvíli seděl hluboko pod zemí. Přesunuli ho
tam několik hodin předem v rámci cvičení kontinuity řízení,
který se navenek nijak nelišilo od předchozích. Tentokrát ale
dostal úplnej briefing. Věděl o čínský připravenosti, věděl o
stavu ZETY a pár desítek minut před testem se dozvěděl i to,
co přesně se má na Měsíci zkoušet. Když se zeptal, proč kvůli
vědeckýmu experimentu sedí v bunkru, generál mu odpově-
děl, že nesedí pod zemí kvůli Měsíci, ale kvůli možný čínský
reakci. Část testu mohli zachytit. Výkon energetických sys-
témů, aktivitu družic, tepelnou stopu na povrchu. Nikdo ne-
věděl, jak si jejich analytický systémy jednotlivý části spojí.
Prezident chvíli mlčel a pak jenom poznamenal, že Číňani
nejspíš seděj ve svých podzemních komplexech taky. Generál
přikývl. To už věděli.

Odpčet neprobíhal žádným filmovým hlasem. Na obrazov-
kách se jenom postupně měnily stavy. Atmosférická korekce
připravena. Energetický bloky připraveny. Orbitalní měřicí
platformy připraveny. Pozemní optika připravena. Lunární
seismická analýza zůstala chvíli žlutá, potom taky zezelenala.
Cíl byl potvrzenej, odchylka minimální, synchronizace téměř
úplná. Když přišlo konečný povolení, technik spustil první
fázi a několik zařízení vzdálených stovky kilometrů od sebe
začalo postupně zvedat výkon.

Deset procent. Dvacet. Třicet.

Na Měsíci nebylo pouhým okem vidět vůbec nic. Jenom grafy ukazovaly vyšší absorpci, než předpokládal základní model. Tři procenta navíc, pořád v toleranci. Padesát procent. Technik u seismických dat zachytil první slabou vibraci. Nejdřív ji považoval za šum, jenže druhá platforma ji potvrdila. Pořád byla pod limitem. Výkon šel dál nahoru.

Šedesát procent.

Signál zesílil.

Sedmdesát.

Ted' už nerostl úměrně výkonu.

Na obrazovce se vedle naměřený křivky objevila očekávaná. Prvních několik sekund se skoro překrývaly. Potom se skutečná hodnota začala od modelu odtrhávat. Devatenáct procent nad základní variantou, pořád ještě uvnitř nejhoršího scénáře. Vedoucí testu nechal pokračovat, ale zpomalil zvyšování výkonu. 74%

Seismická křivka se znovu zvedla. Tentokrát už nepatrně nepřekročila předpokládanou hodnotu, ale začala se od ní zřetelně vzdalovat. Vedoucí testu okamžitě nařídil zastavit další zvyšování výkonu. Hodnota zůstala na sedmdesáti čtyřech procentech, vibrace však pokračovala v růstu. Několik sekund všichni sledovali pouze čísla, jako by čekali, že se systém sám vrátí do mezí modelu. Nestalo se to. Test byl přerušen. Energetické bloky klesly k nule, svazek zmizel a měřicí systémy potvrdily jeho úplné vypnutí. Seismická odezva však neklesala. Naopak. První platforma zachytila další pohyb, druhá jej potvrdila a o několik sekund později přišla stejná data i ze třetí. Na mapě měsíčního povrchu se objevila tenká linie, kterou software sestavil z drobných změn teploty

a pohybu horniny. Po ní se objevila druhá. První se prodlužovala v řádu kilometrů, druhá ještě rychleji.

Optická platforma změnila expozici a obraz se přiblížil. Tentokrát už nebylo potřeba žádné analytické zvýraznění. Přes osvětlenou část Měsíce se táhla tmavá prasklina. Nikdo v místnosti nepromluvil. Z jejího okraje se zvedl oblak jemného materiálu a o několik okamžiků později se oddělil první větší kus. Test už několik desítek sekund neběžel. Přesto se proces nezastavil. Jedna z trhlin pokračovala mimo původně sledovanou oblast a seismické senzory začaly zaznamenávat pohyb v místech, která s bodem zásahu neměla mít podle žádného z používaných modelů přímou souvislost.

Stejný obraz sledoval prezident v podzemním velitelském stanovišti. Vedle něj stál generál, který už několik minut věnoval více pozornosti jiným monitorům než rozpadajícímu se Měsíci. Čínské strategické velení přešlo do nejvyššího stupně pohotovosti, několik komunikačních sítí změnilo režim a mobilní raketové jednotky opouštěly známá stanoviště. Potom dorazila zpráva rozvědky. Část amerických plánů na narušení čínských senzorů, komunikačních systémů a automatizované výroby byla pravděpodobně kompromitována. Rozsah úniku nebyl známý. Nebylo ani jasné, jak dlouho tyto informace Čína měla.

„Vědí, co jsme připravovali?“ zeptal se prezident.

„Minimálně část toho.“

„A dnešní test?“

„Pokud jej spojili s těmi plány, mohli jej vyhodnotit jako začátek operace.“

Prezident se podíval na obrazovku, na níž se od Měsíce odděloval další kus. „Ale proti Číně jsme nic nespustili.“

„My to víme.“

„Oni ne?“

Generál zaváhal. „Nevíme, co přesně vidí jejich systémy. A nevíme, co jim jejich model doporučil.“

V místnosti se ozval krátký varovný tón. Za několik sekund následoval další a pak třetí. Na jednom z terminálů se objevily první potvrzené starty. Třicet sedm. O několik okamžiků později čtyřicet dva. Další stále přibývaly. Část pocházela z čínského vnitrozemí, další ze strategických ponorek. Počítače začaly propočítávat trajektorie a nad Pacifikem se objevily první červené křivky.

„Kam míří?“ zeptal se prezident.

Generál čekal na potvrzení několika nezávislých systémů.

„Na Spojené státy.“

Americká protiraketová obrana reagovala téměř okamžitě.

Družice předávaly údaje radarovým stanicím, pozemní i námořní systémy přebíraly cíle a první obranné střely opouštěly odpalovací zařízení. Několik čínských nosičů bylo zničeno ještě mimo atmosféru. Další byly zachyceny při sestupu. Na mapě postupně mizelo několik červených drah, jejich celkový počet však stále rostl. Útok nebyl namířen pouze na jedno místo. Mezi pravděpodobnými cíli byly letecké základny, raketová síla, komunikační uzly, velitelská centra i velká města. Obranný systém dokázal část útoku zachytit, nikoli však většinu.

První detonace přišly dříve, než se podařilo úplně vyhodnotit celý rozsah útoku. Jedna z vojenských základen na západě země přestala odpovídat. O několik desítek sekund později přišla informace o druhém zásahu. Další výbuch byl zaznamenán na pobřeží. Komunikační síť se začala plnit neúplnými zprávami, výpadky a automatickými hlášeními. Nikdo ještě nedokázal říct, kolik lidí zemřelo, ale už bylo jasné, že

čínský útok není omezený ani varovný. Generál se obrátil k prezidentovi.

„Musíme rozhodnout o odvetě.“

Prezident chvíli sledoval mapu Spojených států, na níž postupně mizela některá spojení. „Je potvrzeno, že jde o jaderný útok.“

„Ano.“

„Kolik času máme?“

„Minuty. Některá naše stanoviště už byla zasažena. Pokud budeme čekat déle, můžeme přijít o další část schopnosti odpovědět.“

Prezident se znovu podíval na Měsíc. Jedna jeho část už byla zřetelně oddělena od hlavního tělesa a kolem ní se pohybovalo množství menších úlomků.

„Autorizuji odvetný úder.“

Následovalo ověření identity, potvrzení dalších oprávněných osob a přenos rozkazu. Během několika minut začaly americké strategické síly odpovídat. Pozemní rakety, ponorky i bombardovací jednotky dostaly své příkazy. Na mapě se vedle červených drah objevily nové, mířící opačným směrem. Zatímco americké obranné systémy dál ničily část přilétajících čínských hlavic, desítky dalších pokračovaly k cílům. Současně už americké rakety mířily přes Pacifik k Číně.

Prezident dostal připravené prohlášení pro nouzový vysílací systém. Mělo být odvysíláno všemi prostředky, které ještě fungovaly — televizí, rádiem, mobilními sítěmi i vojenskými krizovými vysílači. Posadil se před kameru. Za jeho zády pracovaly desítky lidí a na jedné z obrazovek se stále rozpadal Měsíc. Kontrolka kamery se rozsvítila.

Prezident chvíli hleděl přímo před sebe.

Potom promluvil.

„Tady americký prezident. Oznamuji vám, občané, že naše země byla napadena čínskou vládou. Několik našich základen bylo zničeno a máme ohromné ztráty na životech. Opětujeme palbu. Ať nám Bůh pomůže.“

Pak se na chvíli odmlčel, jako kdyby se musel nadechnout. Nebo jako kdyby věděl, že ta další věta bude znamenat víc než cokoli, co zatím řekl.¹

„Může za to Měsíc!“ oznámil prezident.

2068 Apophis

To jméno jsem znal ještě ze starýho světa. Něco přes tři sta metrů šutru, kterej kdysi strašil lidi tím, že by mohl trefit Zemi. Jednou se řešil rok 2029, pak 2036, potom 2068. Pak to někdo přepočítal, zpřesnil a všichni chytrý lidi tvrdili, že nás netrefí. Tehdy mi to bylo asi stejně jedno jako většině ostatních. Další vesmírnej kámen, další tabulky, další pravděpodobnosti. Jenže normální svět už dávno nebyl. Měsíc byl rozbitej, většina observatoří mrtvá, satelity napůl slepý a lidi, co podobný věci počítali, byli z většiny taky pryč. Takže jak se ten rok blížil, začal mi ten zsranej kámen vrtat hlavou víc, než bych chtěl přiznat.

Neměli jsme pořádnou observatoř ani žádněj tým astronomů. Jenom starej dalekohled, pár zbytků dat a čistou oblohu. Tak jsme prostě koukali. Já, Marí a občas pár místních, který jsem tím asi trochu nakazil. Nikdo pořádně nevěděl, kdy přesně by mělo bejt něco vidět, jestli vůbec něco uvidíme, nebo jestli ten šutr proletí tak daleko, že o něm ani nebudeme vědět. Po tom všem, co už z nebe spadlo, jsem ale nechtěl nic podcenit. Kdyby Apophis trefil oceán, zase by se řešila voda,

pobřeží a vlny. Kdyby šel do pevniny, další kus světa by dostal přes držku. Planetu by nerozsekal, na to byl malej, ale na tenhle pochroumanej svět už fakt nebylo potřeba moc, aby se něco zase posralo.

A neposralo se nic.

Moře bylo klidný. Zem se netřásla. Nikde žádnéj záblesk, žádnéj rachot, žádnéj novej kouř na obzoru. Jenom další noc, další ráno a Jiskra, která se vychcala hned vedle cesty a bylo jí úplně u prdele, že se někde vesmírem prohnal kus šutru, ze kterýho měli lidi kdysi strach.

Okolí se za poslední roky změnilo víc, než jsem si ze začátku vůbec uvědomoval. Když jsme sem přišli, bylo to tichý. Až moc. Ted' už ráno řvali ptáci, v křoví furt něco šustilo a v horách jsme začali vídat větší stáda. Jednou jsem stál kus od cesty a koukal na nějakou srnu, nebo co to vlastně bylo. Ona čuměla na mě, já na ni. Chvíli jsme tam stáli jak dva kokoti a pak prostě odešla. Ryby byly blíž k pobřeží, ptáci se vraceli na skály a občas bylo v dálce na vodě vidět něco velkýho.

Vynořilo se to, vyfouklo vzduch a zase zmizelo. Nikdo pořádně nevěděl co. Mně to bylo jedno. Hlavně že to žilo.

Obloha byla taky jiná. Po těch starejch letech, kdy byl vzduch furt špinavej a všechno mělo divnou barvu, byla ted' většina nocí čistá. Fakt čistá. Mléčná dráha byla vidět tak, že jsem na ni občas čuměl půl večera. A mezi tím vším visel Měsíc.

Teda to, co z něj zbylo. Už jsem si na něj zvyknul, ale hezkej teda nebyl. Kus mu chyběl, okraje měl rozjebaný a kolem něj byly občas vidět další menší úlomky. Některý noci víc, některý míň. Pořád vypadal divně. Jak něco, co tam vlastně nemá bejt a přitom už tam bude navždycky.

Seděli jsme s Maríou na skále nad mořem. Já ji měl v náručí, ona se o mě opírala a Jiskra se samozřejmě nacpala k nám,

protože kdyby náhodou někdo dostal víc pozornosti než ona, tak by to asi nepřežila. Maríia ji drbala za uchem a Jiskra u toho měla ten svůj spokojenej výraz, kterej si dřív nechávala skoro jenom pro mě. Trochu mě to sralo. Trochu ne.

„Tak nic,“ řekla Maríia.

„Jo.“

„Čekal jsi něco?“

„Ne.“

Podívala se na mě.

„Dobře. Trochu.“

Usmála se.

„Po tom všem už čekám průser i z mraku.“

Jiskra zvedla hlavu, protože jsme začali mluvit, pak zjistila, že se jí to netýká, a zase ji položila na moje stehno.

Koukal jsem nahoru. Na Měsíc, na hvězdy a někam tam, kde měl bejt Apophis. Nikde samozřejmě nebyl. Aspoň ne tak, abych ho viděl. Jenom černá obloha, světlá hvězd a ten rozbitej kus Měsíce nad mořem.

Maríia se ke mně přitiskla víc.

Jiskra si povzdechla.

A my tam prostě seděli.

Když nad tím teď přemýšlím, je vlastně neuvěřitelný, co jsme jako lidi dokázali. Postavili jsme města pro miliony lidí, poslali stroje na jiný planety, propojili celej svět během pár vteřin, naučili počítače přemýšlet za nás a továrny vyrábět skoro bez lidí. Dokázali jsme postavit věci pod zemí tak hluboko, aby tam člověk mohl přežít atomovou válku. Trezory s vlastní vodou, elektrárnama, nemocnicema, skladištěma, semennýma bankama, genetikou a vším, o čem jsme si mysleli,

že bude jednou potřeba k tomu, aby se civilizace dokázala znovu postavit na nohy. A stejně to nestačilo. Spousta těch trezorů se ani nestihla dokončit. Někde zůstala vyražená chodba ve skále, někde prázdný místnosti bez techniky, někde technologie, ke který už nikdy nedorazili lidi. Některý projekty existovaly jenom na serverech a ve výkresech. Další se měly začít stavět za rok, za dva, za pět. Miliardy dolarů, miliony hodin práce, plány na desítky let dopředu. Najednou z toho byly jenom soubory v počítačích, který už nikdo nezapnul, a betonový díry někde pod horama. To, co mělo zachránit svět, většinou ani nedostalo šanci zjistiť, jestli by to opravdu fungovalo. A nahoře mezitím zůstaly miliardy mrtvých. Nejenom lidí. Psi zavřený v bytech, krávy ve stájích, zvířata v zoologických zahradách, ptáci, ryby, lesy, celý ekosystémy, který vůbec netušily, že si pár chytřejch opic někde u obrazovek začalo navzájem počítat pravděpodobnosti. Něco zabil výbuch. Něco radiace. Něco hlad. Něco zima, požáry, voda nebo bordel, kterej jsme po sobě nechali. Miliardy životů skončily kvůli něčemu, čemu většina z nich nikdy nemohla rozumět. Nejhorší na tom možná ani nebylo, že jsme byli hloupí. Právě naopak. Byli jsme až moc chytrý. Každěj stát měl svoje modely, svoje odborníky, svoje počítače, svoje záložní plány a svoje důvody. Amerika se připravovala na Čínu, protože se jí bála. Čína se připravovala na Ameriku, protože se bála jí. Rusko sledovalo oba a připravovalo se po svém. Všichni stavěli bunkry, armády, systémy včasného varování a pojistky pro případ, že se něco posere. A tím, že se každěj připravoval na nejhorší, vypadal pro toho druhýho ještě nebezpečnějc. Pak stačilo pár minut.

Jeden experiment. Jedna prasklina. Jedna ukradená informace. Jeden model, kterej řekl, že čekat může bejt horší než vystřelit první.

A všechno, co jsme budovali stovky a tisíce let, dostalo během pár hodin přes držku.

Přesto jsme to svinstvo někteří přežili.

Nevím, jestli díky těm geniálním plánům, trezorům, technologiím a lidem, který mysleli dopředu, nebo prostě jenom proto, že i konec světa byl moc velké bordel na to, aby dokázal zabít úplně všechny. Asi od každýho něco.

Já jsem tady.

María je tady.

Jiskra je tady.

Někde jsou další lidi. Některý trezory pořád odpovídaj. Jiný mlčej. Některý možná nikdy nikdo neotevřel. A někde hluboko pod zemí možná pořád běží stroje, který čekaj na někoho, kdo už dávno nepříjde.

Nahoře nad tím vším visí rozbitej Měsíc.

A dole se zase roděj zvířata, rostou stromy a lidi opravujou baráky.

2070 — Poslední zápis

Zloplacka mi nedala spát.

Čtyři roky jsem na ni skoro nesáhnul. Věděl jsem přesně, kde je, samozřejmě. Ležela zabalená v hadru úplně dole v bedně mezi věcmi, který jsem nechtěl vyhodit, ale zároveň jsem je nechtěl mít na očích. Celou tu dobu jsem si říkal, že je mrtvá, že už mě nezajímá, co v ní je, že jsem se konečně naučil žít

bez toho, abych musel vědět úplně všechno. A asi jsem tomu i věřil. Jenže posledních pár nocí mi zase lezla do hlavy. Ne tím svým starým způsobem. Žádný pískání, žádný cizí myšlenky. Jenom jsem věděl, že tam leží. A nakonec jsem to nevydržel.

Našel jsem starej zdroj, kterej ještě dával správný napětí, pospojoval pár kabelů a nechal ji chvíli nabíjet. Nechtěl jsem ji probouzet naplno. Ani nevím proč. Možná jsem se pořád bál, co by se stalo, kdyby se zase rozjela tak jako kdysi. Když ukázala jedno procento, odpojil jsem ji. To mi stačilo. Displej probliknul, chvíli zůstal černej a pak naběhl nějakěj osekanej nouzovej režim. Žádná síť. Žádná synchronizace. Žádněj hlas v hlavě. Jenom pár bílejš řádků.

Pak se objevilo něco, kvůli čemu jsem na chvíli přestal dechat.

NEPŘEČTENÝ LOKÁLNÍ ZÁZNAM

RELEVANCE: VYSOKÁ

OSOBA: ELISABETH

Čuměl jsem na to snad minutu. Prst jsem měl nad obrazovkou a nechtělo se mi na to sahat. Po tolika letech. Po všem, co jsem si vymyslel. Po všech možnostech, který jsem si už dávno přestal připouštět. Nakonec jsem na ten řádek klepnul.

IDENTIFIKACE: ELISABETH / „LÍZA“

SHODA: 98,7 %

DATUM NÁLEZU: SRPEN 2061

MÍSTO NÁLEZU: STARÁ SERVISNÍ TRASA, SEVEROZÁPADNĚ OD BARILOCHE

STAV: ZEMŘELÁ

**PŘEDPOKLÁDANÁ DOBA ÚMRTÍ: 6–9 MĚSÍCŮ
PŘED NÁLEZEM
PRAVDĚPODOBNÁ PŘÍČINA: NÁSLEDKY ZRA-
NĚNÍ, VYČERPÁNÍ A PODCHLAZENÍ
CIZÍ ZAVINĚNÍ: NEPROKÁZÁNO
OSOBNÍ VĚCI: ČÁSTEČNĚ DOCHOVÁNY
TĚLO POHŘBENO V MÍSTĚ NÁLEZU.**

Přečetl jsem si to jednou. Pak znova. A ještě jednou, protože hlava odmítala pochopit něco, co bylo napsaný úplně jednoduše.

Takže ji nevzali.

Nikdo ji neunesl. Nikdo ji nezabil někde v Bariloche. Ti zasnraní divoši, který jsem potom lovil po městě jak zvěř, s tím neměli nic společného.

Líza odešla sama.

A došla kurevsky daleko.

Nevěděl jsem kam šla ani proč. Jestli zachytila nějaký signál, věděla o té servisní trase, nebo už prostě nedokázala zůstat se mnou. Možná odešla hledat lidi. Možná chtěla jenom pryč z Bariloche. Možná ode mě. Po těch letech už na tom vlastně ani nezáleželo. Důležitý bylo jenom to, že jsem konečně věděl, kde její cesta skončila.

V rohu obrazovky bliklo:

0 %.

Tablet zhasnul.

Položil jsem ho na stůl a nechal ho tam. Hlavou mi nestačilo proběhnout vůbec nic. Žádný vztek, žádný pláč, žádná úleva. Jenom jsem tam chvíli seděl a koukal na černou obrazovku. Tolik let jsem chtěl odpověď a když konečně přišla, nevešlo se do mě vůbec nic.

Nenabíjel jsem ho znovu.

Už nebylo proč.

Vyšel jsem ven.

Bylo teplo. Od moře foukal slabej vítr a María byla kousek od domu se Sjuzi.

Mojí malou Sjuzi, která zrovna něco hrabala klackem v hlíně a vysvětlovala u toho Jiskře něco hrozně důležitýho.

Jiskra ji samozřejmě poslouchala hlavně proto, že z dětských rukou občas padalo jídlo. Byla už stará, šedivá kolem čumáku a vstávala pomalejc než dřív, ale pořád se držela poblíž nás.

María se na mě podívala.

Moje žena.

Trvalo mi docela dlouho, než jsem si na tohle označení zvyknul.

„Tak co?“ zeptala se.

Podíval jsem se na ni. Pak na Sjuzi. Na Jiskru. A ještě jednou směrem ke dveřím, za kterýma zůstala černá zloplacka na stole.

„Nic,“ řekl jsem.

María chvíli koukala, ale neptala se dál.

Přišel jsem k nim.

Sjuzi mě okamžitě chytla za ruku a začala mi ukazovat nějaký šutr, kterej podle ní vypadal jako pes. Nevypadal.

Jiskra se postavila, protáhla se a přitiskla se mi bokem k noze.

Tablet zůstal uvnitř.

Vybitýho jsem ho už nechal.

A tentokrát jsem se nevrátil.

Slovo autora

I tahle kniha je samozřejmě jen smyšlený příběh. Příběh o světě, který se během několika okamžiků téměř zničil, o miliardách životů, které zmizely, o městech, která přestala existovat, a o plánech, technologiích a snech, které už nikdy nikdo nedokončil.

Ale možná právě v tom je něco, na co občas zapomínáme. Člověk je neuvěřitelně křehký tvor, a přesto nás jako lidstvo jen tak něco neskolí. Přežili jsme války, epidemie, hlad, katastrofy i vlastní chyby. A pokaždé, když někde něco skončilo, našel se někdo, kdo znovu rozdělal oheň, postavil dům, zasadil strom, vychoval dítě nebo se prostě rozhodl, že ještě není čas to vzdát.

Možná nikdy nebudeme mít všechno pod kontrolou. Možná budeme dál dělat chyby a některé z nich už nepůjdou vzít zpět. Ale dokud zůstane alespoň pár lidí, kteří budou chtít žít, milovat, stavět a začít znovu, nebude ani ten nejhorší konec úplným koncem.

Až se podíváte na noční oblohu, vzpomeňte si znovu na Měsíc.

I kdyby byl rozbitý, pořád bude svítit.

A i my tu možná pořád budeme taky.

A teď mě zajímá váš názor!

Co ve vás kniha zanechala? Které momenty vás nejvíc dostaly, co se vám líbilo a co byste naopak udělali jinak? Překvapil vás závěr?

Budu moc rád za upřímnou zpětnou vazbu. Klidně i kritiku. Zajímá mě, jak jste celý příběh vnímali a jestli ve vás něco zůstalo i po přečtení poslední stránky.

Napište mi na Facebook knihy Může za to Měsíc!

[Facebook – Může za to Měsíc!](#)

Doufám, že tě Honzův příběh bavil a že ti druhý díl přinesl odpovědi na otázky, které zůstaly po první knize nezodpovězené.

E-knihu jsem ti poskytl zdarma.

Pokud pro tebe měla nějakou hodnotu a chtěl bys mě dobrovolně podpořit, můžeš prostřednictvím QR kódu poslat libovolnou částku. Klidně ale nemusíš posílat vůbec nic.

Budu rád i za tvoje hodnocení, recenzi nebo doporučení někomu dalšímu. I to pro mě znamená hodně.

Díky, že podporuješ českou autorskou tvorbu.

www.muzezatomesic.cz

MŮŽE ZA TO MĚSÍC! 2

Svět skončil.

Ale příběh pokračuje. Civilizace se zhroutila, miliardy lidí zemřely a ti, kteří přežili, se snaží najít své místo ve světě, který už nikdy nebude jako dřív. Honza pokračuje ve své cestě napříč zničenou planetou. Čekají ho nová nebezpečí, nečekaná setkání i odhalení tajemství, která měla zůstat navždy pohřbená.

Co se vlastně stalo s Měsícem? Proč vypukla jaderná válka?

A co všechno se lidstvo snažilo udělat, aby přežilo vlastní konec? Druhý díl přináší odpovědi.

Čtivý, syrový a až nepříjemně uvěřitelný postapokalyptický příběh vychází ze skutečných technologií, lidského chování a obav ze světa, který se může během několika okamžiků vymknout kontrole. Příběh o tom, jak snadno můžeme všechno ztratit.

A jak neuvěřitelně těžké je nás úplně zničit. Kniha přímo navazuje na první díl.

Pokud jste jej ještě nečetli, najdete ho na: www.muzezatomesic.cz

www.muzezatomesic.cz